

АРНЕТ ЛЕМ

БАРД

ШОТЛАНДСКА КРЪВ

Необикновена любовна
история в средновековна
Шотландия, описана от
авторката на ГОДЕЖЪТ

Арнет Лем

Шотландска кръв

ПРОЛОГ

*Абатството Скарбъро
Лятото на 1301*

Смъртта дебнеше Клеър Макуин.

Светлокафявите ѝ очи с цвят на мед бяха помътнели, кожата ѝ беше станала восъчно бледа. Дори пищната ѝ руса коса беше изгубила блясъка си. Обикновено величествено изправена, сега тя изглеждаше като хрекхо дете, погълнато от тясното легло.

Като прикриваше болката в сърцето си, сестра Маргарет притисна студения компрес към драскотините по бузата на Клеър.

– Боли ли те?

– Не усещам краката си. Счупени ли са?

– Не, детето ми. – Макар да беше игуменка, не ѝ беше трудно да изрече тази полуистина. През последните две години съдбата беше струпала толкова нещастия върху главата на пострадалото момиче, че да ѝ стигнат до края на живота ѝ.

– Дори не си си ожулила колената.

Устните на Клеър се извиха в горчива усмивка.

– Доста такива рани си превързвала. Всеки път, когато Джоана и аз се катерехме по дъба. А къде е тя?

Сърцето на сестра Маргарет се сви още повече. Силната и способна Джоана. Какво щеше да направи, когато видеше сестра си Клеър? Щеше да се разяри ужасно, защото Джоана винаги е била покровителка на Клеър.

– Прибира конете и настанява прислужниците ти в къщата за гости.

Погледът на Клеър стана отнесен.

– Един вълк изплаши коня ми и аз паднах.

Конят беше смазал гръбнака ѝ. Когато неизбежната инфекция обхванеше цялото тяло, Клеър щеше да умре. Дано смъртта ѝ да бъде безболезнена. Сестра Маргарет преглътна сълзите си.

– Не би могла да знаеш, че звярът се е спотайвал в мрака.

– Можех да остана в каретата, но исках да поюздя.

На петнадесет години Клеър беше по-скоро още дете, отколкото жена. Нито бракът, нито майчинството бяха укротили неспокойния ѝ дух.

– Къде е синът ми? – попита Клеър.

– В съседната стая с Меридин. Козето мляко е започнало да му харесва.

– Меридин обича децата. Мъжът ѝ трябва да я прибере. Не е справедливо, че са я омъжили още като дете, а после са я довели тук и са я забравили.

– Да, но Меридин, както и ти и Джоана, сте в безопасност. – Въпросите измъчваха сестра Маргарет. – А какво става с твоя съпруг?

Очите на Клеър се насълзиха.

– Кралят го залови.

Едуард I. Само при мисълта за него се възкресиха рани отпреди петнадесет години. Сестра Маргарет стисна зъби, за да задуши болката. Стените на лечебницата избледнях и тя отново се превърна в свободно момиче от Хайлендс¹, забелязано от Александър III, крал на Шотландия, и възпламенило страст у него.

О, Александър, скърбеше тя, тези момичета са наследили доброто ти сърце. Богатата му душевност беше преминала и в хубавите му дъщери: Клеър, с нейната склонност към игрите и веселията, и Джоана, отдадена на любовта и законността.

През мъглата на старата си болка сестра Маргарет погледна към едното от децата си, и двете приличащи на отдавна умрял шотландски крал.

– Чуваш ли ме, сестра Маргарет? Кралят нареди да отведат Дръмонд в лондонския Тауър.

Отново Едуард. След като беше победил Уелс, кралят беше насочил армията и гнева си на север. Наричаха го „Чука за шотландците“. Съпругът на Клеър, Дръмонд Макуин, беше само последната му жертва.

Сестра Маргарет се сви от страх, когато си спомни за жестокостите, на които беше способен Едуард Плантагенет. След смъртта на баща им, Александър, момичетата близначки бяха открити от един от множество шпиони на Едуард. Едва след като се подстрига за монахиня и се закле, че ще пази тайната, на Маргарет беше позволено да придружи дъщерите си в това отдалечено абатство в северен Йоркшир.

Джоана и Клеър нямаха никаква представа за произхода си, както и за фамилното си име. Жалко, защото кръвта им беше също толкова синя и потеклото им толкова благородно, колкото и на всички коронясани в Уестминстърското абатство.

1. Хайлендс – планинска област в Шотландия – Б.пр.

Като си мислеше за тази жестока постъпка, тя изпита страх за тримесечния син на Клеър.

– Ще дойде ли кралят да търси сина ти?

– Не. – Клеър преглътна с усилие, опитвайки се да задържи сълзите си. – Както всички останали, и той мисли, че принц Нед е баща на детето ми, а не Дръмонд Макуин.

– А вярно ли е?

С поглед, прикован към гоблена на отсрещната стена, Клеър отвърна с тих и изпълнен със съжаление глас:

– Вярно е, че му изневерих, но тогава вече бях първи месец бременна от Дръмонд. В замяна на моите услуги принцът обеща да ходатайства пред баща си. Каза, че кралят може да помилва Дръмонд. – Тя сви презрително устни. – Този гад ме излъга. Прегрешението ми беше напразно.

– Затова са ти позволили да запазиш сина си.

– Да. Кралят ми даде документ за дарение на земя в Дъмфрис. – Повдигайки немощно ръка, тя посочи пътната си чанта. – В кесията ми е. Би ли го извадила?

Сестра Маргарет донесе навития пергамент и прочете за не особено щедрото дарение от краля, както и за заклеимяването на съпруга на Клеър.

– Защо не отиде там?

– Не познавам никого по границата с Шотландия, а кралят ми забрани да вземам със себе си хората на Дръмонд. Не че те биха последвали една прелюбодейка. Дръмонд се отрече от мене публично. Бях засрамена, самотна и изплашена. Можех да дойда единствено при тебе.

– Слава Богу, че дойде. Всичко ще бъде наред. Сега почивай.

Клепачите на Клеър се затвориха. Сестра Маргарет въздъхна и започна да се моли за душата на дъщеря си.

Не след дълго чу в съседната стая някакви гласове. След като взе кралския свитък, тя излезе на пръсти от лечебницата и намери Джоана и Меридин, наведени над люлката на бебето.

Джоана вдигна глава, а кафявите ѝ очи бяха загрижени.

– Как е тя?

– Умира.

Меридин ахна и гушна бебето.

Джоана удари със свит юмрук във въздуха.

– Не е трябвало да язди по тази пътека през нощта. Не е толкова глупава. Съпругът ѝ трябва да е голям звяр, за да не се интересува изобщо от нея.

– Джоана!

– Извинявай, сестра Маргарет. – Джоана сложи ръце на кръста си, раздрънквайки ключовете, които висяха на кожена каишка: – Лорд Дръмонд би трябвало да я придружи.

Джоана беше твърде зряла за годините си и притежаваше логика, с която можеше да съперничи на всеки учен от Оксфорд. Въпреки че беше по-малка от Меридин и само с пет минути по-голяма от Клеър, Джоана беше безспорният лидер.

– Къде е съпругът ѝ? – попита тя. Сестра Маргарет размаха свитъка.

– Лорд Дръмонд е арестуван от краля. Затова не е могъл да се погрижи за нея. – Тя ѝ разказа тъжната история на Клеър.

С присвити от гняв устни Джоана протегна ръка.

– Може ли да видя какво ѝ е оставил нашият щедър господар?

Сестра Маргарет подаде документа и посегна към бебето. Меридин целуна момченцето по челото и го остави в ръцете на монахинята. Внуъкът ѝ беше красиво дете с лъчезарна усмивка. Какво ли го чакаше в бъдеще?

Джоана изправи рамене и тръгна към вратата.

– Ще поседя с нея.

Сестра Маргарет отиде при прислугата на Клеър, семейство Стейпълдън. Преди две години, когато самият крал беше отвел Клеър в Шотландия за сватбата ѝ със зашеметяващия шотландски вожд, тя беше убедила семейство Стейпълдън да я придружат в новия ѝ дом. В момента обаче замъкът на Макуин се управляваше от по-малкия брат на Дръмонд.

Бърти Стейпълдън почеса брадата си.

– Кралят ще екзекутира лорд Дръмонд. К'во ще стане тогава с бебето?

Сестра Маргарет потрепера.

– Не зная.

Според кралския документ на семейството на Дръмонд се забранява всякакви контакти с Клеър и с детето. Меридин щеше да помогне на сестра Маргарет да отгледа малкия Алисдър. Джоана беше прекалено заета да надзирава фермерите и овчарите, които живееха на територията на абатството.

* * *

Следващата вечер започна бдението край леглото на болната.

Практичната и оправна Джоана крачеше из стаята и проклрнаше тихо. Меридин държеше детето, залъгваше го с някаква дървена дрънкулка и му пееше приспивна песен. Сестра Маргарет се молеше.

Лицето на Клеър беше зачервено от треската, а кожата ѝ гореше. С изнемощял глас тя повика сестра си.

Джоана се приближи бързо до леглото и се наведе. Сестра Маргарет се опитваше да сдържи сълзите си при вида на дъщерите си, и двете руси и красиви като летен ден. Джоана беше прекарала цялата нощ до Клеър. Шепотът и краткият им смях беше възвърнал спомените за младостта им.

– Кажй им, Джоана – прошепна Клеър.

– По-късно – отвърна тя, галейки челото на сестра си.

– Какво да ни кажеш? – настоя сестра Маргарет. Когато Джоана не отговори, Клеър започна:

– След като аз... – тя преглътна, носле си пое с мъка дъх. – След като умра, ще обявите, че е умряла Джоана. На гроба ми сложете нейното име.

Меридин започна да плаче. Сестра Маргарет се прекръсти.

– Не.

Проблясващите от треската очи на Клеър я погледнаха умолително.

– Трябва да се съгласиш, сестра Маргарет. Нека вземе сина ми. Да отиде в онова имение на границата. Тя може да отгледа Алисдър. Да му помогне да открие съдбата си.

Джоана тихо попита:

– Кой би разбрал, че съм аз, а не Клеър?

– Всеки, прекарал поне пет минути с двете – прошепна Меридин. – Вие може много да си приличате по външност, но по характер сте различни като изгрева и залеза.

– О, моля те, сестра Маргарет – настояваше Джоана. – Клеър е изпълнила желанието на краля. На никого в Шотландия не е казала, че има сестра, както и че сме избрали името Бенисън защото означава „благословен“. Нямаме кралска кръв, с изключение на малкия Алисдър. Не ми отнемай възможността да поживея извън абатството.

Сестра Маргарет беше готова веднага да откаже, но се поколеба заради молбата в гласа на дъщеря си. Джоана беше способна да ръководи имението не по-зле от който и да е мъж. Беше справедлива в преценките си и честна в действията си. Никой не я познаваше в Дъмфрис, имението лежеше на границата между Англия и Шотландия, далече от абатството Скарбъро и още по-далече от замъка на Макуин.

А и тя заслужаваше свой собствен живот. Само едно нещо възпираше сестра Маргарет. Преди години Едуард беше сложил клеймо на Джоана и Клеър с горещо желязо и ги беше обявил за повереници на корона-та. Тъпият меч, не по-голям от палец, символизираше победите на Едуард I. Единственият проблем беше, че клеймото на Клеър беше право, а на Джоана – обърнато.

– А клеймото? – попита сестра Маргарет. Ръката на Джоана се стрелна към рамото ѝ.

– Съпругът на Клеър ще бъде обесен. Кой ще го види?

– Така е – съгласи се сестра Маргарет. – Но може да е опасно. Ако някой, който познава Клеър, посети имението, ще те разкрие.

В погледа на Джоана проблесна познатата самоувереност.

– Семейство Стейпълдън ще дойдат с мене. Те познават цялата фамилия Макуин. Ако някой от шотландците се противопостави на краля и дойде в Дъмфрис, Бърти ще ме предупреди. – Тя попи потта от челото на сестра си. После с характерния си властен глас добави: – Ще се погрижи синът ти да стане добър човек, Клеър.

Клеър затвори очи и се усмихна.

– Няма да успееш. Ще го научиш да ругае и да пропуска литургията.

По бузите на Джоана започнаха да се стичат сълзи. Увереността ѝ беше разколебана.

– Ще му кажа, че ангел го е оставил на прага ми.

– Поне няма да ти се наложи да се разправяш с баща му – прошепна Клеър.

Някаква свещ започна да пращи, малкият пламък се бореше да не изгасне. Каменните стени сякаш притискаха сестра Маргарет. Как стана така, че в един ден трябваше да предаде едната си дъщеря на Бога, а другата да изпрати в неизвестността? Отчаяна и решена да задържи поне едната, тя възрази:

– Джоана, но ти почти нищо не знаеш за Клеър и лорд Дръмонд.

– Не е вярно. Тя ми разказа всичко, което трябва да зная за вожда – отвърна Джоана. – Ще отгледам Алисдър с вярата, че баща му е бил истинска легенда сред своите, макар да зная, че това е лъжа.

– О, Джоана, нищо не си разбрала – каза Клеър която вече беше толкова близо до смъртта, че едва си поемаше въздух. – Дръмонд изобщо не е лош. Той мрази само мене. – Тя затвори очи и въздъхна – И с основание.

ГЛАВА ПЪРВА

Седем години по-късно

Феърхоуп Тауър

Вратата на кухнята се отвори.

– Дошъл е някакъв непознат, господарке – изрече портиерът Амори, така задъхан, сякаш беше пробягал целия път от Карлайл дотук. – Твърди, че ви е съпруг.

Джоана се обърна толкова бързо, че широкият маншет на връхната ѝ дреха закачи глинения съд с мед. Като се бореше с паниката, тя изправи гърнето, преди лепкавото му съдържание да се разтече по пейката. Ако не беше страхът в погледа на прислужника, тя щеше да го обвини, че си прави шеги с нея.

– Нищо друго ли не каза?

Амори се намръщи.

– Каза само, че името му е Дръмонд Макуин.

Дръмонд Макуин беше мъртъв, обесен преди години от крал Едуард I. Не беше получила официално извешие за екзекуцията му, но тя и не очакваше съболезнования от краля. Известно беше, че Едуард I е безмилостен към враговете си. Пристигането на този натрапник изглеждаше странно точно в този момент, след като старият крал беше умрял предишната година. Новият крал, синът му Едуард II, беше коронясан наскоро.

Вероятно мъжът си правеше някаква шега или се надяваше да спечели нещо, представяйки се за неин съпруг. Съвсем скоро щеше да разбере, че вдовицата Макуин не е лесна плячка за мошеници.

– Не се притеснявай, Амори. Покани го вътре. Кажу на Евелин да му поднесе бира, но да не разговаря с него. И не внасяй багажа му.

– Да, лейди Клеър. – Той се поклони и се обърна.

Джоана беше отговаряла на това име толкова дълго време, че то вече звучеше съвсем естествено. Не съжаляваше, че е изгубила своята идентичност – като прие името на Клеър, тя беше запазила спомена за сестра си жив. След като вече бяха изминали седем години, Джоана беше убедена, че така следва и собствената си съдба.

Портиерът спря.

– Какво да правя със слона му?

– Кое?

– Слонът му. – Слугата сложи ръцете си от двете страни на главата и размахва пръсти. – Масивно животно с огромни уши, хобот колкото миналогодишния Бъдник и очи като мъниста.

Джоана го изгледа намръщено.

– Зная как изглежда слонът. Виждала съм такива животни в книжките на Алисдър.

От смущение слугата се изчерви. Той заопипва връзките на късото си кожено палто.

– Извинете ме, господарке. Не исках да ви обидя. Всички знаят, че сте умна колкото шамбелана на краля.

При всеки друг случай тя щеше да се надсмее над възхвалата му, но сега се нуждаеше от цялата си увереност, особено като се имаше предвид предстоящата ѝ среща.

– А ти си принц сред портиерите, Амори. И къде е сега това същество?

– Завързано към един стълб на външната стена на замъка и привличащо тълпа от хора. Работниците от Седлърс Дейл зарязаха работата си в нивата и наобиколиха животното. А жената на обувчаря припадна.

Джоана си представи суматохата, която то причиняваше. Чудеше се откъде нейният посетител се е сдобил с това странно животно. Беше чувала само за един слон на острова и той се намираше в кралската менажерия.

Започваше да се притеснява. Кралската менажерия се намираше в лондонския Тауър. Дръмонд беше отведен там за екзекуцията си. Но какво, питаше се нейният здрав разум, щеше да прави с този слон мъжът, който се представяше за шотландски вожд?

Като се опитваше да успокои препускащото си сърце, тя освободи портиера.

– Не се занимавай с животното, освен ако не започне да прави бели. Притежателят му няма да остане дълго тук. – После тя бавно смъкна ръкавите на роклята си и излезе.

В двора на замъка коларят се пазареше с ковача за цената на гвоздите. До тях буен прислужник разменяше с някаква млада слугиня красиви светски предмети. Откъм пералнята се носеше свеж мирис на лавандулов сапун. Някъде в далечината плачеше бебе. Изпръхтя кон. Няколко овце побягнаха, подгонени от джафкащо куче.

Познатите звуци поуспокоиха опънатите нерви на Джоана и ѝ помогнаха да разсъждава логично. Първоначално тя беше живяла под

страх от разкриване, но сега, седем години по-късно, вече беше напълно привикнала с идентичността на сестра си. Всички, от шерифа на Дъмфрис до най-бедния фермер, ѝ бяха верни и покровителстваха Алисдър.

При мисълта за сина си тя отново се уплаши и спря до развѣдника за зайци. Това беше любимото му място за игра до момента, в който не видя как касапинът закла един от тях. Алисдър се беше зарекъл никога повече да не яде заек. Въпреки че не го беше родила, Джоана се смяташе за негова майка. Беше го носила и успокоявала, когато ставаше нервен и раздразнителен заради поникващия му нов зъб. Беше го наблюдавала щастлива и със сълзи в очите, когато правеше първите си неуверени стъпки. Беше правила грешки. Беше му обръщала прекалено много внимание. Накратко, беше го разглезила.

Какво щеше да стане, ако този непознат се опиташе да ѝ отнеме Алисдър? Тя се паникьоса от тази възможност. Успокои се едва когато се сети, че Алисдър не е в замък. След обяда беше отишъл с Бърти Стейпълдън да лови риба, но те се връщаха винаги преди да се мръкне. Инстинктът ѝ подсказваше, че трябва да се отърве от непознатия, преди синът ѝ да се върне у дома.

Негърпелива да го стори, тя свали мръсната си шапка и повдигна края на работната си рокля. После прекоси бързо двора и хукна нагоре по стръмните стълби към укреплението. Докато вървеше към залата на горния етаж, тя състави план как да се справи с мъжа, който я очакваше. Щеше да го поздрави мило. Щеше да изслуша абсурдната му история. Щеше да го обяви за лъжец и да го изгони от имението си. Ако откажеше да напусне, щеше да нареди на стражата да го задържи. После щеше да съобщи на шерифа и да настоява да заслужи предварително платената му такса, като изпрати обратно измамника и слона му там, откъдето са дошли.

Но в мига, в който видя непознатия, дори от другия край на залата, се наложи да преосмисли цялата си стратегия.

В профил той толкова много приличаше на Алисдър, че Джоана отново беше обхваната от паника. Високият му прав нос и леко разширените му ноздри показваха, че е роднина. Гарвановочерната му коса ѝ напомняше за буйната грива на сина ѝ. Чувствената уста и силната квадратна брадичка потвърждаваха приликата. Но тя беше разтърсена не толкова от чертите му, а от съсредоточеността, с която разглеждаше бродерията на паравана пред камината. Така, както се беше привел, той ѝ напомни за Алисдър, когато бе видял за първи път костенурка да се скрива в черупката си. Този мъж изглеждаше напрегнат и любопитен. И

невероятно красив.

Несъмнено беше Макуин.

Ужасена, тя не можеше да се реши да влезе в стаята и да съобщи за присъствието си. Стоеше и продължаваше да го наблюдава незабелязана. Вместо къси бухнали панталони и късо кожено палто, той носеше кожени панталони и вълнена риза с дълги ръкави. С дълги стройни крака, тесен таз и широки като на ковач рамене. В ръката си държеше шотландска барета, украсена с пера и блестяща сребърна емблема, която тя не виждаше ясно, но предполагаше, че е изправен на задните си лапи вълк, символът на клана Макуин. Същият мотив беше повторен на брошката, която прикрепваше към рамото му характерната карирана къса наметка.

През годините тя беше измисляла всякакви истории за Дръмонд, приказки, които да внушат гордост в момчето без баща. За Алисдър баща му беше герой с чисто сърце и силна воля. Дали този мъж, вероятно братовчед или чичо на Макуин, щеше да опровергае или да засили легендите?

– Забелязвам голямо подобрение в бродерията ти, Клеър – каза той, докато все още изучаваше ръкоделието.

Изненадана, Джоана отстъпи назад. После се стегна. Нямаше да се смути от този мъж, нито щеше да пропусне да отбележи пренебрежението му към етикета.

– Надявам се същото да е вярно за вашите маниери, сър, защото нямате право да се обръщате към мене толкова фамилиарно.

Той се изправи и отиде при нея. С нехайно изражение започна да я изучава от главата до петите. И все пак сините му очи бяха напрегнати.

– Нямам право ли, Клеър? Изглежда, си забравила колко много права имам по отношение на теб.

Тя се засегна и стисна юмруци, за да не му удари шамар.

– Кой сте вие?

Той се засмя и поклати глава.

– Засрами се, скъпа. Не че съм очаквал да ме посрещнеш с отворени обятия. Предпочиташ да спестиш прегръдките си за други мъже.

Един гълъб кацна на перваза на отворения прозорец. За да отклони вниманието си от този властен мъж и справедливите му обвинения, Джоана отпъди птицата. После небрежно каза:

– Попитах за името ви, сър.

Устата му се изкриви в усмивка.

– Не съм се променил чак толкова. Много добре знаеш кой съм.

Защо иначе ще се преструваш?

Като едва устояваше на желанието си да го нарече мошеник, Джоана се насили да бъде търпелива.

– Защото Дръмонд Макуин е мъртъв. Старият крал нареди да го обесят.

– Не е вярно. Едуард Първи, Бог да го прости, реши да прояви снизхождение. Синът му се оказа милосърден и когато го коронясаха, ме освободи. – В очите му проблесна гняв и той стисна зъби. – Но както си спомням, ти много добре познаваш новия ни крал, нали така? Роди ли му още копелета?

Той говореше за връзката на Клеър с принца Плантагенет, който сега беше станал крал. Ужасена, Джоана си спомни, че всички от клана Макуин знаеха за това.

Слава Богу, че земите им бяха далече в Шотландия, защото сърцето ѝ се свиваше, като си помислеше, че Алисдър може да бъде презрян заради чужд грях. Но как си позволяваше този грубиян да напомня за грешката на Клеър? Тя въздъхна и вирна брадичката си.

– Кой сте вие и какво искате?

Тихо, като дърводелец, избиращ дърво, Дръмонд отбеляза:

– Тук имаш клеймо – малък тъп меч. – Той дръпна ризата си и докосна твърдия мускул точно над дясната си ключица. – Затова носиш скромни рокли.

Забелязала силната му ръка, спомняйки си разказите на Клеър за страстните преживявания в брачното легло, Джоана се опита да заглуши гласа на копнежа у себе си. Нямахше да рискува да загуби независимостта си или да разкрие истинската си самоличност, не и заради страстта.

– Това, че знаете за клеймото, не доказва нищо.

– Не е възможно да си ме забравила. – В думите му се прокрадна болка, а широките му рамене се отпуснаха.

Тя реши да се възползва от слабостта му. Клеър беше рискувала безсмъртната си душа заради съпруга си, а и Джоана щеше да загуби прекалено много.

– Да забравя такъв натрапник? – сръза го тя. – Може да сте незабравим в някои кръгове, но тук... – Тя не довърши обидните си думи.

Той сърдечно се разсмя.

– Много добре. Ще ти предложи по-интимно доказателство. – Той се стовари внезапно върху пейката. Облегна ръце на колената си и се втренчи в чашата. – Имаш страшни спазми по време на менструациите си, които са редовни като неделни литургии. Ти се сгушваше до мене в

леглото или стоеше будна, докато и аз не се присъединях към тебе. Кой друг, освен съпруг, би могъл да знае това?

Ужасена, Джоана усети, че се изчервява. За разлика от Клеър тя не страдаше от женски проблеми. Фактът, че знаеше подробности за цикъла на Клеър, пося първите съмнения в увереността на Джоана. Но тя не беше успяла в живота, отстъпвайки пред всеки мъж, който я предизвиква.

– Вие не сте ми съпруг.

Изненадата придаде елегантност на неугледния му външен вид. Той отпи голяма глътка бира.

– Анулирала ли си брака ни?

Искаше й се да го наругае, вместо това тя започна да крачи по разпъснатия по пода папур.

– Докога ще продължавате този фарс, сър? Не съм ви съпруга.

Той се изсмя горчиво.

– Не си особено добродетелна съпруга.

– Достатъчно с тези грубиянщини! – Тя се обърна и се приближи към него. – Виждам, че сте Макуин. Това го признавам.

– Е, имам напредък. Ура за мене.

– От кои Макуин сте точно?

Той се втренчи в гърдите й.

– Единственият, който ти познаваш в сексуално отношение – поне аз мисля така.

Обидата заслужаваше равностоен отговор.

– За пари ли сте дошли?

Той почти се задави, а погледът му се премести към лицето й.

– Пари?

Беше го накарала да се чувства неудобно.

– Ако е така, пътуването ви е било напълно безполезно, тъй като нямам пари, които да пиляе за човек, неспособен да си ги изкара честно.

Той извърна глава и започна да изучава с преувеличен интерес бродериите по стените, месинговия мангал и стъклата на прозорците във формата на диаманти.

– Искаш да те мисля за бедна сред цялото това богатство? Предполагам, че е резултат от щедростта на Пантагенет.

За да построи крепостта, Джоана беше продала всичките свои бижута, както и тези на Клеър. Тъй като парите не й стигнаха, тя беше задлъжняла на съседния земевладелец от клана Дъглас. Докато крепостта се строеше, двамата с Алисдър бяха живели в колибата на един

арендатор. Беше изплатила дълга си и до този ден работеше толкова неуморно, колкото и всеки друг в имението ѝ.

– Не знаете нищо за мене или за произхода на Феърхоуп Тауър.

– Не е нужно да ми обясняваш, Клеър. Явно имаме един и същи благодетел. – Лицето му се вкамени и той стовари халбата върху масата.
– Но аз повече няма да те деля.

Собственическото му чувство я накара за момент да замлъкне, защото Клеър ѝ беше разказала за ревността на съпруга си. Може би това беше един от многото недостатъци на семейството. Клеър беше обичала Дръмонд повече от живота си. Можеше още да бъде жива, ако не беше непримиримото му държание.

– Имате отровения ум на луд.

– Интересно наблюдение – изръмжа той. – Особено от невярна жена.

Решена час по-скоро да се отърве от него, тя го изгледа заплашително.

– Ще повикам стражата.

Той махна с ръка.

– Ако искаш, повикай и новия крал, щом така ти харесва. Между другото, той ти изпраща благопожеланията си. Но аз съм сигурен, че ти често получаваш неговите поздравии.

Беше виждала Едуард II само веднъж. Тогава беше още принц. Истината беше лесна за изричане.

– Не съм имала честта да видя Негово Височество откакто съм дошла тук.

Не трябваше да го казва. Очите му се стесниха и така дългите му мигли изпъкнаха още повече.

– Хайде сега. Милостивият ни нов суверен нямаше достатъчно думи за начина, по който си го удостоила с почит. Той беше особено обстоятелствен за миналогодишното си пребиваване в Карлайл.

През януари 1307 старият крал беше свикал парламента в близкия град Карлайл, но нито той, нито синът му се бяха срещали с нея. Каква игра играеше този мъж? Тъй като не знаеше как да го убеди и уморена да се защитава пред един непознат, тя повтори казаното.

– Погрешно сте информиран. Питайте някой от тукашните хора.

– Няма да ми кажат истината. Тези хора са ти верни. – Той ѝ се усмихна подкупващо. – Но това ще се промени. Земята, крепостта и всичко в нея принадлежи на мен.

– Майко! – гласът на Алисдър огласи крепостта.

Джоана въздъхна. Непознатият повдигна вежди.

Тя чу тропота на ботуши по стълбите. Сърцето ѝ биеше в такт със стъпките. Минута по-късно Алисдър нахлу в стаята, а но петите му го следваше пухтящият Бърти Стейпълдън.

С разрошена коса и със светнали от почуда очи, синът ѝ спря рязко и разпиля папура.

– Има слон в двора на замъка, мамо. – Той разпери ръце. – Слон!

Непознатият беше обзет от благоговение.

– За Бога – промърмори той, – това момче е мой син.

Джоана погледна Бърти, слугата, който беше придружил Клеър преди години, когато беше заминала за Шотландия. За голямо нейно учудване, той свали шапката си и се поклони.

– Лорд Дръмонд – заекна той и хвърли загрижен поглед на Джоана. – Мислехме, че сте мъртъв.

Джоана се разтрепери от страх. Този мъж наистина беше Дръмонд Макуин. Седем години беше гнил в затвор, наранен от изневяратата на съпругата си. Владението на Джоана беше просперирало под нейните грижи, а Алисдър беше израснал като добро и будно момче, с което всеки баща би се гордял. Дръмонд имаше правото да предявява претенции и към двамата. Дали щеше да успее да го убеди, че тя е жената, която той мразеше и чието тяло и душа познаваше така добре?

Трябваше да го убеди да напусне. При всички случаи обаче не се нуждаеше от публика.

– Алисдър, върви с Бърти – тя посочи с глава вратата.

Без да се вслуша в думите ѝ, момчето се приближи към Дръмонд Макуин. С вдигната брадичка, изпълнен с момчешка гордост, която искреше като блестяща мантия, Алисдър попита:

– Кой сте вие?

Дръмонд изглеждаше пленен от хлапето.

– Баща ти.

Алисдър посочи към гърба на мъжа.

– Тогава къде са крилата ви?

– Крилата ми? Защо трябва да имам крила?

Като пръхаше с ръце, Алисдър въздъхна драматично.

– Защото, ако вие сте баща ми, трябва да сте ангел. Майка казва, че е така.

В погледа на Дръмонд проблесна изненада.

– Така ли? – Той я изгледа преценяващо. – И какво друго ти е разказвала за мене?

Алисдър сви рамене.

– Разни случки. Стотици. Не – хиляди. – После се обърна и погледна умолително Джоана. – Той баща ми ли е?

С гърло, пресъхнало като миналогодишна орлова папрат, Джоана се опита да преглътне. Събра кураж и като се мъчеше да говори спокойно, каза:

– Ще поговорим после, Алисдър. А сега излез.

– Той ми е баща. – Момчето започна да вика от радост и се обърна с гръб към нея. – Слонът твой ли е?

Все още зашеметен, бащата на Алисдър се усмихна искрено на хлапето.

– Аха. Казва се Лонгфелоу.

– Искам да го поядя. – Алисдър пхна палците си в колана. – Яздя добре, да знаеш.

Дръмонд се изкашля тактично, но Джоана забеляза, че той се забавлява. Трябваше да поговори с него сериозно и насаме.

– Алисдър, излез от стаята с Бърти.

Когато момчето не се подчини, изражението на Дръмонд стана сурово.

– Прави каквото казва майка ти.

Алисдър се залюля на пети и се усмихна лукаво.

– Ще ми разрешиш ли да поядя слона, ако го направя?

– Нека го кажем така – заяви Дръмонд с престорена любезност. – Ако имаш желание да се доближиш до слона, ще слушаш майка си. Веднага.

За Джоана беше много важно положението да е под неин контрол. Тя хвана Алисдър за рамото.

– Хайде, тръгвай. Имаш урок с брат Джулиан.

– Но...

– Тръгвай! – Тя посочи към вратата.

Докато Бърти го извеждаше от стаята, синът ѝ погледна през рамо Дръмонд Макуин. Само при мисълта за името му Джоана потрепера.

Съпругът на Клеър беше тук. Момент. Не съпругът на Клеър. На Джоана. Не. О, Господи.

Не знаеше как трябва да се държи една съпруга и съвсем не беше наясно как да контролира всяка своя дума. Може би беше дошъл само за да ѝ се подиграе.

– Не е копелето на Плантагенет.

Тя се приближи до масата, взе два лешника от купата и започна да

ги търкаля в дланта си.

– Не. Той е мой син.

Той се изправи и се приближи към нея, ботушите му леко мачкаха пресния папур.

– Извинявам се. След като го видях, няма да му откажа нито името, нито закрилата си.

Близостта му я караше да се чувства неудобно, струваше ѝ се, че е много малка до извисяващия се Дръмонд. Той миришеше на кожа и топъл летен въздух и съзнанието ѝ се изпълни с изображения на интимностите, които той щеше да очаква от нея и за които тя беше мечтала, но никога не беше мислила, че ще сподели с някого. Объркана от собствените си романтични мисли, тя се опита да си възвърне самообладанието.

– Алисдър няма нужда от твоята закрила. Досега се справях много добре сама.

Той взе шепа лешници.

– Разглезила си го.

– Как смееш да ме съдиш! Той е всичко, което имам.

Прекалено спокойно той отвърна:

– Вече не. Имаш и мен... отново. – Дръмонд счупи ядките.

Звукът накара Джоана да подскочи.

– Не те искам. Ако новият крал наистина те е освободил, тогава се върни към шотландския си клан.

Той извади ядката от черупката и я сложи на перваза.

– Защо да го правя, след като имам проспериращо имение, син и хубава жена... тук?

Хубава жена? Комплиментът предвещаваше участта. Как щеше да го накара да повярва, че тя е съпругата му и в същото време да ускори заминаването му? Тази ужасяваща мисъл ѝ придаде смелост.

– Не си хаби комплиментите за мене.

– Съмняваш ли се? – Лицето му придоби невинно изражение, което толкова напомняше на Алисдър, че Джоана се отчая.

– Дори не те познавам.

Той потупа с ръка емблемата на клана си.

– Никога от устата ми не са излизали по-честни думи.

Как можеше да е толкова хладнокръвен, когато бъдещето ѝ беше страшно?

– Миналото не ме интересува – каза тя със стиснати зъби. – Ще кажа на Евелин да приготви стаята.

– Променила си се.

Сърцето ѝ подскочи. Дали подозираше, че е натрапница? Не, не беше възможно. По заповед на стария крал Клеър не беше казвала на Дръмонд, че има сестра близначка. Едуард I беше особено настойчив в желанието си никога да не знае за съществуването на Джоана и сестра Маргарет се беше съгласила. Иронията на уловката беше утеха за Джоана – точно тя го беше нарекла измамник.

– Трябва ли да те изненадва, като се има предвид, че те е нямало цели седем години, а аз бях едва петнадесетгодишна тогава.

– Възрастта те е разхубавила. А и си се променила.

Тя отвори ръката си и пусна лешниците в купата. Влагата от дланта ѝ беше направила ядките по-тъмни от останалите.

– Променила съм се много повече, отколкото подозираш.

Доста съдържано изказване, помисли си Дръмонд докато погледът му се спускаше по тънкия ѝ кръст и привлекателния ѝ бюст. Истинско изобилие от женски достойнства, особено за съпруг, който седем години е бил лишаван от тях.

– Чакам случай да разуча новата Клеър.

Кафявите ѝ очи хвърляха искри.

– По-добре ще е да разучавате някой таралеж, господарю мой.

Господи, тя наистина се беше променила.

– Какво се е случило с покорната ми булка?

– По необходимост се промени в твоё отсъствие. Възпитана в манастир, доскоро тя беше доста наивна.

На Дръмонд страшно му се прииска да си отмъсти за греховете ѝ срещу него. Повечето мъже приемаха ролята на рогносци, особено ако един Плантагенет им беше отнел жената. Но не и Дръмонд Макуин.

Израснал сред четирима братя и двойно повече чичовци, в младостта си той беше имал малко собствени неща, като изключим една ветровита стая в шотландска крепост, оръжията и породистият му кон. А после, в опит да предотврати завладяването на Шотландия от Англия, беше взел за своя съпруга девицата Клеър.

Здравият разум му напомни, че тя му е родила снажен син – никога не можеше да се съмнява в неговото бащинство. Ако *Бог* е милостив, щеше да му роди и други синове.

Мислите му бяха прекъснати от някакъв шум. Красивият сив гълъб отново кацна на перваза, изгука и взе ядката. След това, размахвайки крила, отлетя. Дръмонд се сети за шумните свраки, които обитаваха лондонския Тауър.

В главата му нахлуха мрачни спомени: постоянните подигравки на английските стражи, които го наричаха животно и дивак. А той беше започнал да им вярва. Те показваха жените си пред него и веднъж дори му доведоха някаква болна проститутка.

Сигурно ще се хареса на едно животно – бяха казали.

Младият и силен Дръмонд беше обърнал гръб на нещастната жена. Стражите никога повече не доведоха при него жена и никога не преставаха да го наричат „животно“.

Той погледна към съпругата си и разбра, че го изучава. Стана му неловко под твърдия ѝ, уверен поглед, почувства се сякаш езикът му бе вързан. Но други части на тялото му реагираха по-естествено, макар и не по нейно желание. Той си представи как прокарва пръстите си през копринената и златна коса. Спомни си как двамата се любеха и как я хапеше там, където беше мистериозното ѝ клеймо. Връщането към онези дни му се струваше страшно привлекателно.

Внезапното му желание го накара да се ядоса.

– Тогава ще процъфтяваш и под съпружеските ми напътствия.

– Не се нуждая от съпруг.

– О, напротив – сръза я той. – А също и от стопанин и господар.

Уверена, като кралица в двора си, тя не се огъна.

– Вярвам ти, че си Дръмонд Макуин, но не мога да разбера какво искаш от мене. Прислужничката Евелин ще ти покаже стаята.

Дръмонд се почувства като гост натрапник, от когото се опитват лесно да се отърват.

– А ти какво ще правиш?

– Това, което правя винаги. Ще управлявам владението си – тя се обърна и понечи да излезе.

Той я сграбчи за рамото и я обърна.

– Феърхоуп Тауър е *нашето* владение. Ще те придружа.

ГЛАВА ВТОРА

Само с крайно усилие на волята си Джоана успяваше да запази самообладание, докато той я водеше по извитите стълби. С каменната стена отляво и с нов съпруг от дясната си страна, тя се чувстваше като хваната в капан. Нуждаеше се да остане сама, да помисли, да изгради план. Но как щеше да се измъкне, ако Дръмонд настояваше да я следва както котката мишка? Едва ли се бе появил в живота ѝ, за да остане завинаги. Дали беше така?

Като неин съпруг той можеше да прави каквото поиска – с нея, с Феърхоуп Тауър и с Алисдър.

– Тази кула изглежда нова – отбеляза той, взирайки се в стените от червен камък.

Гордостта от дома ѝ малко успокои притесненото ѝ сърце.

– Беше завършена преди около пет години.

– Камъкът има странен цвят.

– От каменоломна близо до Дъмфрис е. Абатството Суитхарт е взело името на цвета на този камък.

Той спря за миг на втория етаж и надникна през отворената врата към кухнята. Евелин чистеше на масата все още шаващата пьстърва и си тананикаше популярна балада. На откритото огнище, което разделяше кухнята от главната зала, едно момче бавно въртеше бутка еленско месо над огъня. От тавана висяха китки изсушени билки. Покрай извитите стени бяха подредени кожени мехове и дървени бъчви, готови за успешното завръщане на ловците.

Евелин вдигна поглед и любопитно огледа първо Джоана, а после и Дръмонд.

– Алисдър и Бърти са наловили доста риба, господарке – каза тя.

– Виждам. Кажете на готвача да я приготви с праз и масло. Ще проверя дали на пазара има пресни боровинки за сладкиша.

Прислужницата беше заинтригувана от карираната наметка на Дръмонд.

– Да сложа ли още едни прибори на масата тази вечер? – попита тя срамежливо.

Преди Джоана да успее да отговори, Дръмонд каза:

– Да, начело на масата.

Евелин възкликна и ръцете ѝ закриха бузите ѝ.

– Господарю! Предполагахме, че сте починали и са ви погребали. – Рибата се изхлузи от ръцете ѝ върху пръстения под. Прислужникът, който въртеше шиша, се шурна да я вдигне. Влюбеното момче хвърли унил поглед към Джоана.

– Съвсем жив съм – обърна се Дръмонд към всички присъстващи в стаята. – И много се радвам да се прибера у дома.

Колкото може по-спокойно, Джоана рече:

– Стегни се, Евелин, и кажи на Амори, че съм наредила да прибере багажа на господаря.

Дръмонд я хвана за ръката и я поведе обратно към извитите стълби.

– Откога живееш тук?

Въпреки че очакваше да възникне спор, не можеше да избегне темата за неговия престой в затвора. Не можеше и да лъже.

– Когато се възстанових от раждането на Алисдър, дойдох тук и веднага наех строители.

– Ти? Изградила си всичко това без ничия помощ?

Контролът върху положението беше нещо напълно естествено за Джоана. Но точно сега трябваше да се преструва, че е онази Клеър, която той познаваше, а близначката на Джоана би трябвало да даде някакво обяснение за смелото си поведение.

– След ареста ти положението ми се промени.

– Кой проектира крепостта?

Дали да се поколебае, както би направила Клеър? Да, Дръмонд трябваше да повярва, че времето и събитията бяха променили съпругата му, но тя трябваше да действа бавно, за да го убеди.

– Симон дьо Кентърбъри.

Дръмонд кимна одобрително.

– Той има добра репутация в Лондон. Защо си го нарекла Фьрхоуп?

Сега Джоана се чувстваше по-уверена в ролята си на негова съпруга, тъй като Клеър ѝ беше говорила надълго за краткия им брак.

– Защото това обсъждахме през първата си брачна нощ.

Той вдигна веждата си и се усмихна дръзко.

– Това беше и най-интелигентният разговор помежду ни тогава, ако правилно си спомням.

Под горещия му поглед тя ставаше все по-неспокойна.

– Не е така, господарю мой. Обсъждахме и бялото перо, което прислужницата беше сложила в леглото ни за късмет. А също и децата, с които възнамерявахте да ме дарите.

Той се изсмя.

– Точно правенето на деца доминираше в разговора ни и в действията ни. След като ти свикна с акта, почти не напускахме леглото.

Актът? Обзе я объркване и притеснение, защото разказът на Клеър за онази нощ беше съвсем различен. Тя беше използвала романтични думи, беше й разказала как са се боготворели един друг и са изследвали всички страни на любовта. В замечтаните си спомени тя беше използвала думи като *лелея* и *обожавам*. А сега безцеремонното описание на Дръмонд опетняваше второто най-щастливо преживяване в краткия жизнен път на Клеър. Само раждането на Алисдър го предхождаше.

Защо не можеше Дръмонд, мислеше си с тъга Джоана, *да си позволи поне един хубав спомен за миналото*. Беше твърде малко признанието му за жената, която беше умряла с неговото име на уста.

Разгневена от грубостта му, тя заслиза бързо надолу по стълбите, прекоси общата стая и стигна до главния вход на крепостта, откъдето взе кошницата и наметката си.

– Мислех, че искаш да ме придружиш до селото.

– О, исках и продължавам да искам. – Той взе наметката и обви раменете й с нея. – Но приказките ти за правене на деца ме разсеяха.

Джоана беше толкова ядосана, че й се искаше да закрещи. Преброи до пет и пое дълбоко дъх, преди да отговори:

– Повече няма да ви разсейвам, господарю.

Погледът му се спря на гърдите й.

– Сигурен съм в това – каза той, като очевидно имаше предвид обратното.

Първият й импулс беше да го предизвика, но после промени решението си. Имаше намерение да поддържа помежду им определена дистанция.

Преметнала кошницата на ръка, тя тръгна пред него към вратата.

– Какво би искал да видиш първо?

Тебе, гола и извиваща се под мене, понечи да отговори Дръмонд, но успя да сподави плътските си желания. Преди да приемеше отново Клеър за своя съпруга, тя трябваше да му разкрие всички подробности за прелюбодейството си с мъжа, който сега беше станал крал. Но, Господи, днес тя беше още по-съблазнителна и му принадлежеше.

С тази приятна мисъл Дръмонд затвори вратата зад себе си и се огледа наоколо.

Построена по модерния тогава концентричен модел, Феърхоуп Тауър се издигаше върху висок хълм. В основата на могилата крепостта

вместо с ров беше обградени със слама. Зад празната сега улица, опрени на подпорната стена, бяха наредени дървени къщи, толкова нови, че дори не бяха хлътнали. Сред тях имаше колиби на занаятчий и сергии на търговци. Сградата за войниците беше най-голямата. От едната страна граничеше с просперираща ковачница, а от другата – с конюшните.

В двора се отглеждаха ръж и просо, въпреки че стадата породисти овце и говеда също пасяха там. Слонът Лонгфелоу, със свадливия другар на Дръмонд на гръб, стоеше насреща сред тълпа от любопитни граждани и фермери. По-нататък имаше друга стена, още по-дебела от първата, с бойници за отбрана, обграждащи цялото имение.

Силно впечатлен, Дръмонд погледна към съпругата си и отново се почуди как беше успяла да постигне толкова много. Крепостта не отстъпваше на никоя от другите по границата и беше много по-богата, отколкото той очакваше. Онази Клеър, който той си спомняше, не можеше да смята и да прави планове дори и за най-малкото домакинство. Тази добре укрепена и процъфтяваща крепост беше още едно доказателство за това, колко много се беше променила или пък беше получила съвети от познавач.

Клеър, невярната съпруга и майката на неговия син.

Дръмонд се почувства като притиснат от тежест при мисълта за момчето, единствения му останал син. Отношението му към жената до него се посмекчи.

Винаги е била красива, с гладка и безупречна кожа, която лесно се изчервяваше, с гъста и блестяща като злато коса. Но сега хубавите ѝ кафяви очи го изучаваха внимателно и дори да се опитваше, тя не можеше да скрие интелигентността си. Кога и от кого я беше получила?

Погледът му се спря на устните ѝ и той си помисли, че са по-пълни отпреди и по-склонни да се усмихват естествено, отколкото да се цупят превзето. Изглеждаше горда, самоуверена и страстна. Последното ѝ качество пресече възхищението му. Тя беше спала с мъжа, който сега управляваше тази земя. А ако Едуард II възнамеряваше да я задържи като своя любовница?

Тя премести кошницата от едната ръка в другата.

– Трябва ли така да ме зяпаш? Караш ме да се чувствам като свиня на пазара.

Дръмонд не можеше да не се размее.

– Всеки, който те сравни с прасе, трябва да изгние в кочината, а аз ще излъжа, ако не призная, че е удоволствие човек да те гледа. Винаги е било така.

Тя тръгна надолу по стръмните стълби.

– Благодаря, господарю. Имате ли някакви въпроси относно крепостта?

Имаше цяла дузина, но също и години, през които да получи отговорите.

– Какво е имало преди тук?

– Буйна папрат с пирен и прешип за цвят и торфени блата за мирис.

Той се разсмя от безгрижната ѝ забележка и в отговор получи усмивка. Безмълвната размяна беше странно удовлетворяваща и напълно неочаквана.

– Колко земя притежаваме?

Тя се спускаше грациозно надолу по стълбите, а лекият вятър повдигаше шапката ѝ и откриваше навитите ѝ на тила плитки с цвят на пшеница. Освен това ухаеше на пирен, което беше любимата му миризма.

– Притеждам земята и контролирам водата на разстояние един ден езда във всички посоки, според дарението на стария крал *за мене*.

За мене. Подчертаването на единствено число потвърждаваше новата ѝ независимост. Щеше да я отучи от този лош навик.

– Колко земя обработваме?

– Давам я под наем на фермери. В замяна на това получавам първите плодове от работата им.

Ако искаше състезание на тема местоимения, с удоволствие щеше да ѝ го достави.

– А какво правим с печалбата?

– С миналогодишните данъци построих четири нови къщи, от които сега събирам наеми. – Тя спря на средата на хълма и посочи няколко сгради, от които той се бе възхищавал преди минути. – Освен това оставям достатъчно пари за обогатяването с вар на угарта. Оказа се, че почвата се засилва много така.

Стегнатият отчет за стопанисването на земята го шокира толкова, колкото и силното му желание към нея.

Изучаването на женските ѝ достойнства щеше да почака, сега възнамеряваше да се порови в ума ѝ.

– Мислех, че поemanето на отговорност натъжава сърцето ти.

Устните ѝ се свиха и привлякоха вниманието му към добре очертаната ѝ брадичка. Искаше му се да я целуне, да усети вкуса на цветята на Шотландия върху кожата ѝ.

Тя погледна към портата.

– Преди време беше така, но обстоятелствата ме принудиха да преодоля слаботта си.

Тя го упрекуваше за това, че беше защитавал земята си срещу Едуард I и я беше оставил сама да се грижи за себе си.

– Ако не беше спала с принца, кланът Макуин щеше да те прибере. Можеше да живееш в безопасност сред моите хора.

Тя сви рамене.

– Тук съм щастлива. – Тя хвана полите на наметката си и заслиза надолу по останалите стълби.

Засега Дръмонд реши да изостави темата за това, какво е трябвало да направи тя. Беше прекарал години в терзания по делата на клана Макуин и най-накрая се беше отказал от надеждата, че някога ще може да се върне в Шотландия. Подобно на сухи листа, паднали върху горещи въглени, копнежът му по Шотландия избухна буйно. Ако тя признаеше изневяратата си, той щеше да ѝ остави имението, да вземе Алисдър със себе си и да се отправи на север. Семейството му щеше да го приеме. Освен това щяха да обявят Алисдър за син на курва, защото всички те знаеха, че тя е спала с англичанин.

Години наред Дръмонд я мразеше за това.

– Кой ти помогна? – изръмжа той.

От гневния му тон тя се отдръпна и го погледна.

– Цяла легия римски инженери станаха от гробовете си и ме молеха да ги оставя да изградят тази крепост – отвърна рязко тя. – Аз седях върху копринен трон с пискюли и похапвах нарове и смокини, докато те строяха замъка на моите мечти.

Миг след като осъзна думите ѝ, Дръмонд се задави от смях. Колко странно, помисли си той, станала е толкова забавна и очарователна.

Тя прекоси добре поддържаната ливада.

– Научих много неща в абатството.

Дали съжаляваше за нелепото си избухване? Защо?

Изведнъж му се прииска да научи повече за нея. Спомни си за разказите ѝ за детството.

– От сестра Маргарет ли?

– Някои от нещата научих от нея.

Очевидно не желаше повече да обсъжда този въпрос. Това беше доста странно, тъй като преди детството беше една от любимите ѝ теми за разговор.

– Тогава сигурно от някои от приятелите ти там? Меридин или другото момиче. Как се казваше? Джули?

Сякаш несигурна накъде да тръгнат, тя огледа сградите покрай стената. После тихо отвърна:

– Казваше се Джоана.

Той усети промяната в настроението ѝ, отново същата бдителност, която беше забелязал и преди.

– Да, сега си спомням. Винаги твърдеше, че тази Джоана може да се справи и с цяла армия кръстоносци.

В отговор тя прошепна „*наистина можеше*“ и се отправи към магазина на месаря.

– Скоро ще се върнат стрелците. Сигурна съм, че ще искаш да се срещнеш с ловеца. Той ще дойде първо тук, яко ловът е бил успешен.

Безсмисленото бърбене преди беше един от любимите ѝ начини за прекарване на времето. А сега изглеждаше притеснена. Решен да открие причината за лошото ѝ настроение, той я настигна.

– Защо трябва да се радвам на компанията на тези хора? – Тя вдигна поглед и той видя сълзи в очите ѝ. – Защо плачеш?

– Не плача – възпротиви се тя, докато изтриваше сълзите от бузите си. – Това е от силната слънчева светлина.

– Да, а аз съм венециански лихвар. Каж ми защо споменаването на твоята приятелка от абатството така те разстрои?

– Остави, Дръмонд. Просто хората ми липсват.

– Тогава ги покани на гости. – Тъй като не можеше да се въздържи да не я подразни, той добави: – Имаш моето разрешение.

В очите ѝ проблесна възмущение, а лицето ѝ придоби цвета на избелялото ѝ палто.

– Може и да го направя.

Ако беше умен и внимателен, щеше да разбере от живеещите наоколо дали никой мъж я посещава често.

– Постигнахме съгласие. И след като посетим месаря, ще ме представиш на всички останали в селото.

– Да те представя? Не си казал на никой друг освен на Амори, че си моят... съпруг?

Той потисна желанието си да я докосне и да преодолее колебанието ѝ.

– Оставих това удоволствие за теб.

Тя понечи да му отвърне рязко, но промени решението си. Това разочарова Дръмонд, но на него му харесваше новата, пламенна Клеър.

– Разбира се – каза тя, сякаш се примиряваше със светско задължение. После се промуши през завесата на вратата и изчезна в месарския

магазин.

Дръмонд се ядоса. Трябваше да отбележи по подходящ начин завръщането му. Трябваше да го представи на хората с цялото уважение, което му се полагаше като господар на замъка. Трябваше да бъде доволен, че съпругът ѝ отново я е приел.

– Идвате ли, господарю?

Веселият ѝ тон го накара да се раздвижи. След като влезе вътре, той я видя застанала до някакъв брадат мъж, с големи колкото свинските бутове ръце. Гъстата му кестенява коса беше ниско остригана, на лявото му слепоочие имаше бяло петно. Носеше мръсна престилка, провиснала над заобления му корем и когато се усмихна, Дръмонд реши, че усмивката му е искрена.

Клеър му направи знак да се приближи и после каза:

– Господарю, запознайте се с Джон Хендъл, праведен християнин и отличен касапин.

Мъжът направо грейна.

– Добре дошли у дома, господарю Дръмонд, и слава на Бога. Какво се случи? Мислехме, че сте мъртъв?

Дръмонд не беше очаквал милост от Едуард I. Но Едуард II явно изпитваше някакво перверзно удоволствие да върне Дръмонд на жената, която го беше направила рогносец. Макар това да се знаеше от всички, той нямаше намерение да го обсъжда с един касапин.

– Спасих се си правосъдието на стария крал.

Хемдъл кимна енергично.

– И се скрихте в Шотландия, докато той умре. Господ да благослови сина му, че ви е простил. Новият крал това е направил, нали?

– Аха. Няма да обсади Феърхоук Тауър, – „*Освен ако не дойде за любовницата си*“, помисли си Дръмонд.

– Нейно благородие ни е разказала всичко за вас – продължи касапинът. – Любимият ми разказ е как сте убили глиган, въоръжен само с кама. Той е любим и на Алисдър. Детето ви мисли за светец.

Изненадан, Дръмонд погледна, жената до себе си. Навела глава, тя си играеше с розовите панделки, които украсяваха кошницата ѝ. Защо ли е съчинила тази история? Беше пълна измислица. Никои нормален човек не можеше да убие глиган без копие и меч. Почти напълно объркан, Дръмонд се почувства горд, че е говорила само хубави неща за него пред сина му.

Решавайки, че трябва да каже нещо, той изрече първите думи, които дойдоха в ума му:

– Нейно благородие прекалено много ме ласкае.

Джон Хендъл се усмихна мило.

– Такава си с тя, милорд. Няма по-мил и щедър човек от нея. Тя получава същата дажба торф като останалите. Ако има нужда от защита, веднага ще сменя сатъра с меч.

Дръмонд беше очаквал презрение от хората. След освобождаването си през април, той беше протакал решението си да се подчини на заповедта на Едуард II да живее във Феърхоуп Тауър. Лонгфелоу беше надебялял по ливадите на Англия.

Дръмонд не беше очаквал обективност от хората във Феърхоуп. Трябваше да провери лоялността им. Дали този месар щеше да потвърди подозренията му, че съпругата му все още забавляваше новокоронясания Плантагенет? С тази мисъл Дръмонд посочи късовеце месо.

– Запасите ти изглеждат напълно готови дори и за новия ни суверен.

Джон Хендъл наклони озадачен главата си настрани.

– Свинското? Той не обичаше ли повече говеждо?

Така... значи месарят беше запознат с предпочитанията на крал Едуард... Без съмнение той отделяше специално внимание на монарха при всяко негово посещение във Феърхоуп Тауър. Като хвърли поглед на невярната си съпруга, Дръмонд почувства как у него отново се надига старият му гняв. После попита касапина:

– Негово Кралско височество ли ти е казвал това?

Сякаш ръгнат с нещо, месарят се скова.

– Кралят не разговаря с такива като мене.

Дръмонд предчувстваше победата си, сега щеше да хване в първата ѝ лъжа. Съвсем небрежно той попита:

– Тогава откъде знаещ, че предпочита говеждо пред свинско?

– Брат Джулиан твърди, че е така. Той го е чул от игумена на абатството Суитхарт, който пък го е чул от самия архиепископ, когато той е бил в Карлайл, за да въздигне в светейшество онзи уелсец. Вие друго ли знаете?

Дръмонд се обърка, понесен внезапно сред море от недоразумения. Съпругата му отмести поглед, но не преди да забележи разочарованието в очите ѝ. Той се засрами и се опита да измисли някакъв отговор. Месарят изглеждаше напълно стъписан както от плана на Дръмонд, така и от реакцията на жена му.

Като се надяваше да се измъкне, Дръмонд се усмихна изкуствено:

– Истина е, че новият ни крал предпочита говеждото пред

свинското, но мисля, че ще промени мнението си, ако види това прясно месо.

Клеър повдигна вежди и се намръщи възмутена.

Месарят се изпъна сковано.

– Благодаря, господарю.

Нетърпелив да излезе заедно с жена си, Дръмонд протегна ръката си.

Като го пренебрегна напълно, с пресилена любезност тя се обърна към месаря.

– Джон, изпрати един бут от това месо за *милостивия ни господар*.

– После излезе първа, така както бяха влезли.

След като се озова на улицата, тя се отправи към работилницата на тъкача. Опитвайки се да надвика тракането на станове, Дръмонд отново реши да провери разказите на Едуард Плантагенет за флиртовете му със съпругата на Дръмонд. Тъкачът беше верен на Клеър, както и обушарят, момичето на пазара и свещарят.

За изненада на Дръмонд всеки, с когото разговаряше, му разказваше история за неговата смелост, която съперничеше или превишаваше разказа на месаря, С протрито и орфано въже той беше слязъл по тясна и опасна долчинка и беше спасил своенравно дете. И всичките разкази за геройства идваха от Клеър Макуин. Защо трябваше първо да му сложи рога, а след това да измисля тези приказки?

Когато излязоха от магазина за свещи, тя се обърна към Дръмонд:

– Това са добри хора и не заслужават да ги използваш като пионки в глупавата си игра.

Тя говореше истината. И той смяташе, че хората са честни, искрени и наистина доволни да го видят сред тях. Но тяхната благодарност не я оневиняваше.

– Отричаш ли връзката си с Едуард? – настоя той.

– Не отричам, че една тринадесетгодишна булка може лесно да стане жертва на принц.

– Някоя сваятна шотландка не би вдигнала доброволно краката си за един англичанин.

– Какво ще кажеш за наследничките на Дъглас, които се омъжиха за английски благородници?

Как смееше да бъде толкова образована и логична, когато ставаше дума за изневярата ѝ, сякаш не беше имала никакъв избор.

– Не ме интересуват тези хора от равнините.

– Аз също няхах избор.

– Трябваше да потърсиш съвета ми – възпротиви се той.

Тя се доближи толкова близо до него, че дрехите им се докоснаха.

– Заклевам се в душата на Алисдър, че тогава нямах възможност да те търся, Дръмонд!

Проницателният ѝ поглед докосна душата му и той отново си помисли колко се е променило държанието ѝ.

Колкото повече я гледаше, толкова повече се уверяваше, че и външният ѝ вид също се е променил. Беше загубила детските си лунички и вече не пърхаше с мигли, за да привлече вниманието и възхищението му, Очевидно не държеше вече на тях.

Но той щеше да получи онова, което искаше от нея.

– Доста смели думи от твоя страна.

Тя му се усмихна насила.

– Ти си смел мъж.

Той забеляза, че му харесва начинът, по който слънцето придаваше на кожата ѝ цвят на сметана, а и всеки мъж би се възхитил на топлите ѝ кафяви очи и изразителната ѝ уста. Животът му щеше да бъде по-лесен, ако и характерът ѝ беше така приятен. Ех, и моралът ѝ да беше така безупречен.

– Мога да стана и още по-смел – изръмжа той.

– Тогава покажи куража си на сина си – отрязва го тя. – Сигурна съм, че ще оцени проявата на животинско поведение повече от мене.

Той се сви при хапливите ѝ думи.

– Ядосана ли си ми?

Тя пусна вече пълната кошница.

– Да. Прекарах по-голямата част от деня да те наблюдавам как се опитваш да ме изкараш проститутка пред моите хора. Те ме уважават и търсят моите съвети. А сега, ако ме извиниш, трябва да поработя със счетоводните книги и да нагледам прислугата.

Само баща му беше успявал да го скастри така жестоко.

– Накарай иконома ти да го направи.

– Аз съм си иконом.

Умът му изведнъж отказа да го проумее.

– Ти?

Чу се някаква камбана.

– Четири часа е – каза тя. – Алисдър сигурно е приключил с уроците си. Обеща да му покажеш слона. Надявам се, че няма да го разочароваш. Вечеряме в осем часа.

След тези думи тя се обърна и започна да изкачва стръмните стълби

на кулата. Дръмонд я наблюдавай как се отдалечава: стегнатия ѝ гръб, люлеещите се хълбоци, празните ѝ ръце.

– Забрави нещо – извика той след нея.

Тя се извърна и го погледна. Справедливият ѝ гняв раздвижи кръвта му. Изглеждаше като жена, готова да защитава дома си.

Напълно непочтително, той продължи:

– Според разказа на свещаря, когато съм влизал битка с Едуард I, ти винаги си награждавала рицарството с прощална целувка. Мисля, че завръщането ми от света на мъртвите заслужава такава изява на привързаност.

Тя се приближи към него. Почувствал се като кавалер от разказите, които беше чул днес, той се приготви да получи ласките ѝ. После щеше да я упрекне, а можеше и да се въздържи.

Вместо обаче да го целуне, както той очакваше, тя грабна кошницата си.

– Върви по дяволите!

Докато се отдалечаваше с бързи и решителни стъпки, Дръмонд продължи да ѝ се възхищава. Не трябваше да прави заключение, но, по дяволите, тя го караше да се чувства като безполезно украшение в собствения му дом. Освен това изваждаше наяве хлапето у него. Изведнъж ужасно му се прииска да хукне след нея по стълбите и да я ощице по задника. От предишния си опит знаеше как ще реагира тя.

С тази приятна мисъл той започна да си представя предстоящата нощ.

* * *

Джоана тъкмо беше притиснала въска към писмото до сестра Маргарет, в което я осведомяваше за завръщането на Дръмонд, когато Бърти Стейпълдън влезе в дневната.

С шапка в ръка и загрижена физиономия, която набръчкваше челото му, той се облегна на затворената врата. Носеше обемиста туника, захваната с колан на хълбоците му, и къси бухнали панталони, които сам беше кърил.

– Трябваше да бъда тук, за да ви предупредя за пристигането му.

Доволна от лоялността му, тя се опита да омаловажи ситуацията.

– Тогава кой щеше да заведе Алисдър на риба?

Като човек, който обичаше забавленията и имаше слабост към тлъстата пъстърва и лова, вдовецът беше неизменен спътник в живота на Джоана. Както винаги, той пое ролята на наставник.

– Мислили ли сте какво ще правите?

– Почти за нищо друго не съм мислила. Изглежда, ще трябва да се науча как да му бъда съпруга.

– Евелин ми каза, че той е настоял да заеме вашето място на масата тази вечер.

Тя сви рамене.

– Винаги съм смятала това просто за церемония.

– И е вързал примамка пред носа на Алисдър, за да не се поддава на желанията си да скита късно вечер между бойниците на кулата.

Джоана се разнежи. Едва ли би обичала Алисдър повече, дори и да му беше истинска майка. Когато изпитанията на майчинството я тревожеха, Бърти винаги беше до нея, за да ѝ помогне.

– Съмнявам се, че скоро ще използва тази закана. Един слон е винаги по-впечатляващ.

– Откъде лорд Дръмонд се е слобил с това същество?

Тя се втрени в сандъка за дрехи, който доминираше в стаята, така както неговият собственик властваше в мислите ѝ.

– Не зная, но това поне е безопасна тема, която мога да обсъждам с него.

– А за вас, скъпа приятелко?

Гальовното обръщение беше възникнало в нощта, когато съпругата му беше умряла. Тогава Бърти беше отчаян и самотен и Джоана го беше окуражила да излее душата си пред нея. Тъжната случка беше заздравила приятелството им.

– Объркана съм, Бърти. Чувствам се уязвима, сякаш съм на крачка от пълния провал.

Той приближи едно дървено столче до масата, където беше седнала тя.

– Сигурно сте били шокирана, когато го видяхте.

– Не толкова, колкото когато ти го повика по име. Мислех го за натрапник.

Бърти се разсмя, но когато тя не се присъедини към смеха му, отново стана сериозен.

– Извинете ме, но предполагам, че той също е бил объркан, както и вие.

Джоана усети облекчение.

– Не бях помислила за това.

– Напълно нормално.

Старите ѝ грешки започнаха да се изреждат пред нея като демоните

около огъня на Все светии.

– Трябваше да се заинтересувам за него – поне веднъж през всички тези години.

– Защо? Стариат Едуард не носеше прозвището „Чук за шотландците“ само защото се смяташе за дърводелец. Мразеше шотландците от планините повече и от уелските. Никой не би очаквал, че ще подари живота на вожда, а и колкото по-малко Клеър Макуин общуваше с този Плантагенет, толкова по-добре. Ако бяхте писали от нейно име, можехте да привлечете вниманието към сина му.

Бърти знаеше за аферата на Клеър с Едуард II и беше напълно прав за опасността, която можеше да възникне. Според Дръмонд кралският любовник на Клеър не я беше забравил.

Джоана имаше по-големи тревоги в момента.

– Дръмонд е убеден, че аз съм любовница на новия крал.

– Защо?

– Изглежда, Едуард му го е казал.

– Господ да ни помага тогава, защото дори най-добрите хора казват, че от него ще излезе ужасен крал. Спомням си го като безполезен принц.

При други обстоятелства тя би се измъчвала от страшните предсказания за управлението на новия принц. За момента обаче си имаше собствени грижи.

– Кажете какво си спомняш за Дръмонд.

– Не бях много близо до него, разбирате ли? Имаше цял куп помалки братя и роднини в онази крепост и планините. А и те най-често бяха извън нея, по войни и по набези. Но дори и сред тълпата той изпъкваше – горд като мъж, току-що произведен в рицар, още от деня, в който за първи път го видях. Баща му казваше, че е предопределен за велики дела.

– Дръмонд вярваше ли в това?

– Ако правилно си спомням, той се смееше и твърдеше, че това е бремето на родените на празника на Света Троица.

– Популярен ли беше?

– Да, но все пак беше първородният син, носеше благословията на баща си. Беше истински дявол с меч и дясната ръка и с кама в лявата.

Тъй като се нуждаеше от постъпка, която да се равнява на греха на Клеър, Джоана попита:

– Предполагам, че е имал метреси.

– Не бих могъл да зная – отвърна твърде бързо и отбранително

Бърти.

– Разбира се, сега може да сме сигурни, че поведението му е прилично.

– Така е, защото не е довел жена със себе си.

– Само един уелсец, който говори много претенциозно, казва се Морган Фоур.

– Дали г-н Фоур ще се нуждае от стая в кулата?

Без злоба Бърти каза:

– Не, той е обитател на конюшните. – Той кимна към сандъка. – Виждам, че Амори не се е престарал да занесе горе багажа на лорд Дръмонд.

В коя стая, запита се тя за стотен път и отново не можа да си отговори. Бе принудена да се изправи пред голата истина, че нямаше никаква представа какво ще прави с Дръмонд Макуин.

– Все още не съм наредила на Амори да го стори.

– Можете да пратите Алисдър при мене, а вие да се преместите в неговата стая.

Феърхоуп Тауър нямаше стая за гости. Когато Ред Дъглас или шерифът Хей идваха на гости, Джоана по традиция отстъпваше своята спалня на важните гости. Бърти беше предложил временно разрешение на проблема със спането.

– Кажете на Евелин да премести нещата на Алисдър в своята стая, а моите – в неговата, преди да започне да слага масата. Предай ѝ да не споделя моите тайни или ще я изпратя обратно при семейството ѝ.

– Ще ѝ кажа, но тя вече гукаше като гълъбица, когато преди малко заговори за лорд Дръмонд. Рано или късно ще му разкаже всичко, което той поиска да узнае. Ако тя не го стори, тогава Алисдър ще го направи.

Това беше истина и Джоана трябваше да има готови отговори на всички въпроси на Дръмонд. Най-напред обаче трябваше да научи повече за него.

– Мислиш ли, че е обичал Клеър?

Бърти погледна към тавана.

– Никога не ѝ го е казал, въпреки че тя често го питаше. Бяха твърде млади, когато се ожениха – той на двадесет и три, а Клеър почти на тринадесет. Държеше се добре с нея, но никога не се отказа от флиртовете с други жени. Една от тях му роди двама синове. Горките дребосъчета умряха преди дори да прохоят, или поне така твърдяха слуховете.

Джоана съзнаваше какво щеше да изпитва самата тя, ако съпругът ѝ си вземеше метреса и тя имаше деца от него. Щеше да се чувства

предадена, да започне да се съмнява в собствената си значимост. Горката Клеър. Тя трябваше да отпрати Дръмонд колкото се може по-бързо към планините при неговия клан.

– Съмнявам се, че ще остане – отвърна тя.

– Съмнявам се, че ще си тръгне.

Обзе я страх.

– Не говори така, Бърти. Може да си тръгне, преди да открие, че не съм Клеър.

– Печелили сте и срещу по-важни особи от него и може да ме канонизирате за светец, ако шерифът е доволен от присъствието му. Трудно ще преглътне новината.

Рамзи Хей, шериф на Дъмфрис, беше неин предан защитник, дока-то носеше жалейните дрехи. После се беше превърнал в неин ухажор. Въпреки че беше откровена и непреклонна в отношението си към него, той продължаваше да бъде все така настоятелен. Тя не се тревожеше, че други мъже ще ѝ досаждат, тъй като Рамзи ги държеше на разстояние от нея. Но дали щеше да успее да пропъди съпруга ѝ?

Тя потупа купчината с писма на масата.

– Написала съм му съобщение. Писах също и на сестра Маргарет, както и на Меридин.

По смръшеното лице на Бърти се появи нежност.

– Игуменката ще изтърка цяла броеница, докато се моли за вас. Мадам Меридин ще ви изобрази на едно от нейните ръкоделия.

Едва ли други деца са били такива късметлии като Клеър и Джоана, а по-късно и Меридин, защото сестра Маргарет се грижеше за тях като истинска майка. Толкова много бдеше над тях, че Джоана понякога си мислеше, че игуменката е сбъркала призванието си.

– Поканих я да ни посети.

– Ще бъде чудесно да ни посети, но да не бърза, защото Рамзи Хей ще пришпори коня си до припадък, за да дойде. Съжалявам всеки, който го изпревари.

Подтиквана от силната си привързаност към дома и сина си, тя се приближи до прозореца и огледа външната стена.

– Първото посещение на Рамзи ще бъде интересно и забавно. Когато той пристигне, ще разреши на Алисдър да патрулира заедно със стражата.

– Той би се отказал от крема си заради това.

– Ако има някакъв сблъсък между Дръмонд и Рамзи, не би било хубаво Алисдър да присъства на него.

В погледа на Бърти се появи закачливост.

– Освен това трябва да забраним достъпа на нервни жени и неспокойни бебета до масата.

Джоана го слушаше само наполовина. Най-после беше видяла слона. Сърцето ѝ се разтуптя силно. Животното се виждаше само като малка сива точка на хоризонта.

Дръмонд беше извел Алисдър на разходка. А ако го отвеждаше завинаги?

Тя се обърна и хукна към конюшната, докато страхът се надигаше в гърлото ѝ.

ГЛАВА ТРЕТА

Качен върху мекото седло, с Алисдър пред себе си, Дръмонд седеше върху широкия гръб на Лонгфелоу. Специално тъкан килим с пискули и дрънкащи звънчета покриваше гръбнака на слона и го правеше още по-удобен за пътниците.

Бавният ход и височината му позволяваха да разгледа безпрепятствено своето владение. Нивите бяха узрели през лятото и се бяха превърнали в море от люлеещо се зърно. Глинестата почва беше подходяща за всякакви насаждения и той се чудеше защо тя не е разнообразила посевите. По браздите можеха да виреят грах и боб. На тази земя можеха да се отглеждат дори говеда.

На запад се простираше Солуей Фърт. В далечината на север голямото езеро приличаше на огромен сребърен поднос. По-наблизо, точно срещу тях, обграден от скали и дървета поток пресичаше местността. Лонгфелоу се насочи към водата.

Кротък стар слон, той се подчиняваше на Дръмонд без никакво колебание и само от време на време огромните му крака се отклоняваха от коларския път.

– Искам да се изправа – Алисдър клекна и се приготви да стане.

Дръмонд беше разбрал, че търпението е необходимо качество, когато трябва да се справяш с едно седемгодишно дете.

– Вече няколко пъти го казваш, сине.

Алисдър се обърна и погледна през рамо Дръмонд. Носът и бузите му бяха покрити с лунички, а в очите му блестеше познатият предизвикателен поглед.

– Тогава кажи „да“.

Алисдър беше наследил устата на майка си, която сега беше присвита от недоволство. Освен това притежаваше и нейната своенравност. Нейната *новопридобита* своенравност, поправи се Дръмонд, защото когато се беше оженил за нея, тя беше кротка и сговорчива.

– Седни, Алисдър!

– Слушай, татко. Мога да бъда убеден да ти служа като оръжено-сец, ако ми позволиш да стана.

– Не.

– Но ако някой ден ще ставам господар на тази земя, трябва да познавам всичките ферми и билки. – Той разпери ръце в отчаяние. – Как

бих могъл да сторя това, ако не ми позволиш да се изправа и да ги видя?

Момчето определено притежаваше остър ум. Но дали можеше да върти меч? Като го оглеждаше внимателно, Дръмонд каза:

– Мога да бъда убеден да се откажа от намерението си да те набия по задника с кожен камшик, ако седнеш.

Като по чудо момчето изпълни казаното. Но в следващия момент то възрази:

– Страхуваш се какво ще каже мама.

Изявлението беше толкова неочаквано, че Дръмонд почти се разсмя. Ако като момче беше разговарял така непочтително с баща си, щеше да бъде вързан здраво и накаран да свърши омразната му работа по почистването на ризниците с металически брънки.

– Държиш се като притиснат до стената борсук.

Алисдър отново клекна.

– Тя няма да ти се кара, имаш честната ми дума. Майка рядко вика.

Майка... Тази дума имаше и друга особеност. През последния час Дръмонд я беше чул повече пъти отколкото за една седмица в замъка на Макуин. В патриархалната структура на клана имаше специфично място и задължения за жените и разглеждането на синовете им определено не беше едно от тях.

– Освен това следващата година, когато стана по-голям, ще изкатеря стената на замъка.

Дръмонд погледна заплашително сина си, после изчака, докато отново заеме мястото си.

– Освен кое?

– Както ти си направил, когато лошият викинг е отвлякъл майка.

Хванат натясно, Дръмонд се вгледа в рошовата глава на сина си, в която се бяха оплели най-различни клончета. Алисдър очевидно говореше за някоя друга приказка, която майка му беше разказвала.

– Изгорил си платната му, за да не може да избяга с нея.

В объркания ум на Дръмонд започна да се прокрадва отговорът.

– Замъкът Макуин е на три дни езда от морето и няма пристанище.

– Е, и?

Логичният отговор на Дръмонд не беше подходящ в случая. Той започваше бързо да разбира, че приказките на жена му нямат нищо общо с логиката.

– Тя ти е дала едно парче целувка – благоговейно каза Алисдър.

– Искаш да кажеш целувка на мира².

– Не – той поклати глава. – Хекли, майсторът на стрели, казва, че

най-хубавото нещо, което едно момиче може да даде на едно момче, е целувка.

На възрастта на Алисдър Дръмонд вече разбираше намеците на възрастните, а и беше виждал баща си и по-възрастните мъже да задоволяват мъжките си потребности с проститутките, които винаги се навъртаха там. Изневярата беше нещо обичайно и Дръмонд не се беше замислял за това. Докато съпругата му не беше легнала с друг мъж.

Дръмонд с мъка потисна наранената си гордост.

– Трябва да слушаш мене, а не някакъв си Хекли.

Алисдър се обърна с лице към Дръмонд.

– Мога да слушам по-добре изправен. Защо не ми позволиш?

Лонгфелоу увеличи крачката, беше нетърпелив да стигне до водата, към която се бяха запътили.

– Дръж се.

Пренебрегвайки въжените дръжки на килима, Алисдър остана с ръце до тялото.

– Майка казва, че възрастните винаги трябва да отговарят на въпросите на едно дете... на един младеж.

– Баща ти пък казва, че детето винаги трябва да се подчинява. А сега се хвани за дръжката.

Той го послуша.

– Може ли вече да се изправя?

– Твърдо и окончателно не. Никога. И ако отново ме попиташ, ще те накажа.

Момчето остана с отворена уста.

– Мене?

След като най-последно беше успял да го впечатли, Дръмонд се отпусна.

– Да, и то жестоко.

– Как? – Алисдър се наведе към него, а в очите му проблясваше външение. – Ще ме сложиш в клетка и ще оставиш жените от селото да ме побутват с дръжките на метлите си?

– Къде си чул за такова нелепо наказание?

– Не си ли спомняш? Това е била присъдата ти за лошия черен рицар, който крадял бонбоните на децата.

О, Господи, в героичните разкази Дръмонд беше преминал от смел рицар в спасител на сладкишите на малките деца. Нямаше ли край

въображението на жена му?

– Майка ти разказва ли ти приказки за някой друг?

Той кимна.

– Тя твърди, че някой ангел ме е оставил на прага ѝ. Освен това има една смешна история за шерифа. Той пиел прекалено много бира и на връщане от Дъмфрис заспа на коня си. Събудил се в Карлайл.

– Харесваш ли шерифа?

Алисдър се усмихна.

– Той ме научи как да пикая от стената на замъка, без да пръскам панталона и ботушите си. – После добави сериозно: – Това е мъжка работа.

Дръмонд изпита ревност към шерифа, когото никога не беше виждал, заради времето, което бе прекарал с Алисдър. Но бъдещето принадлежеше на Дръмонд.

– Кой друг те учи на мъжки работи?

– Брат Джулиан и Суин, ловецът. А Бърти ме води на риболов.

Дръмонд тепърва щеше да се запознае с тези мъже, отсега нататък той щеше да ръководи възпитанието на Алисдър.

– Видях, че Евелин чисти пъстървите, които сте уловили днес.

На лицето му се изписа отвращение.

– Ако остави главите им, няма да ги ям.

Момчето беше също толкова упорито като майка си.

Дръмонд почеса носа си, за да прикрие усмивката си.

– Защо не си се научил сам да чистиш рибата?

Той изглеждаше ужасно обиден, присви устни и повдигна вежди.

– Мъжът осигурява храната – отвърна сериозно той, – а жените я приготвят.

– Кой ти каза това?

– Шерифът Хей.

Отново. Дръмонд усети пристъп на завист.

– А ако жените са болни или прекалено заети с други неща?

– Мама никога не се разболява, а всички останали бързат да изпълнят нарежданията ѝ.

Както тя щеше да бърза да изпълни заповедите на Дръмонд.

– Виж! – Алисдър посочи зад тях. – Т'ва е тя.

Като хвана по-здраво момчето, Дръмонд се извърна на седлото. Тя препускаше след тях, оставяйки зад себе си облак прах. Дръмонд извика на слона да спре, за да я изчакат.

Възседнала покрит с пяна жребец, тя се бе вкопчила в гривата на

коня. Беше загубила шапката и гребените си, а плитката ѝ бе започнала да се разплита. Яздейки редом с Лонгфелоу, тя успя да спре коня. Въпреки че едва си поемаше въздух от главоломната езда, тя спокойно каза:

– Алисдър, слез и ела тук.

Алисдър се обърна с гръб към Дръмонд.

– Не.

Притеснението я беше направило нервна, конят усети настроението ѝ и започна да отстъпва настрани. Тя обаче сякаш не забелязваше тревогата на жребца.

– Свали го, Дръмонд.

Заповедта ѝ изчерпа и последното търпение на Дръмонд. Трудно му бе да понеса нахалството на невъзпитано дете, но да приема нареждания от жена беше вече прекалено.

– Не, обещах му да яздим до потока.

След като видя, че го защитават, Алисдър стана по-уверен, скръсти ръце пред гърдите си и се втрени в пляскащите уши на Лонгфелоу.

– Това е мъжка работа, майко.

Кичури златиста коса падаха по лицето ѝ, но тя не им обръщаше внимание. Полата ѝ се беше повдигнала и откриваше коляното ѝ, но това очевидно не я притесняваше. Разтревоженият ѝ поглед се премести от момчето върху съпруга ѝ. Зад безпокойството ѝ Дръмонд усети страх. Но от какво? Дали си мислеше, че той не може да защитава момчето?

– Нищо лошо няма да му се случи на това непослушно момче – каза той. – Не и що се отнася до безопасността му.

– Ако ми го дадеш, няма да имаш проблеми нито със сигурността му, нито с твърдоглавието му.

– Твърдоглавие? – Дръмонд се разсмя. – Очевидно имаш дарбата да омаловажаваш нещата.

– А ти нямаш никаква. Върни ми сина – процеди тя през зъби.

Синът ми, наемателите ми, кулата ми, земята ми. Чувството ѝ за собственост разпали гнева му. Ако искаше открито противопоставяне, тогава с удоволствие щеше да го получи, защото Дръмонд нямаше никакво намерение да губи. Той леко потупа раменете на слона и Лонгфелоу отново тръгна напред.

– Ще се върнем преди мръкване.

– Чакайте! – Сковаността я напусна и тя дари Дръмонд с най-неискрената усмивка, която някога беше виждал. – След като никой от вас не иска да слезе, значи се забавлявате добре. – Тя се смъкна от коня.

Дръмонд забеляза, че на него нямаше седло. – Тогава и аз ще се кача.

– Ура! – Алисдър потупа килима пред себе си. – Седни тук, мамо. Можеш да виждаш всичко до езерото Линтън.

Дръмонд наблюдаваше как конят ѝ галопира леко към крепостта и се чудеше къде се е научила да язди толкова дръзко. Забавляваше го мисълта да я укори за това. Но Алисдър го дърпаше за ризата и настояваше да спрат и да ѝ помогнат да се качи.

Дръмонд примирено спря слона, носле пусна въжената стълба и зачака, докато тя се изкачваше. Лонгфелоу обърна величествената си глава към нея и я подуши с хобота. После, както очакваше Дръмонд, животното отново се върна към любимото си занимание: пасенето на трева.

Когато тя се качи, Дръмонд я хвана през кръста и я положи в скута си. Почувства как изведнъж слабините му се стегнаха. Притисна я още по-силно.

– Какво правиш? – протестираше тя и здраво го стискаше за ръката.

Подхванати от вятъра, хлабавите ѝ плитки докоснаха като коприна лицето на Дръмонд. Около него се понесе приятното ухание на пирен.

– Ще пречиш на гледката на Алисдър, така че ще стоиш между нас – заговори той с дрезгав глас.

Тя изучаваше килима. Дръжките бяха твърде далече от нея.

– А за какво ще се държа?

Дръмонд използва момента и ѝ върна неискрената усмивка.

– За мене.

– По-добре да седна... между краката ти.

Усмивката му възвърна естествеността си, а в съзнанието му изникна сладострастна картина.

– Добре дошла. Можеш дори да подскачаш нагоре-надолу, ако искаш.

Тя го погледна объркано, преди да слезе от скута му и да се настани между коленете му. Той си помисли дали да не я дръпне назад и да я настани до слабините си, но после се отказа. Вместо това се втренчи в разбърканата ѝ от вятъра коса и се зачуди как ли щеше да реагира, ако ѝ предложише някое по-силно изживяване.

Когато Лонгфелоу отново тръгна по пътя, тя попита:

– Откъде намери слона?

– Взел го е от краля – отговори веднага Алисдър. – Слонът харесал татко и когато той напуснал Лондон, на Лонгфелоу толкова му домъчняло, че започнал да блъска по портите. Кралят накарал татко да се

върне и да вземе Лонгфелоу и сега той е наш слон.

Дръмонд се наведе напред и тихо прошепна:

– Защо не си го научила да уважава разговора на възрастните?

Алисдър изчурулика:

– Но аз зная отговора. Ти ми разказа това още преди да се качим върху него.

– Не си спомням някой да те е питал нещо. – Снишавайки гласа си, Дръмонд продължи: – Грубо и самонадеяно е да го оставяш да вярва, че може да ни прекъсва, когато си поиска.

Гръбнакът ѝ се вдърви.

– Той е още дете и те обича.

Тя говореше спокойно. Съвсем нормално беше синът да обича баща си.

През останалата част от кратката им езда Алисдър непрекъснато бърбореше, но само веднъж се опита да се изправи.

– Веднага сядай, Алисдър Макуин – скара се майка му. – Иначе ще останеш без зъби.

Когато стигнаха потока. Алисдър се изправи и се спусна надолу по стълбата. Лонгфелоу потопи хобота си във водата и започна да пие. Дръмонд слезе и помогна на Клеър да стъпи на земята. После свали седлото и килима и ги постави под едно самодивско дърво.

След миг Лонгфелоу всмукна вода с хобота си, изви го над главата си и поля гърба си.

– Какво прави? – попита Алисдър с широко отворени очи.

Лонгфелоу вдигаше такъв шум, че Дръмонд трябваше да крещи.

– Къпе се.

– Искам да плувам – заяви Алисдър.

– Може да бъда убедена да ти разреша да плуваш, ако ти се съгласиш да учиш латински извънредно.

С искрящ поглед Алисдър крачеше пред нея.

– Колко дни?

Ето откъде Алисдър се беше научил да се пазари. Интересна страна в характера на една жена, помисли си Дръмонд.

– Два дни – отвърна тя.

– Дадено. – Алисдър свали коженото си палто и ризата и смъкна панталоните си. Хвърли обувките си и навлезе в потока. Над кръста кожата му беше получила лек загар.

Майка му събра дрехите.

– Стой близо до брега, Алисдър, и излез, преди да посинееш.

Дръмонд не можа да се въздържи и предложи:

– Ние ще се присъединим ли към него?

Тя го погледна. Вятърът рошеше косата ѝ, а слънчевите лъчи проблясваха като златен ореол около главата ѝ.

– Ако искаш, ти може да се присъединиш, Дръмонд, но аз предпочитам днес да съм само наблюдател.

Той се почуди как ли щеше да реагира тя, ако я беше хвърлил във водата. Вероятно щеше да крещи и яростно да го обижда. Но сега, когато Алисдър вече не можеше да ги чуе, Дръмонд имаше намерение да обсъди някои други въпроси.

– Мислеше, че отвеждам Алисдър на нещо повече от кратка разходка.

Тя остави панталоните на момчето и започна да сгъва ризата му.

– Не знаех какво да мисля, когато ви видях толкова далече по пътя.

– А какво щеше да стане, ако бях използвал права та си на баща и го бях отвел някъде по мой избор?

Съвсем делово тя отвърна:

– След час-два щеше да ме молиш да си го взема обратно. – Когато Дръмонд я погледна недоумяващо, тя добави: – Никога преди не се е откъсвал от дома си. Това вероятно обясняваше своенравния му характер.

– Никога?

– Не и без мене.

– Разглезила си го.

Притиснала дрехите към гърдите си, тя седна на един речен камък и впери поглед в момчето, което лудуваше във водата, пляскаше с ръце и се въртеше в кръг.

– Вероятно е така, но аз не знаех как се възпитават деца. Бях научена...

– Да се подчиняваш на съпруга си.

Тя го изгледа косо.

– Да, и на други по-деликатни умения.

– Като например да яздиш кон без седло и юзди.

– Не. Това не съм го научила в абатството.

– Забранявам ти да го правиш отново.

За негова изненада тя разтърка бедрото си и му се усмихна криво.

– Не трябва да се тревожиш, господарю. Предполагам, че ще страдам от последствията с дни.

Привлекателността винаги е била вродена черта на Клеър, но когато към нея се прибавеше искреност, тя се превръщаше в особено

приятно качество. На Дръмонд страшно му хареса и му се прииска да ѝ отговори по същия начин, но не можеше да се отпусне.

За миг тя се поколеба. После отново се обърна към сина си и погледът ѝ се смекчи от майчинска любов.

Лекият ветрец хладно погали бузата на Дръмонд. Възможността да се сприятели с нея се беше изпарила. Може би така беше по-добре, но той не можеше да се отърве от усещането, че нещо ценно се беше изпъзнало между пръстите му.

– С какво ще храним Лонгфелоу? – наруши мълчанието тя.

Дръмонд се доближи до нея.

– Тревата във външния двор ще му стигне за около седмица.

Смехът ѝ беше кух и неискрен.

– Не влизай по-навътре, Алисдър – извика тя. Само вратът и главата на момчето се виждаха. Той подскачаше нагоре-надолу и движенията го отнасяха още по-навътре в потока. Тя го извика отново и започна да разтърква ръцете си.

– Алисдър!

– Ела и ме извади. – Той размаха ръце. – Давя се, майко. Давя се като плъх.

– Няма да вляза след тебе.

Момчето се разсмя.

– Аз пък няма да изляза – напевно извика той. – Никога няма да изляза.

Устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

– Тогава гледай да ти пораснат перки и се наречи Алисдър Мак пъстървата.

Той заплува по гръб и започна да удря с ръце по водната повърхност.

– По-добре ела да ме спасиш.

– Не. – Тя погледна към Дръмонд. – Не днес.

– Плуваш ли? – попита той.

Докато продължаваше да наблюдава сина си, тя разпусна косата си и започна наново да я сплита.

– Достатъчно добре, за да се държа на повърхността и да удовлетворявам желанията на сина си.

Дръмонд не отвърна на саркастичната ѝ забележка. Златистата ѝ коса беше прекалено съблазнителна. Той хвана ръцете ѝ.

– Нека аз да го направя. – Когато тя се стегна, той добави: – През това време ти ще ми разкажеш защо си измислила всички тези приказки

за мене.

Гърдите ѝ се повдигнаха от вълнение.

– В началото те бяха за Алисдър, да го приспиват... и да го накарат да се чувства горд със себе си и с тебе. Ти не беше тук, а той винаги питаше за тебе. Естествено е за един син да проявява любопитство към баща си.

Тактичността ѝ накара Дръмонд да се замисли и той откри още една причина да съжалява, че тя му е изневерила. Изгнанието ѝ от Хайлендс беше лишило Алисдър от общуването с неговия клан.

– Можеше просто да му кажеш истината.

– Прекалено млад е, за да разбере борбите между Англия и Шотландия. Смятах да му кажа, когато порасне, но дотогава той имаше нужда от някакъв пример за подражание.

– Човек от плът и кръв никога не би могъл да осъществи тези разкази, Клеър.

Тя се разсмя.

– Мисля, че след време ще откриеш, че разправата с дракони е много по-лесна от това да бъдеш добър родител.

– Добър родител. Определението звучи особено. Според мен жените раждат синовете, а бащите и чичовците ги отглеждат. Но настойниците никога не носят отговорност за поверениците си, ако те не осъществят надеждите им.

– И все пак ти побърза да ме обвиниш, че съм развалила и разглезила Алисдър.

– Така е.

– Значи имаш два подхода към този въпрос, които напълно поддържат твоята позиция.

– Която е?

– Всичко, което ти правиш, е правилно или вината не е твоя. Независимо дали си отсъствал, или пропуснал, ти си допринесъл за неговото израстване или за липсата на такова.

Това беше напълно правилен аргумент, беше принуден да признае той. Но не и за нея. Той свърши със сплитането на косата ѝ.

– Как си обяснила отсъствието ми на Алисдър?

– Просто му казах, че си отишъл на небето при Бог.

– Вместо да му кажеш, че съм в затвора заради измяна срещу Англия.

– Да. Както вече ти казах, той е прекалено малък, за да разбира политиката. По-добре беше да си мисли, че си отишъл на небето.

Само Клеър Макуин можеше да сравни затвора с рая.

– Ако си смятала, че съм мъртъв, защо не си се омъжила втори път?

Една пеперуда качна на главата ѝ. Тя отвърна тихо:

– Бях ужасна съпруга, дори и ти го казваше. Защо да се омъжвам отново?

– Може би защото си знаела, че съм жив.

Тя се обърна толкова бързо, че едва не падна от скалата.

– Не знаех нищо за тебе.

Той отново усети искреността ѝ, но в същото време с крайчеца на окоето си видя Алисдър, който навлизаше в средата на потока.

– Ще извадя Алисдър от водата. – Той се обърна към Лонгфелоу и каза: – Кралят е болен от шарка.

Както очакваше, Лонгфелоу вдигна хобота си и затръби така силно, че ушите му запищяха. Алисдър изпищя и бързо хукна да излиза от водата. Майка му свали наметката си и му я подаде. Притиснал ръце към тялото си, с треперещи колена, той я остави да го увие в избелялата червена вълнена наметка.

– Това ще те научи да ме слушаш – каза тя, докато го бършеше.

Очите му изглеждаха необикновено големи и неспокойни, а от слънцето носят и бузите му се бяха зачервили.

– Лонгфелоу ме изплаши.

– Той само изпълни странната команда на баща ти.

Страхът на Алисдър изчезна и той предизвикателно се усмихна на Дръмонд.

– Лонгфелоу се държи по-добре от мене, нали?

Този откровен въпрос намирисваше на влиянието на майка му.

– Да, но той е много по-стар и не изпитва никакво удоволствие да дразни по-високопоставените от него.

Алисдър погледна майка си.

– Ако имах по-малък брат, щях да стоя по-високо от него, нали?

Доста дълго време тя не откъсна очи от момчето. Джоана изглеждаше достатъчно млада да му бъде сестра и достатъчно невинна да бъде младоженка.

– Ще трябва да се грижиш за него и да делиш съкровищата си.

Алисдър погледна въпросително Дръмонд.

– Татко, наистина ли ще трябва да делия играчките си?

– Не и ако имаш сестра.

Момчето светна.

– Тогава искам сестра. Ще ми родите ли?

– Да – отвърна Дръмонд.

– Не – отсече жена му.

Бързият ѝ отказ накара Дръмонд да преосмисли стратегията си. Той не се нуждаеше от специален план, за да преспи с жена си. Тя нямаше никакъв избор по този въпрос. Защо тогава беше така твърдо решена да го отхвърли? Той подозираше, че крие нещо, и знаеше точния начин да научи тайните ѝ.

Тя можеше да отказва за бебето, но нямаше никакъв контрол по въпроса за пола на децата, които Дръмонд възнамеряваше да ѝ направи. Щеше да се люби с нея и тя щеше да го посрещне с отворени обятия. Той познаваше Клеър по-добре, отколкото тя сама себе си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Идеално приготвената риба имаше вкус на пергамент в устата на Джоана, но тя по-скоро щеше да изяде всяко парченце, отколкото да признае неловкостта. Бирата беше прясна, а прилежната Евелин се грижеше чашите да бъдат винаги пълни до ръба и непрекъснато обикаляше масата като гладен ястреб по залез слънце. Прислужницата явно беше очарована от Дръмонд Макуин, както и всички останали на масата.

Решимостта подтикваше Джоана да се държи като че ли в момента мечтите ѝ ставаха реалност, а не продължителен кошмар. Трябваше да запази самообладание и да се преструва, че животът продължава нормално.

Седнала отдясно на Дръмонд и срещу Алисдър и брат Джулиан, тя внимателно следеше разговора, който се въртеше около политиката, но от време на време засягаше и местни събития.

Облечен в проста туника, изтъкана от вълната на черни овце, брада-тият свещеник не спираше да повтаря възторжено, че връщайки Дръмонд в семейството му, Бог е отговорил на молитвите му. Той говореше толкова много, че не забеляза как Алисдър изяде повечето риба от купата.

Бърти, който седеше вдясно от нея, мълчеше през цялото време, но с окуражаващи усмивки и редки намигвания изразяваше подкрепата и разбирането си.

Тя вече не се притесняваше, че Дръмонд може да отмъкне Алисдър, сега я тормозеше мисълта какво би могъл да иска от нея той. Колкото повече приближаваше времето за лягане, толкова по-нервна ставаше тя.

Дръмонд явно се чувстваше добре начело на масата, сякаш беше роден да приковава вниманието на хората. Потвърждаваше онова, което Клеър беше казала: ако кралят на Англия не се беше намесил в съдбата му, сега Дръмонд щеше да управлява Хайлендс.

Фантастичната идея възбуди въображението на Джоана и за момент тя си помисли колко различно би могъл да протече този ден. Тя можеше да бъде вярната съпруга, която тъгува заради неговото отсъствие, той би могъл да бъде преданият ѝ съпруг, несправедливо затворен. Събирането им щеше да бъде повод за щастливо празнуване, изпълнено с влюбени погледи, здраво хванати ръце и дори една-две откраднати целувки.

Дръмонд щеше да бъде облечен в изящно палто, което тя щеше да е

ушила и украсила с прекрасна бродерия. Тя щеше да изиграе ролята на личния му бръснар и да подравни дългата му до раменете коса. Той щеше да я дари с мила усмивка и тя щеше да прави всичко, което ѝ нареди. Рамо до рамо, те щяха да управляват тяхното кралство и да раздават любов и мир на всички жители там.

Дали тази напрегната вечер не беше началото на наказанието ѝ за това, че живееше живота на сестра си? Съжалението премина в меланхолия и Джоана потисна прилива на самосъжаление. Щеше да живее ден за ден. Но нощите я изпълваха със страх. Той щеше да очаква от нея интимна близост, защо иначе щеше да обещава на Алисдър сестриче? Иронията на ситуацията се стори на Джоана абсурдна, защото образованието ѝ на жена вървеше в обратен ред. Знаеше как да отглежда деца, но беше напълно неграмотна по отношение на тяхното зачеване.

Трябваше да отлага колкото се може повече, а когато този подход се провалеше, просто щеше да се държи надменно.

– Какво ще стане, ако ангелите поискат да се върнеш при тях, татко?

Въпросът на Алисдър привлече вниманието ѝ.

– Ще им кажа, че съм нужен тук – отвърна Дръмонд.

– Да, трябва да ми дадеш сестричка – съгласи се Алисдър.

Джоана застина. Усещаше, че Дръмонд я наблюдава и очаква реакцията ѝ. Бърти се размърда неспокойно на пейката и тя се заклати. Евелин въздъхна влюбено, а брат Джулиан се усмихна благосклонно.

– Нали така? – придумваше го Алисдър, като местеше погледа си от нея към Дръмонд. – Обеща ми сестричка.

Като се молеше ръката ѝ да не се разтрепери, Джоана се протегна за чашата си.

– Алисдър, този разговор не е подходящ за масата.

Дръмонд намигна на сина си, после ѝ се усмихна с разбиране.

– Майка ти е права. Двамата с нея ще обсъдим този въпрос на четири очи.

Доволният Алисдър се протегна към купата.

– Татко, кой пази небесните порти?

Като се надяваше Дръмонд да се почувства толкова неудобно, колкото и самата тя в момента, Джоана се усмихна.

– Наистина кой, Дръмонд?

Той прокара пръст по високата яка на ризата си, погледна я намръщено, после прочисти гърлото си. Тя се чудеше дали той ще продължи с нейната версия за отсъствието му, или щеше да обясни на сина си, че е

бил в затвора през последните седем години? Ако Джоана не беше толкова притеснена за собственото си положение, щеше да изпита съчувствие към него.

Подобно на обезоръжен боец, попаднал в ръцете на врага, той се мъчеше да намери някакъв отговор. Накрая попита:

– Притесняваш се, че дяволите могат да влязат вътре ли?

Алисдър кимна силно и над очите му падна кичур коса.

– Брат Джулиан казва, че дяволите са навсякъде. Те правят бели, дори и при малките момчета.

Смях на облекчение разтърси Дръмонд.

– Като тебе ли?

– Ами... – Алисдър отметна косата от челото си и се усмихна възможно най-мило на Джоана. – Аз не съм лош, само съм малко инат и понякога съм непослушен.

– Как се наказва едно непослушно момче? – попита баща му.

Унил, както в деня, в който беше умряло първото му кученце, Алисдър се вторачи в яденето си.

– Не яде крем.

Красивите черти на Дръмонд се смекчиха. На неясната светлина на свещите изглеждаше по-млад за годините си. Като го видя в такова състояние, Джоана не можа да се сдържи да не попита:

– Твоят баща забранявал ли ти е да ядеш сладко, когато си се държал лошо?

Той повдигна вежди.

– По свой собствен начин. Кой е повелител на областта?

Тя се учуди на внезапната смяна на темата, но не посмя да го разпитва повече.

– Джеймс Дъглас – Червеня. Неговите земи са на север от Дъмфрис.

– Носи му се славата, че се подчинява на англичаните. С колко войници го поддържа?

Тя очакваше да прояви недоволство от нея, защото имаше достатъчно причини да осъжда жена си. Но не беше предвиждала, че ще бъде отрицателно настроен към друг владетел. Думите в защита на съседа й дойдоха съвсем естествено.

– Не му изпращам никакви войници. Благодарение на управлението му тук цари мир.

Брат Джулиан остави кърпата си.

– Не винаги е било така, господарю.

– Всеки ден се водеха кървави битки – заяви Алисдър. – Жените плачеха, а децата гладуваха. Глупави мъже се оставяха да набучат главите им на колове. Защо не дойде да им помогнеш?

Стомахът на Джоана се обърна.

– Алисдър, моля те. Не на масата.

– Какво мислиш за този Дъглас? – обърна се Дръмонд към Алисдър.

Момчето размаха един морков в подкрепа на думите си.

– Той е добър човек. Има цял куп дъщери и много хубава кама с рубини на дръжката и дракон на острието.

Дръмонд погледна към Джоана.

– Не си дала на момчето моята кама?

Той говореше за оръжията, които Клеър внимателно беше опаковала и поверила на Джоана да ги пази. Тя възнамеряваше да ги даде на Алисдър някой ден. А сега щеше да ги предаде на Дръмонд.

– Разбира се, че не. Прекалено малък е още.

Докато потропваше с ножа по масата, Дръмонд внимателно обмисляше следващите си думи.

– Говорила ли си с този Дъглас за възпитанието на Алисдър?

– Не, няма да позволя да бъде отглеждан другаде.

– Точно така. Аз ще го науча на всичко, което е нужно да знае.

Тя ненавиждаше насилието и имаше намерение да спести на сина си изпитанията на сраженията, както и омразата, която шотландците от планините изпитваха към англичаните.

– Ще говорим по този въпрос по-късно, господарю.

Алисдър се намеси.

– Дай ми меч, майко, защото искам да управлявам народа.

– Така и ще стане, но един добър господар трябва да умее и други неща, освен да върти меч.

Устните на Дръмонд се извиха в снизходителна усмивка. Той се обърна към Алисдър.

– Какво трябва да знае добрият господар?

– Трябва да знае как да сключва съюзи и да урежда спорове.

Целият в слух, Дръмонд остави ножа си на масата.

– И как се сключват договори?

– Много лесно. – Алисдър сложи ръка на челото си. С прекалена сериозност той продължи: – Ще лаская дамите, докато припаднат в краката ми. Един добре възпитан мъж не трябва никога да казва на дамата, че мирише, дори ако смърди като клозет. – Вече по-сериозно той добави: –

Всеки джентълмен трябва да има принципи.

Погледът на Дръмонд проблясваше развеселено.

– Изключително възхитителна практика. И как ще уреждаш споровете?

Алисдър примигна объркано.

– Както го прави майка.

– Разкажи ми.

Той се изви на пейката и събра мислите си.

– Ще бъда справедлив и ако момчетата на Андерсън отново разпилят стадото овце на Макхейл, ще им наредя да съберат животните. После ще трябва да препокрият покрива му.

Дръмонд се обърна към Джоана. Очевидно твърде малко знаеше за нея. Липсата на злоба или предразсъдък му позволяваше сега да я проучи по-дълбоко. Клеър се беше заклела, че той е справедлив съдия и водач. Джоана се надяваше, че е запазил тези си качества и все още държи на високите си морални принципи, въпреки годините на пленничеството. Но откъде можеше да бъде сигурна?

Сините му очи бяха искрени и тя не можеше да отмести поглед. Беше лесно да му се възхищава, защото малко мъже бяха надарени с толкова приятни черти. Силните му устни бяха омекотени от някакъв особен вид чувственост. Тя си помисли, че са направени за произнасянето на нежни думи и реши, че цяла орда жени си е съперничела за вниманието му. Дали е възможно, чудеше се тя, толкова красив физически мъж да притежава и добър характер? И как, запита се женското й сърце, щеше изобщо да разбере отговора, когато обстоятелствата й налагаха да избягва всякаква близост?

Дръмонд набучи едно парче праз лук на ножа си и й го подаде.

– Ето. Ти почти не вечеря.

Ласкателните му думи я подмамиха. Тя се насили да се усмихне и прие предложената й храна.

– Благодаря ти, господарю. Лукът е особено сладък тази година.

Той се втренчи в острието, сякаш едва сега забелязваше какво има на него.

– Колко хубаво, че в мое отсъствие си започнала да харесваш праз лук.

Клеър ненавиждаше лука. Приятният миг изчезна. Отново се оказваше, че дори и разговорът по най-светските теми може да бъде неприятен.

– Сигурно грешите, господарю, защото аз обичам лук.

Тя се надяваше да види очите му замъглени от объркване, но те се присвиха предизвикателно.

– Много рядко греша, особено що се отнася до тебе.

Започваше да я обзема разочарование. Потисна го и събра смелост.

– Значи сега е един от тези моменти.

Той се наведе по-близо до нея.

– Твърдеше, че мразиш праз лук и отказваше да го ядеш.

За да приспи вниманието му, тя му се усмихна мило.

– Прав си, разбира се. Забравих краткото време, което прекарахме заедно. – Използвайки ножа му, тя свали всичкия лук в купата. – Доволен ли си?

В очите му проблясваше особено напрежение и погледът му се спусна надолу към гърдите ѝ.

– Не съвсем.

– Защо си говорите за лук? – попита Алисдър.

Дръмонд продължаваше да я гледа.

– Защо наистина?

Незабелязал напрежението помежду им, Алисдър продължи:

– Майко, този различен ли е от лука, който си яла в дома на татко?

– Доколкото си спомням, майка ти не харесваше почти нищо от Хайлендс – каза Дръмонд.

– О, не. Не си разбрал, татко. Тя винаги казва, че замъкът на Макуин е великолепно място. Ти си печелил всички турнири и си предвождал ловците. Винаги си слагал уловеното в краката ѝ.

Като все още я наблюдаваше, Дръмонд отвърна:

– Ти ли си му разказвала това, Клеър?

Този път гърленият звук в гласа му беше още по-силен при произнасянето на името ѝ. Джоана никога не беше чувала шотландец да го изговаря. Нито пък щеше да чуе. Този факт потвърди предишните ѝ съмнения, че ще загуби собствената си идентичност. След като имаше толкова много други проблеми, как щеше да я запази?

– Така ли е? – настоя Дръмонд.

– Казах му, че ще бъде горд от наследството на баща си.

– Разбирам. Въпреки че ти не хареса нито Шотландия, нито нейния народ.

Джоана вече се беше уморила от словесната престрелка.

– Променила съм се, Дръмонд. Колко пъти ще трябва да ти го повтарям?

Когато той продължи да я гледа втръчено, тя се опита да си

спомни някое традиционно шотландско ястие.

– Като доказателство за това ще накарам готвача да сготви саздърма.

Дръмонд подпря лакътя си на масата и опря брадичката си на дланта.

– Знаеш много добре, че мразя вкуса на саздърмата.

След като се върнаха от потока, той се беше изкъпал и сега ухаеше приятно на ментов сапун, който самата тя беше правила.

– Може би ще се научиш да харесваш това ястие, както аз се научих да харесвам праз лук.

– Аз също мразя саздърмата – каза Алисдър. – Ако ме накараш да я ям, ще повърна на пода.

Опитвайки се да намери покой от проучващия поглед на съпруга си, Джоана се обърна към Алисдър. Толкова много му се искаше да бъде като баща си. Не можеше да му се сърди за това, но можеше да го спре да се държи предизвикателно.

– Тогава ще го почистиш.

Клющавият му врат се скова.

– Евелин ще го почисти.

Бърти се наведе напред.

– Истинският галантен рицар никога не повръща в присъствието на дама.

– Ако обещаеш да не повръщам, ще ми родите ли сестричка?

Поразена, Джоана тропна с ръка по масата.

– Алисдър! Внимавай как се държиш.

– Какво мислите за Феърхоуп Тауър, господарю? – попита Бърти.

Дръмонд явно нямаше нищо против да смени темата.

– Добро имение е, но се чудя защо имаме толкова малко говеда.

Джоана започна да се защитава.

– Нямаме достатъчно ливади, за да гледаме животни.

– А долината край езерото?

Значи той проучваше владението ѝ, единствения безопасен предмет на разговор.

– Там отглеждам зърно и лен.

– И не напрасно – намеси се брат Джулиан. – Всяка пролет един търговец идва чак от Глазгоу, за да купува белия ленен плат на господарката. Високо ценен е.

Дръмонд изпразни чашата си.

– Добитъкът ще бъде много по-печеливш.

Джоана изчака Евелин да му налее още бира.

– Но той няма да издържа семействата, които печелят хляба си за зимата, като тъкат лен.

– Можем да правим и двете неща. Защо да не разделим земята и да внесем малко стадо от испански говеда? Отглеждай твоя лен, ако искаш, но развъждай и добитък.

Как смееше да се опитва да промени така добре изградените ѝ планове? Той изобщо не се интересуваше от хората тук, от тяхното благосъстояние и самоуважение. Можеше да вземе новите си идеи и да ги налага на любимите си роднини в Шотландия.

– Ще си помисля. Как е семейството ти, господарю.

– Добре. – Той сви рамене, сложи още едно парче лук в устата си и се обърна към брат Джулиан, който в този момент режеше месо от купата, която делеяха с Алисдър. – Паството ви благоденства ли?

– Да – отвърна сърдечно той. – Господарката ни е осигурила хубаво място, където да отправяме молитвите си. – После брат Джулиан подхвана любимата си тема.

– Някои от духовниците вярват, че новият крал ще предпочете мира с всичките си поданици.

– Не вярата, а празната хазна интересува нашия суверен – отвърна Дръмонд, поглеждайки Джоана.

Наистина ли очакваше някаква реакция от нея? Можеше да очаква каквото си иска. Тя му се усмихна любезно.

– Защо Негово Височество търси повече приходи? – попита брат Джулиан.

Дръмонд си взе от рибата. Като я държеше срещу светлината, той започна да я обръща.

– За да изплати дълга, оставен му от Едуард Първи. Говори се, че възлиза на двеста хиляди лири.

– Искам да отида в Лондон и да се срещна с краля – каза Алисдър. – Може ли да отидем, татко?

– Само ако майка ти копнее да види отново суверена ни.

– Отново? – Брат Джулиан изпусна ножа си. – Познавате ли новия ни крал, мадам? Никога не сте го казвали преди.

Уклончивият отговор беше единственият ѝ изход, защото темата беше опасна за обикновен разговор.

– Ами, къде бих могла да срещна крал?

Дръмонд не помръдна изобщо, но изражението му я обвиняваше.

– Нека да опресня паметта ти. Едуард Първи доведе сина си в

абатството Скарбъро, когато те представяше на мене. Както кралят, така и принцът те придружиха в Шотландия и присъстваха на сватбата ни.

Гърлото ѝ се сви. За да спечели време, докато измисли някакъв отговор, тя отпи от чашата си.

– Очите ми бяха само в годеника ми.

Дръмонд не очакваше ласкателство и на лицето му се изписа изненада.

– Кралят даде ли ти подарък, майко?

Като се съвзе, Дръмонд отвърна:

– Да, а синът му остана заедно с нас през по-голямата част от зима-та. Майка ти го познава добре.

Джоана не можеше да диша от ужас. Не бе в състояние да устои на погледа му.

Като фенер в непрогледна нощ гласът на Бърти разцепи мрака.

– Казват, че новият крал обича селските занаяти.

Тя усещаше погледа на Дръмонд, който търсеше нейния. Джоана се втренчи в лявата си ръка, на която нямаше халка, тъй като Дръмонд не си беше направил труда да даде пръстен на Клеър.

Дръмонд продължи разсеяно:

– За Едуард Втори е известно, че е сякъл дърво и копал канавка.

Сигурно господарката ви може да потвърди, че е и добър спортист?

Твърде разстроена, за да отговори, Джоана нареди на Евелин да сервира десерта.

По време на суматохата около разчистването на масата в паметта на Джоана изникна стар спомен. Тя наистина беше срещала принц Едуард, но съвсем случайно. При пристигането си в абатството Скарбъро баща му, крал Едуард I, беше извикал Джоана и Клеър за частна аудиенция. След като ги беше изучавал продължително време, той беше наредил на Джоана да не се показва през цялото му посещение и беше накарал Клеър да се закълне да не казва на никого в Шотландия, че има сестра близначка. Когато Джоана го беше запитала защо, той я беше предупредил, че отвличанията и изнудванията са често срещана практика в планинска Шотландия. Той се страхуваше, че кланът Макуин или неговите врагове могат да я отвлекат и да я използват в политическите си игри. На шега беше заплашил Джоана, че ще я омъжи за турчин, ако не му се подчини и се разкрие.

И двете момичета бяха изненадани, че кралят знае за тяхното съществуване и че иска личността на Джоана да остане в тайна. Те бяха попитали сестра Маргарет, шотландката, за причините, но игуменката

беше прекалено разстроена от заминаването на Клеър, за да обсъжда въпроса. Джоана беше успокоявала старата жена, докато заспи. После беше слязла в килера, за да се увери, че има достатъчно провизии за високите гости.

Странни гласове прекъснаха заниманието ѝ. Последвалата случка я накара да се разтрепери.

– Умът ти май е много далече оттук.

Когато чу гласа на Дръмонд, Джоана подскочи. Той се наведе към нея и прошепна:

– Изглеждаш много озадачена.

Наистина беше така, но той никога нямаше да узнае причината за това, тъй като самата тя не разбираше развитието на нещата през онази далечна нощ. Нито пък имаше намерение да се замисля над тях сега.

Докато отхапваше от сладкиша, тя обмисли всичко, което Клеър ѝ беше казала за него, и реши да продължи с един безспорен факт.

– Просто се чудех дали все още обичаш сладки неща.

Съдейки по мрачното му изражение, той не ѝ повярва.

– А аз – каза уклончиво той – се чудя за много неща свързани с тебе.

Хваната натясно и почти изгубила контрол над себе си, тя се изправи.

– Много интересно, господарю. Ако ме извиниш, трябва да проверя дали ловците са се завърнали. Бърти ще те заведе до твоята стая.

Тя напусна помещението и се втурна по стълбите. Когато стигна входа, чу стъпки зад себе си.

– Какво искаше да кажеш с „твоята стая“?

– Ще заемаме различни стаи.

– Когато на язовците им поникнат крила!

– Изпълнила съм си съпружеските задължения. Алисдър е доказателство за това.

– Както и братята и сестрите му, които ще дойдат.

Джоана застина.

– Не можеш да очакваш аз да...

– Какво? – попита той и изведнъж се озова точно зад нея, така че тя усещаше топлината на тялото му. – Да изпълняваш съпружеските си задължения? Преди даже много ти харесвах, Клеър. Дори когато си била бременна, не си имала големи оплаквания, поне така ми казаха.

Неспособна да продума, Джоана погледна към главния вход. Запалените лампи по стълбовете хвърляха сенки към портала, близо до

който бяха застанали двойка мъж и жена. Образите изглеждаха съвсем обикновени, в пълен контраст на сложните проблеми, които бяха възникнали помежду им. По-високата сянка се раздвижи, приближи се и докато тя наблюдаваше с разтуптяно сърце, усети как ръката му се спуска по кръста ѝ. После устните му докоснаха врата ѝ.

Тя е опита да се освободи, но вместо това беше притисната към стената, с лице към него и гръб, опрян на тежкия дървен портал. Стоманените скоби бодяха с остриетата си рамото ѝ. Ръцете му обвиха лицето ѝ. Той се наведе към нея с предизвикателен поглед.

– Нека се сдобрим, Клеър – прошепна той, – и заради нашето бъдеще ще се опитам да ти простя.

Попаднала в капана на мъжката му сила, тя искаше да се отскубне, но краката ѝ не се подчиняваха. Някъде вътре в нея неосъществената жена копнееше за удоволствието, което той предлагаше, и макар да не знаеше почти нищо за Дръмонд Макуин, тя инстинктивно усещаше, че той говори истината.

Как можеше да иска прошка за грях, който Клеър беше извършила поради най-благородната причина? А как да не моли, когато бъдещето ѝ и всички, които обичаше, всичко, което се опитваше да постигне, висяха на другата везна?

О, Господи, нямаше отговор на тези въпроси, не и когато животът ѝ се беше обърнал с краката нагоре, а неговата близост караше вътрешността ѝ да кипи.

Той се наведе още по-близо и наклони глава на една страна. После тя усети устните му върху врата си, пръстите му бавно започнаха да разтварят яката на роклята ѝ. Тя потрепера от нежния допир на устните му, в ума ѝ изникнаха екзотични видения. Тялото ѝ се люшна, той я притисна към себе си и от него се откъсна страстна въздишка.

Прегръдката беше като от моминска мечта, тъй като до нея беше мъж, чието желание надхвърляше омразата му. Тази прегръдка беше прекалено ценна, за да се откаже от нея, независимо от риска.

– О, значи помниш, че съм господар на твоите чувства.

Фактът, че бе приета за негова съпруга, възпламени куража на Джоана. По собствена воля пръстите ѝ преминаха през гърдите му и се потопиха в косата му. Моминските ѝ сънища бяха на прага на осъществяването си. За миг тя наистина се почувства в ролята на Клеър Макуин, съпругата на Дръмонд.

Какво тогава, проплака душата ѝ, щеше да стане с Джоана? Докато той продължаваше да я гали, тя осъзна, че ако се огъне пред него,

тогава собствената ѝ идентичност щеше да бъде безвъзвратно изгубена.

Когато устните му стигнаха до нейните и той започна да стене, тя престана да мисли за това. Картини на жената, в която щеше да се превърне, и на мъжа, който щеше да направлява бъдещето ѝ, изпълниха съзнанието ѝ.

Историите, които беше разказвала на Алисдър за баща му, можеха да станат реални. Дръмонд можеше да се превърне в галантния рицар, който унищожаваше дракони и ѝ отдава любовта си.

Той спря и се отдръпна. Очите му бяха станали тъмносини, а устните му блестяха влажни от целувката.

– Имаш сладък вкус, като мед.

Тя погледна изящната брошка, която придържаше наметката на Макуин към рамото му.

– От сладкиша е. Правя го с мед.

– Преди казваше, че това е работа на прислугата.

Да, Клеър би могла да каже това. Но за разлика от Джоана хрисимата Клеър винаги беше изявявала желание да поеме отговорността по посещаването на болните и забавлението на гостите в абатството. В младостта си Джоана лесно се отегчаваше от безсмисленото бръщолевене на свещениците и нямаше време за светски разговори. Но през последните седем години се беше научила да харесва и двете неща, тъй като селяните отвърщаха на грижите ѝ с уважение и вяност.

Понеже не знаеше какво друго да каже освен истината, тя заяви:

– Вече не съм наивното момиче, за което се ожени.

– Не, не си. Сега си много привлекателна жена.

Той отново я целуна и я притисна още по-силно, ръцете му се спуснаха по гърба ѝ и обхванаха кръста ѝ. Сякаш заинтригуван, той прокара пръсти по ребрата ѝ и по хълбоците, а когато езикът му разтвори устните ѝ и направи хлъзгава пътечка по тях, Джоана усети как здравият ѝ разум я напуска. Пръстите ѝ стиснаха още по-силно косата му. Когато езикът му обходи устата ѝ, тя си помисли, че това е най-прекрасната близост, която човек може да си представи. Усети вкуса на мед върху неговите устни и сладкият мирис я накара да иска още.

Като следваше примера му, тя допря езика си до неговия и зачака следващия му ход. Той се стресна и леко се отдръпна. Тя вдигна натежалите си клепачи.

Изражението му беше объркано.

– Кой те научи на френски целувки?

Само два пъти през живота си я бяха целували. И двата пъти това

беше Дръмонд Макуин. Хазартният отговор изглеждаше единствената ѝ възможност.

– Ти.

Разочарованието измести блясъка от очите му. Той не каза нищо, но тя виждаше несъгласието му и разбра, че Клеър не беше харесвала този, както той го наричаше, френски начин на целуване. В страстта си Джоана беше сгрещила. Здравият ѝ разум ѝ подсказа, че това отново ще ѝ се случва, и то доста често. Дано бъдещите ѝ грешки да бяха по-малко.

Изгаряща от желание да възстанови краткия мир, тя му се усмихна.

– Ти си, защото не познавам нито един французин освен раздаващия милостиня в абатството Суитхарт.

Той се втрени в нея, погледът му беше едновременно проникновен и близък, но и далечен и недоверчив. За първи път в живота си Джоана усети силата на жената, която можеше да разтърси един мъж и да го отклони от гнева му. Желанието, което тлееше в очите му, беше охладено от въпроси без отговори. Ако използваше новооткритата си сила и прелъстеше Дръмонд, или му позволише той да ѝ съблазни, дали щеше да задържи земите си, сина си и да запази истинската си идентичност?

Той сви рамене.

– Не е особено важно, но на мене винаги много повече ми е харесвало да се целуваме отколкото на тебе – освен ако не бяхме в спалнята си, със заключена врата и загасени лампи.

Странни думи, защото със сигурност всяка жена би се наслаждавала на любовните му умения. Очевидно Клеър е била по-придирчива към проявите на любов. Ако започнеш да търси причините за това, само щеше да усложни и без това трудната задача на Джоана.

Ръцете му обвиха китките ѝ и той освободи дланите ѝ.

– Може би вече трябва да се оттеглим.

Прекалено скоро беше. Тя имаше нужда от повече време, за да изследва новата си власт и да проучи алтернативните варианти.

– Къде да се оттеглим?

Той насочи ръката ѝ към хълбоците си, а после и по-надолу.

– Не си загубила способността си да ме възбуждаш, Клеър. Всъщност дори си станала още по-добра.

Уплашена докъде я е довела смелостта ѝ, Джоана дръпна рязко ръката си.

– Уверявам те – заекна тя, – че не съм имала намерение да... да правя нещо. Ние едва се познаваме.

Чертите му бяха смекчени от усмивка на разбиране.

– Срамежливостта ти отива. Това е много приятна черта в съпругата, стига да я оставя пред вратата на спалнята ми.

Последните две думи я накараха да потрепери.

– От студ ли трепериш, Клеър, или от желание?

По-скоро щеше да се остави да я убият с камъни, отколкото да признае, че е възбудена. Промуши се под мишницата му и тръгна към стълбите.

– Нито едното, нито другото, господарю. И никога няма да те моля за прошка, нито ще споделя леглото ти.

С бавна стъпка той тръгна към нея.

– Напротив, ще го направиш, при това по моя заповед.

Той я сграбчи и грубо я прегърна.

Този път целувката беше в пълен контраст с нежните милувки, които си бяха разменили само преди минути, и тя се зачуди дали внезапно дяволът не е взел власт над него. Устните му бяха навсякъде: по лицето ѝ, по шията, по гърдите, а ръцете му проучваха тялото ѝ. Тя се отдръпна, но той я притисна към каменната стена. Силното му дишане отегна в ушите ѝ.

Ужасена от промяната в него, тя извърна глава и се опита да извика. Устните му притиснаха нейните и ръцете му я стиснаха като менгеме. Върху корема си усещаше твърдостта му.

Внезапно тя разбра какво възнамеряваше да направи. В ума ѝ проблесна думата *изнасилвам*.

– Спри!

– Не мога, Клеър. – Той дръпна дрехите ѝ и опря коляното си между краката ѝ. – Много време мина, а ти ми принадлежиш.

Когато вдигна роклята ѝ, тя съвсем се отчая. Дърпайки го за косата, за да привлече вниманието му, тя извика:

– Не ти принадлежа. Спести си дъха и докосванията, защото нямам никакво желание да бъда наранена от едно животно.

Той се вкамени.

– Как ме нарече?

Сега, когато той бавно започваше да се контролира, страхът на Джоана се превърна в гняв.

– Животно.

По веждите му блестеше пот.

– Не съм животно.

Отчаянието в гласа му я озадачи, но тя реши да не се замисля върху

него. Трябваше да запази някакво разстояние помежду им. Жестоките думи изглеждаха най-доброто оръжие.

– Скъса дрехите ми. Нарани ме.

Той се отдръпна и прокара ръце през косата си. Притисна слепоочията си с длани и промърмори.

– Не съм животно.

Използвайки момента, тя вдигна полите си и хукна по стълбите. На площадката Джоана се спря и погледна назад. Все още притискайки главата си, сякаш го болеше, той беше паднал на колене. Ако не беше толкова изплашена, щеше да ѝ е жал за него.

Докато се отдалечаваше, го чу да промърморва нещо като обет, но беше твърде далече, за да различи думите.

ГЛАВА ПЕТА

Не съм животно.

Дръмонд се чувстваше немощен, като че ли беше пил прекалено много бира предишната вечер. Стомахът го болеше, а главата му беше пълна с разкаяния. Изтощението увеличаваше нещастieto му, защото беше седял на пода до входа и се беше взирал във фенерите, докато пламците бяха загаснали. После се беше качил на горния етаж.

Дори не се беше опитвал да заспи, тъй като знаеше, че ще бъде безуспешно. Всяка нощ от освобождаването му насам беше спал на открито. В Дънстабъл си беше купил бърз кон и беше държал жребца в готовност. Всеки миг очакваше войниците на краля да го настигнат и да му съобщят, че Едуард Втори е отменил акта си на снизхождение.

Размишленията върху вероятността да го върнат в затвора служеха просто за разсейване, защото Дръмонд знаеше, че настоящите му терзания бяха причинени от нейните обвинения и болезнените спомени, които те бяха предизвикали.

За да отклони мислите си, той започна да изучава помещението. На розовата светлина на зората стаята, обзаведена с малко мебели, изглеждаше много функционална и изобщо не отговаряше на представите му. Никакви музикални инструменти не украсяваха стените. Това беше работен кабинет.

Счетоводните книги бяха изрядни. Пестеливостта беше позволила на Клеър да изкара печалба на третата година във Феърхоуп. Миналата есен тя беше поръчала да се построи нова църква и в същото време беше успяла да събере доста голяма сума пари, част от която беше изпратила на владетеля на областта. Противно на очакванията на Дръмонд тя не беше харчила пари за тапицирани мебели и скъпи рокли. Перата бяха обикновени, мастилото също, тя дори беше изоставила навика си да украсява буквите със завъртулки. Единственият лукс в тази стая, а и в цялата кула, беше стъклото.

Източните прозорци пропускаха сутрешното слънце и предлагаха хубава гледка към главната порта. Преди малко се бяха завърнали ловците. Върху коня на водача им беше проснат внушителен сръндак, а по останалите висяха окачени катерици и яребици. Някакъв пратеник се беше втурнал в замъка и сега слугите разнасяха вода и подрънкваха със съдове.

Дали жена му скоро щеше да стане? Дали щеше да дойде при него?

Миналата вечер, когато я беше целунал за първи път, тя му се беше отдала, както и преди седем години, но този път беше забелязал у нея любопитство и желание да участва в любовната игра. Това го беше изненадало повече и от собствената му загуба на контрол. Тя беше последната жена, която беше притежавал, преди да бъде заловен, и независимо от случилото се снощи, а може би именно заради това, мисълта, че ще я види отново, разпали страстта му.

Той беше нетърпелив, но действията му не бяха животински. Мъжът трябва да желае съпругата си и постъпката на Дръмонд нямаше нищо общо с животинското поведение. Никога преди не беше заслепяван от желание по нея. Клеър беше приемала съпружеските си задължения, но никога не го беше окуражавала.

Сега тя мислеше и действаше по различен начин. Повърхностността ѝ беше заменена от интелигентност. Егоизмът ѝ се беше превърнал в силен характер, а съпружеските ѝ задължения бяха съзрели в женски копнения. Тогава защо го отблъскваше?

Защото я беше наранил?

Не. Никога. Той затвори счетоводната книга и удари с юмрук по дървената подвързия. Не я беше наранил. Беше я изплашил, но как? Тя познаваше добре страстта му, беше я търпяла в съпружеското им легло, като изключим сутрешните часове при събуждане. Тя винаги беше отказвала да се люби рано сутринта. Но пък и Клеър не беше по ранното ставане.

А и какъв беше този неин категоричен отказ да му роди още деца? Обидата го беше наранила до дъното на душата му. Тя се беше радвала на бременността си, кожата ѝ блестеше от приближаващото майчинство и тя често го беше придумвала да ѝ носи сладкиши и сирена посред нощ.

Сякаш вече не я познаваше. Все едно друга жена беше влязла в кожата ѝ. Абсурдната мисъл го накара да се усмихне, но това беше за кратко.

Дали и той се беше променил толкова за нея? Вероятно, но тя го беше направила рога носец и никога не беше изразила съжаление за това. Беше се обявила за негова вдовица, без да се потруди поне веднъж да провери дали наистина е мъртъв. Беше го оставила да гние в лондонския Тауър.

Той взе пожълтелите пергамент, кралското дарение, подписано преди седем години от Едуард I, с което ѝ се даваше земята. Заповедта

освен това забраняваше на нея и Алисдър да имат каквито и да било връзки с неговия клан. Това нареждане го измъчваше, защото беше напълно безсмислено. По-малкият брат на Дръмонд не се беше подчинил на стария крал, а го беше причаквал да се срещнат в битка. Но докато водеше нова армия на север, Едуард беше умрял.

Вредата, нанесена от заповедта на Едуард I, му носеше само тъга. Това беше една семейна трагедия. Той беше разделил един мъж от сина му, а момчето – от неговата култура.

Сега Дръмонд трябваше да поправи неправдите, причинени от стария крал, без да разгневи новия. Да запознае Алисдър с наследството му щеше да бъде лесно, тъй като момчето беше все още достатъчно малко, за да се поддава на обработка. По-голямото предизвикателство беше да влезе отново в ролята си на съпруг, защото съпругата на Дръмонд не искаше да има нищо общо с него. Трябваше да промени това положение.

Но когато по-късно тя влезе в стаята и спря точно до вратата, Дръмонд можеше само да се взира безмълвно в нея.

Тя носеше риза от твърд бял лен. Високата, кръгла яка и ръбовете на дългите ръкави бяха украсени с малки бродирани листа. От дрехата с цвят на ръжда очите ѝ изглеждаха светлокафяви и още повече засилваха златистите нюанси на косата, която тя беше събрала на кок на тила си. Изглеждаше слаба, млада и далечна като луната.

– Добро утро – поздрави той и се изправи.

Тя отиде до бюрото и погледът ѝ се плъзна по книгата, които той беше преглеждал.

– Какво правиш тук?

– Не можах да заспя и... – Ядосан, че вината го караше да дава обяснения, той отново седна. – Харесва ми тази стая, Клеър.

Тя взе счетоводните книги и кралското дарение.

– Надявам се, че не си разлял мастило по книгата ми.

Той забеляза, че ръцете ѝ трепереха, и малко се отпусна, защото очевидно тя също се чувстваше неудобно като него.

– Книжата *ни*.

– Прав си, разбира се. – Тя пхна официалния документ в горната счетоводна книга и върна купчината на рафта. После тръгна към вратата.

– Чакай, искам да говоря с тебе.

Тя спря и се опря с ръка на касата на вратата.

– Колко възхитително.

– Сарказмът не ти подхожда.

– А какво ми подхожда, съпруже мой?

Съпруже мой? Звучеше така, сякаш бракът ѝ с него беше тежък кръст за носене.

– Обикновената любезност би била добро начало.

– Обикновена? – Тя се обърна с лице към него. – Странна дума, а и аз точно така се чувствам след...

– След като се опитах да потърся съпружеските си права ли?

С леко отворените си устни и повдигнатите си учудени вежди тя изглеждаше объркана.

– Ако очакваш да съм ти благодарна, си сбъркал. Обеща да ме уважаваш. С подписаната си клетва ти задължи целия клан Макуин да направи същото.

Кога беше започнала да чете законите на планинска Шотландия? И винаги ли е толкова привлекателна на слънчева светлина? Недоволен от любовните си помисли, той реши да се защитава.

– Ти също даде някои обещания при обричането ни. Съгласи се да ми се подчиняваш.

Уверената ѝ усмивка предвещаваше буря.

– Не си спомням да съм получавала заповед миналата вечер.

Интелигентността не беше сред предишните ѝ качества. Като негова съпруга тя постигаше своето по-скоро чрез цупене.

– Не си спомням да си била толкова пряма.

Изящните ѝ ноздри потрепнаха.

– Тогава паметта ти отново греши.

– Паметта ми е чудесна!

Тя повдигна брадичка, блясъкът в очите ѝ обещаваше отмъщение, но гласът ѝ беше много нежен.

– Прав си, разбира се.

– Престани да бъдеш толкова отстъпчива.

– Отстъпчива – повтори тя, сякаш се опитваше да запомни думата.

– Да разбирам ли, че вече не искаш покорна съпруга?

– Да те вземат дяволите, хитрушо. Знай, скъпа моя съпруго, че като извърташ думите ми, няма да постигнеш нищо.

– Значи трябва да съм доволна, защото *нищо* не искам от тебе. – Тя грабна кошницата си и тръгна да излиза.

– Върни се тук.

Равнодушна като англичанин на Нова година, тя го погледна безизразно.

– Да, господарю. Имате ли някакви нареждания за мене?

Той стана раздражителен.

– Да. Седни.

Тя огледа стаята.

– Къде? Заел си единствения стол.

В стаята нямаше пейки или столове, като изключим този, на който той беше седнал. Беше готов по-скоро да го обявят за еретик, отколкото да признае грешката си.

– Тогава стой права. Искам да говоря с тебе.

Тя махна с ръка.

– Казвай.

Почувствал се като глупак с вързан език, Дръмонд не знаеше откъде да започне, затова реши да заложи на истината.

– Съвсем различна си, Клеър. Какво се е случило, та толкова си се променила?

– Нямам ни най-малка представа за какво говориш?

У Дръмонд започна да се надига недоволство.

– Миналата нощ.

– Миналата нощ? – Тя си играеше с думите. – Преди или след като се опита да ме изнасилиш?

– Това е абсурдно. Съпругът не може да изнасили жена си.

– Разбира се, че може, ако тя не желае.

– Но ти искаше, Клеър. Защо тогава ме галеше и отвърщаше на целувките ми.

Тя сви юмруци.

– Не съм те галила, Дръмонд Макуин. Освен това ти ме подмами да те целуна по този... този начин.

– *Подмами.* Много интересна дума и съвсем подходяща.

Тя се втренчи в празната кофа за въглища.

– Може и така да е в изопачения ти речник.

– Изопачен?

– Да. Ти ме подмами. Аз те подмамах. Случката беше пълен провал. И потвърди онова, което винаги съм знаела.

– И какво е то? – изръмжа той.

– Че предпочиташ шотландските пред мене.

Мъжката му гордост настояваше за възмездие.

– Преди приветстваше уменията ми да съблазнявам и възхваляваше опита ми.

– Аз и половината жени в планинска Шотландия. Отричаш ли, че си имал любовници?

– Упрекваш ме, че съм имал любовница след всичките тези години? Напълно сериозна, тя го посочи с пръст.

– Ти ме упрекваш.

Ето ти го нейното признаване на вината. Тя обаче беше успяла да прехвърли тежестта върху него. Възнамеряваше отново да ѝ я върне.

– Моите метреси не са същото като твоя любовник. Съпругата трябва да бъде вярна.

– А какъв трябва да бъде съпругът?

– Трябва да осигурява материално семейството си и да го защитава. Студеното ѝ презрение ѝ придаде царствен вид.

– Като например да се грижи за крепост като Феърхоуп Тауър! Да защитава *моя* син от онези, които искат да го наранят. Или да планира бъдещето му и да осигурява благоденствието на всички хора под *моя* грижа.

Дръмонд беше притиснат до стената и се чудеше как е изгубил контрол върху разговора. Кога тя бе станала толкова интелигентна?

– Обсъждахме начина, по който ме целуна снощи.

Тя отвори уста, за да протестира гневно, но после спря. Успокои се, сгъна ръце и наклони глава.

– Прав си, господарю.

Докато я наблюдаваше как добре владее нервите си – нещо, което той самият изобщо не успяваше да стори, – на Дръмонд му се прииска да закрещи.

– Няма ли да престанеш да говориш така!

– Разбира се, господарю.

– Виж, момиче. – Той заобиколи бюрото и застана пред нея. – Приятно ти беше да ме целуваш. Не го отричай.

Без да се поколебае ни най-малко, тя заяви:

– Отричам го от дъното на момичешкото си сърце.

Господ да му е на помощ, тя искаше да го ядоса. Но защо, след като така пропастта между тях се разширяваше още повече. Тя искаше двамата да се скарат.

– Лъжата е второто най-лошо качество, което може да притежава една съпруга.

– Тогава ще трябва да се упражнявам повече, защото имам малка практика като съпруга.

Той усети аромата на пирен. Подобно на вода, хвърлена върху огън, приятната миризма угаси гнева му. Той си помисли дали да не ѝ каже защо е изгубил контрол предишната нощ, но осъзна, че не ѝ вярва

достатъчно, за да разкрие напълно душата си. Все пак ѝ дължеше обяснение, защото тя винаги беше казвала истината но време на краткото им съжителство като съпруг и съпруга. Ласкателството досега беше успявало при Клеър.

Той хвана ръката ѝ и усети, че кожата ѝ е хладна.

– Седем години са доста време, през което да бъда отделен от твоя чар, Клеър.

Тя премигна бавно.

– Спести си комплиментите, Дръмонд. Не можеш да ме укоряваш, че съм невярна съпруга, и в същото време да очакваш да повярвам, че ме искаш.

За да подсили думите си, той се облегна назад и я огледа от главата до петите.

– Всеки мъж би те искал.

От нея се излъчваше увереност.

– Но ти не си всеки мъж, нали така?

– Не. Аз съм съпругът, който трябва да ти прости.

– Или?

Той не беше разглеждал друга възможност, не беше мислил, че кавгата им ще стигне толкова далече. И все пак не можеше да изрече на глас варианта, който щеше да я накара да му се подчини: заплахата да отведе Алисдър от нея беше последната му възможност и негово право. Освен това искаше тя да се разкае и наистина да го пожелае.

Джоана измъкна ръкава на ризата си.

– Или иначе ще ме нараниш?

На китката ѝ имаше белег с големината на палеца му. Значи това се криеше зад гнева ѝ. Въпреки че се чувстваше виновен, той беше принуден да каже:

– Не те боли, а и не съм го направил нарочно.

– Не всички рани са видими, Дръмонд. Думите могат да бъдат също толкова болезнени, колкото и ударите. И те остават за дълго.

В негово отсъствие беше започнала и да размишлява задълбочено. В отговор той вдигна китката ѝ към устните си и целуна белега.

– Никога не съм искал да те наранявам. Съжалявам, Клеър.

Тихо и колебливо тя попита:

– Заклевах ли се, че никога повече няма да постъпваш така?

Той беше започнал разговора с надеждата да измъкне извинение от нея, но това беше преди да разбере колко дълбоко я е засегнал с липсата си на контрол и колко много не ѝ харесваше мисълта, че го иска.

– Да – каза той. – Имаш думата ми.

Тя въздъхна с такова силно облекчение, че той отново се озадачи. Учудването му се засили още повече, когато тя заяви:

– След като всичко е уредено, сигурна съм, че ще искаш да се изкъпеш и да смениш дрехите си.

– Мириша ли?

Сякаш не се бяха карали изобщо. Тя му се усмихна закачливо, после подсмръкна и се престори, че кашля.

– Не и ако смяташ да гуляеш с ловците. Те са били с дни наред в гората. Ще им бъдеш добра компания.

Дръмонд имаше други планове за сутринта, но се съмняваше, че тя ще одобри той да заведе Алисдър при ковача и да поръча военно снаряжение на момчето. А и наистина се нуждаеше от баня.

– Ще изиграеш ли ролята на домакия и да ме изкъпеш, Клеър?

Тя се изчерви.

– Съжалявам, но не мога.

Харесваше му реакцията ѝ на девица и знаеше, че ще свикне със срамежливите ѝ отговори.

– Може би някой друг път?

– Дългът ме зове другаде.

Той забеляза уклончивия ѝ отговор, но го остави без коментар, все пак не го беше отрязала направо.

– Къде ще ходиш?

– До Ийстуърд Форк, село отвъд потока, който посетихме вчера.

Ние. Фактът, че тя използва множественото число, намали вината му и му вдъхна надежда, че все пак двамата могат да постигнат съгласие. Тя щеше да признае греха си и отново да разкаже подробностите за връзката си с Едуард. Още една нужда занимаваше Дръмонд, защото колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече интересът към съпругата му нарастваше.

– Какво ще правиш в Ийстуърд Форк?

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в замислена усмивка. После тя го погледна право в очите.

– Ще направя нещо, което трябваше да сторя преди години. Ще се върна преди вечерня.

Тайнственият ѝ отговор и решимостта ѝ още повече засилиха любопитството му, но той реши да не настоява. Вместо това ѝ отговори по подобен начин, защото и той възнамеряваше да промени тактиката си.

– Значи и двамата ще имаме изненади, когато се върнем.

* * *

По-късно този следобед Дръмонд стоеше на арената за турнири, облегнат на стълба с мишената. Приятен бриз разхлаждаше кожата му, а високите, пухкави облаци закриваха жаркото августовско слънце. Група деца обграждаха двора, а родителите им ги наблюдаваха. Пресекливото звънтене на ковашкия чук беше придружено от смях и разговори. От отворения прозорец на бараката се чуваше здравето хъркане на изтощените ловци.

Техният водач Суин Хендъл цял следобед беше наблюдавал Дръмонд да показва на Алисдър как да използва меча и щита. Дори и да не беше чул фамилното име на Суин, Дръмонд пак щеше да разпознае в него по-малкия брат на месаря, защото двамата си приличаха като две капки вода, дори и по белия кичур в гъстите си кестеняви коси. Веселото и непресторено държание на мъжа допадна на Дръмонд.

Преди това, когато Алисдър разказа поредната измислена история за Дръмонд и той изрази загриженост да не би да го смятат за легенда, Суин беше проявил обективност в отговора си.

– Само децата вярват в историите на господарката Клеър – каза ловецът. – Това е най-добрият начин да ги приспиш или... поне така казват семейните двойки.

Първоначално Дръмонд беше изненадан да научи, че Суин е ерген, безимотен авантюрист, както го нарече Алисдър. После у него се надигна подозрение и той се почуди дали Суин не е влюбен в Клеър. Това изненада Дръмонд още повече, защото никога досега не беше ревнувал жена от друг мъж, нито пък беше проявявал собственически чувства.

След около час, прекаран в компанията на Суин, той разбра, че чувствата на ловеца принадлежат на друга жена.

През това време Алисдър обикаляше двора. С прекалено голям шлем на главата и с меч и щит в ръцете той се изправи лице в лице с въображаемия враг.

– Перчи се като петел – каза Дръмонд. Суин скръсти ръце пред гърдите си.

– Така е. По-силен е с лявата си ръка, но с дясната пък е по-бърз.

Дръмонд почувства прилив на гордост.

– Ще се научи да върти меча и с двете ръце.

– И вие ли но този начин сте се учили?

В главата му нахлуха спомени от детството. Дръмонд си спомняше за щастливите времена, преди Англия да обяви война на Шотландия.

– Някои казват, че това е талант, даден от Бога, но аз се съмнявам, че съм бил така надарен. С цяло ято момчета по петите ми имах много малък избор и затова трябваше да се науча да се отбранявам и от двете страни – каза той.

Като наклони глава към Дръмонд, Суин сложи ръка на устата си.

– Чувал съм, че планинските шотландци се бият голи. Вярно ли е?

След седем години, прекарани сред англичаните, Дръмонд беше съвсем наясно с погрешните представи за неговия народ. За разлика от тормозещите го пазачи в затвора, Суин го питаше от чисто любопитство, затова Дръмонд не се обиди.

– Аз поне не зная такова нещо, освен ако някой мъж не е бил хванат в погрешно легло.

Суин отметна глава назад и се разсмя.

– Доста позорен начин да умреш.

Дръмонд също се засмя.

– Смъртта сама по себе си е позорна.

Ловецът плясна Дръмонд по гърба с огромната си ръка.

– Амин, и Господ да благослови стария Едуард, че не е излял гнева си върху вас. Не съм виждал някога да проявява милост към враговете си.

Въпреки че и преди беше чувал подобно мнение, Дръмонд усети в тона на Суин по-близко познанство с краля.

– Изглежда, си познавал стария крал?

В този миг Алисдър извика.

– Виж ме! – Като размахваше ръка наляво и надясно, той безмилостно ръгаше въображаемия си противник и го проклинаше.

След като похвали усилията на момчето, Дръмонд му каза да държи китката си стегната и да пести дъха си. После отново се обърна към мъжа до себе си.

– Та какво казваше, Суин?

– Воювал съм с Едуард Първи в Уелс през 82-ра – отвърна просто той.

– Срещу Луелин³? Но това е било преди двадесет и шест години? Трябва да си бил малко момче тогава?

– Бях на петнадесет години. Напуснах службата при него, защото започна война срещу шотландците. Не желаех да убивам хора от рода

3. Луелин II (1225–1282) – крал на Уелс от 1246, принуден от Едуард да предаде под английско владичество Южен Уелс.

на майка си.

– Тя от Хайлендс ли е?

– Не, от равнините е, но все пак е шотландка. Ние не правим тази разлика тук. Тя беше от рода Дъглас, със съответстващ на червената й коса характер. – Той примига срещу слънцето. – Почина през същата година, когато Бърти изгуби жена си.

Дръмонд беше забравил дребната женица, която беше придружила съпругата му в Шотландия преди години. А и защо не? Когато Клеър беше в стаята, той почти не обръщаше внимание на другите жени. Братята му страшно се бяха развълнували при първата си среща с нея. Неговата любима беше станала изключително отстъпчива.

Застанала до Дръмонд на стълбите към църквата, Клеър изглеждаше като непорочна богиня. Той се сети за вида, който тя имаше тази сутрин, и решимостта, която не се беше опитала да прикрие. Каква толкова важна цел си беше поставила?

В мислите му се преплетоха сцени от миналата нощ. Усети стягане в слабините и погледна към портата на замъка. Къде ли беше тя сега?

Сякаш прочел мислите му, Суин каза:

– Ще се върне преди здрач.

– Никога ли не отсъства?

– Никога.

С дрънчаш върху главата му шлем Алисдър нападна стълба. Дръмонд отскочи от пътя му точно преди да му бъде нанесен удар с късото и нарочно тъпо острие.

– Внимавай, момче – предупреди го Дръмонд. – Защото иначе ще ти взема меча.

Насъбралата се тъпла се разсмя, Алисдър се изчерви от смущение, носле се завъртя и започна да сече въздуха.

Дръмонд отново се обърна към Суин.

– Клеър никога ли не посещава владетеля Ред Дъглас?

– Веднъж го направи и се върна с две от поверениците му. Грижеше се за момичетата в продължение на три години. – В погледа му припламна нежност и той поклати глава. – После две седмици не можа да преживее мъката си, когато се върнаха у дома си.

Тогава защо не искаше собствена дъщеря? Най-вероятно не искаше повече деца от Дръмонд? Щеше да я откаже от тази мисъл.

– Кога е било това?

– Някъде преди около година. Алисдър също се цупеше, липсваха му момичетата, които се умилкваха около него.

С щита в лявата ръка, Алисдър размахваше меча в дясната. Втурвайки се напред, той вдигна прах и тълпата го подкрепи да продължи. Едно момиченце на около шест години, с гъсти червени къдрици, се отдели от групата и застана пред Суин.

Той ѝ се усмихна.

– Откъде взе сладкиша, Кърли?

Тя избърса трохите от устата си.

– От майсторката Глори – изфъфли своя отговор тя.

Според слуховете Глори беше местната шивачка и акушерка. Освен това беше влюбена в Суин. Той намигна на Дръмонд.

– Как е дамата?

Слънцето излезе изпод облаците. Като присви едното си око, момиченцето погледна Суин.

– Много е бясна, чичо Суин.

– Каза ли нещо за мене?

Момиченцето кимна почти незабележимо.

– Каза, че ако не я заведеш да събирате билки, ще откъсне ушите ти и ще ги използва за стръв за риба.

Суин обхвана с ръце главата си.

– Кажй ѝ, че ще видя какво мога да направя по въпроса. И може да се опита да открадне ушите ми, но преди това ще трябва да ме хване.

Като се смееше, момичето хукна.

– Воюването е по-безопасно от жените – каза Суин.

Слуховете за Суин и Глори изобилстваха. Нея я намираха за горделива. За него казваха, че е упорит като църквата. Дръмонд все още не беше срещал скандалната Глори, но подозираше, че са лика-прилика със Суин.

– Можеш да се ожениш за момичето – каза той.

Суин ритна едно камъче.

– Този живот не е за мене.

Дръмонд усети някаква тъжна нотка в отговора, но преди да отвърне, към тях се втурна знаменосецът. Със зачервено лице и едва поемащ си дъх, той каза:

– Господарката си идва и води Елтън Сингър със себе си.

– Сериозно ли говориш? – удиви се Суин.

– Кълна се, Суин, видях ги. Стражата ми позволи да надникна през далекогледа.

Днес Дръмонд се беше срещнал с доста нови хора. Суин му беше разказал за други жители, но никой не беше споменал името на

новодошлия.

– Кой е Елтън Сингър?

Знаменосецът се изплю на добре отъпканата пътека. Суин го погледна намръщен.

– Той е като цирей на задника и не заслужава смето, което е било нужно, за да го направят.

– Пропаднал е до мозъка на костите си – добави знаменосецът.

Дръмонд се притесни.

– Какво прави с Клеър?

– Въпросът по-скоро е какво прави тя с него? – промърмори Суин.

* * *

Джоана размахва юздите и конят пое в тръс по пътеката, която водеше към главната порта. Въпреки че дрехите му бяха наскоро изпрани, пътникът миришеше на миналогодишна бира.

– Ако изхленчиш още веднъж, Елтън Сингър, ще утроя наказанието ти.

Долният тип задърпа ръцете си, които бяха стегнати за китките и вързани за седалката на каруцата.

– Но господарке, няма да мога да използвам ръцете си!

– Ще го правиш и още как!

Вратарят се втурна и пое коня. Дръмонд ѝ помогна да слезе от каруцата, а сините му очи я гледаха загрижено.

– Какво се е случило?

Зави му се свят при мисълта, че тя може да свикне с оказването ѝ от него внимание.

– Справедливост. – Тя направи знак на Суин да се приближи. – Отведи мистър Сингър в казармата.

На лицето на ловеца се изписа невярващо изражение.

– Него? Но защо? Той дори не може да сложи стрела на тетивата.

Джоана се развесели. Суин очевидно смяташе, че тя записва Сингър като войник. Всъщност, до известна степен точно това правеше.

– Зная – отговори тя с престорена любезност. – Бях уредила мисис Сингър да помогне тази седмица с почистването на казармата. Но тъй като тя се разболя, мистър Сингър беше така любезен да предложи да я замести. Нали така, сър?

Тълпата от зяпачи се заля от смях. Някой извика:

– Сингър върши женска работа.

Дръмонд изглеждаше объркан.

Подобно на хванато в капан животно, Сингър огледа мъжете в тълпата.

– Господарка или не, тя не може да наказва един мъж за това, че е направил онова, което е имал право. Нали така, събратья?

Нетърпелива и вдъхновена да завърши докрай мисията си, Джоана се обърна към Сингър.

– Първо, законът, който позволява на мъжа да бие съпругата си, е несправедлив – каза тя през зъби. – И второ, юмрукът ти не е с размерите на въже, дебело колкото палеца ти, както повелява законът. Отведи го, Суин, и ако науча, че някой мъж се държи жестоко с жена си, той ще плати още по-висока цена.

– Господарю Дръмонд – започна да го придумва Сингър с присвити като за молитва ръце. – Казват, че сте се завърнали у дома при нас и Бог да поживи ангелите за щастието ни. Страшно се нуждаем от мъжка справедливост. Кажете на господарката за правата на мъжете. Вас ще ви послуша.

Дръмонд протегна ръце напред, сякаш се пазеше от враг.

– Няма да получиш помощ от мене. Господарката цитира правилно закона до буква. – После ѝ се усмихна мило и продължи: – Ще се подчиним на решението ѝ.

На Джоана ѝ се прииска да се смее и да плаче едновременно. Не очакваше хората от Феърхоуп да подложат на съмнение решението ѝ, но не знаеше как ще реагира Дръмонд. Беше тръгнала да му благодари, но после се осъзна.

Предишната нощ едва не му се беше отдала. Беше лежала будна с часове, припомняйки си грешката. Ако беше отстъпила, той щеше да разбере, че е девствена и че е натрапница. С времето щеше да се научи по-добре да изпълнява съпругеската роля и да използва властта, която беше открила миналата нощ.

Но сега имаше работа за вършене.

– Суин, след като Сингър се настани в казармата, заведи Глори в Ийстуърд Форк. Маги Сингър се нуждае от лекарска помощ.

– По-добре Бърти да я заведе.

– Пак ли сте се скарали?

– Тя се караше, аз слушах.

– Бърти ми трябва тук, така че разрешете проблемите си.

– Да, господарке.

Сингър изглеждаше сломен.

– Аз ще се погрижа за скъпата си Маги.

Джоана му отправи победоносен поглед.

– Когато рибата тръгне по сухо! – После взе кошницата си и тръгна към стълбите на кулата.

– Майко!

Алисдър хукна към нея. Върху главата му се клатеше войнишкият шлем, а в ръцете си държеше оръжията.

Тя махна тежкия шлем от главата му и го сложи в кошницата.

Косата му беше залепнала, а лицето му беше покрито с мръсотия и пот.

– Какво е направил Елтън Сингър? – попита той. Тя отметна косата от челото му.

– Набил е жена си. Един мъж не бива никога да вдига ръка срещу жена или дете.

– Затова ти никога не ме биеш... дори когато съм лош.

– Да. Аз съм по-силна от тебе.

Той се изпъчи.

– А аз съм умно момче. – После сериозно добави: – Насилието води до насилие.

Изказването му беше странно, като се имаше предвид облеклото му. Джоана зададе очевидния въпрос.

Той потупа с меча по щита, който носеше отличителния знак на рода Макуин, и с вдигната брадичка обяви:

– Уча се да воювам. Татко казва, че имам бързи крака и добро равновесие.

– Как минаха уроците ти днес? – попита го тя на латински.

Той въздъхна драматично и махна с ръка.

– Не виждаш ли, майко? Вече имам меч. Трябва да се науча да боя безупречно с него.

Той изглеждаше непоколебим. Трябваше да задуши разрушителната му мания още в зародиш.

– Кой ти каза това?

– Аз го измислих.

Не беше разбрала кога Дръмонд се е приближил. Той застана зад нея. Тя веднага си спомни за предишната нощ, за топлия му дъх на врата ѝ и ръката, прегърнала я през кръста. Прекрасната целувка. Бездънната слабост, която я беше последвала. Девическият страх, който дори и сега стягаше гърдите ѝ и ѝ напомняше, че трябва да се бори с влечението си към него.

– Алисдър трябваше да учи още един час с брат Джулиан.

– Защо не ми каза, че имаш урок, Алисдър? – попита Дръмонд.

– Защото нямаше да ми дадеш да се упражнявам с меча.

Дръмонд остана безмълвен пред изкривената логика на Алисдър. Като се радваше на затрудненото му положение, Джоана му отправи поглед, изпълнен с любопитство.

След дълго мълчание той се наведе към сина си и каза:

– Войникът никога не лъже и никога не бяга от задълженията си.

Никакво сладко една седмица.

Алисдър хвърли щита.

– Не е честно. Майка никога не ме е лишавала от сладко за толкова дълго време.

Дръмонд стъпи здраво на краката си и погледна сина си в очите.

– Е, за нещастие сега точно това ще ти се случи.

– Мамо, направи нещо – замоли се момчето. – Мразя латинския.

Брат Джулиан казва, че не мога да съм придиричлив.

Доволна до дъното на душата си, че Дръмонд я беше подкрепил, тя се усмихна благосклонно на сина си.

– Сигурна съм, че отсега нататък ще го заобичаш повече.

Устата му, която толкова приличаше на тази на Дръмонд, се нацупи.

– Не, няма.

Тя спокойно вдигна щита и меча и тръгна по стълбите.

– Тогава скоро няма да видиш тези неща.

– Върни ми ги – настоя той. – Лош късмет носи, когато жена докосва меча на мъжа.

Джоана застина. Жена. С една дума Алисдър я беше причислил към общата маса. Досега за него винаги беше авторитетна фигура. Някой ден щеше да надживее нуждата си от нея, но дотогава тя щеше да му влияе на думи и на дела.

Тя се обърна и го погледна.

– Още по-лош късмет носи, когато едно момче наставлява майка си.

Той хвана Дръмонд за ръката.

– Татко, накарай я да ми ги върне.

– Предлагам – започна строго Дръмонд – първо да се измиеш на кладенеца. После да отидеш в параклиса, да се извиниш на брат Джулиан и да го помолиш да си вземете урока.

В очите на Алисдър се появиха сълзи и той изглеждаше толкова нещастен, че Джоана едва издържа. Дръмонд сякаш усети, че е готова да се предаде и сложи ръка на рамото ѝ. Стисна я нежно и добави:

– Хайде, Алисдър. Бъди добро момче. Ще се видим на масата.

Една голяма сълза се спусна по прашната буза на Алисдър.

– Но аз трябва да кажа благословията. Аз съм най-малкият.

Със задавен от вълнение глас Дръмонд отвърна:

– Тогава ще те изчакаме заедно с брат Джулиан и ще обсъдим какво си научил.

Алисдър подсмъркна и избърса носа си.

– Добре – промърмори той, после се усмихна. – А кога ще започна да давам заповеди?

– На нас? Никога. – Дръмонд потупа Алисдър по задника. – Изчезвай.

Изпълнена с въодушевление, че Дръмонд беше проявил интерес както към образованието на сина си, така и към наказанието на Сингър, Джоана се обърна и тръгна по стълбите.

Тогава чу гласа на Дръмонд.

– Чудя се защо избра точно днешния ден да накажеш този побойник.

Тъй като не беше готова да обсъжда въпроса, тя само сви рамене.

– Мисля, че знам откъде си се сетила за това. – Той я настигна и вдигна ръката ѝ. Ръкавът на роклята се смъкна и откри малката синина, която той ѝ беше причинил предишната нощ.

Тя издърпа ръката си.

– Винаги съм вярвала на Маги, когато твърдеше, че е тромава. Но сега осъзнах, че я е биел от години. Почувствах се ужасно.

– И аз, и затова ти се извиних, Клеър.

Както винаги, когато чуеше името на сестра си, Джоана изтрезняваше. Този път тя почерпи сила от него.

– И обеща да стоиш далече от мене.

Челото му се смръщи от смущение.

– Съгласих се никога повече да не те наранявам.

– Това е едно и също. – При тези думи изражението му стана толкова пресметливо, че тя побърза да отбележи: – Изглежда, имаш нещо наум.

Той се усмихна дръзко и ѝ отвърна със собствените ѝ думи.

– Ти, разбира се, си права.

ГЛАВА ШЕСТА

Тъй като не можеше да престане да мисли за събитията от деня, Джоана кръстосваше непрестанно малката стая на Алисдър. В ума ѝ непрекъснато витаеше образът на Маги Сингър. Независимо от подутото си око и разцепената устна, жената не желаше да обвини съпруга си, че я бие жестоко. Единственото им дете, сладко петгодишно момиченце, се беше държало за полата на майка си и беше гледало със страх баща си, който хъркаше на леглото.

Дали биеше и дъщеря си?

Възможността за това разпали гнева на Джоана. Сега тя интуитивно разбра как един човек може да бъде докаран до насилие, защото ѝ се беше приискало да забие юмука си в носа на Елтън Сингър.

Той дори не се размърда, когато завърза ръцете и краката му. Едва когато го беше измъкнала на следобедното слънце, той се беше събудил. Възмущението му я беше отвратило. Удовлетворението беше дошло, след като Дръмонд и останалите бяха приветствали действията ѝ. Подкрепата на Дръмонд не беше спряла дотам.

От мига, в който беше заел мястото си на масата, той се бе държал безкрайно внимателно и мило. Беше облечен в светлосин кожен елек, който допълваше очите му, и дяволски тесни панталони, които неудържимо привличаха погледа ѝ. Никога досега тя не се бе чувствала така привлечена от очарованието на мъжкото тяло. Никога досега не се беше замисляла върху силата и изяществото на мъжките ръце. Никога досега не беше оценявала боботещия мъжки смях и не беше обръщала внимание на прясно обръсната буза.

Веднъж, когато я хвана да го наблюдава, той ѝ беше намигнал дяволито и я беше попитал дали не иска да се оттеглят на по-усамотено място, за да може да погледне отблизо. При спомена главата ѝ се замая. И все пак зад възбудата тя усети копнеж и тъга, защото той всъщност не ухажваше нея – Джоана Бенисън. Той дори не знаеше, че тя съществува.

Изпълнена с меланхолия, тя се загърна и отиде до прозореца. Лунната светлина обливаше двора със сребърни отблясъци и дългата сянка на кулата приличаше на огромно черно острие, надвесено над каменните стени. Двама стражи стояха близо до главната порта и си говореха тихо. От време на време с мъжките гласове се смесваше лаенето на куче или ненавременното кукуригане на петел.

Спокойните звуци ѝ помогнаха да се отпусне и тя си помисли дали да не се върне в стаята на Алисдър и да се опита отново да заспи.

Скърцането на кожени панти я спря. Някой беше отворил вратата, водеща към назъбените стени на върха на кулата. Кой и защо искаше да обикаля кулата нощем? Ако това беше Алисдър, решил да шпионира стражата, щеше да бъде лишен от десерта си за дълго.

Тя взе шала си от закачалката на стената до вратата и тръгна да проследи непоправимия си син.

Откри Дръмонд увит в карирана наметка и взиращ се в звездите. На фона на зъбера на високия до раменете му парапет, той изглеждаше твърде самотен.

– Здравей, Клеър.

Пръстите ѝ обвиха твърдия ръб на вратата и тя се отдръпна в сянката.

– Откъде знаеш, че съм аз?

– Бих те познал навсякъде.

Иронията на ситуацията я накара да се засмее. Той ѝ направи знак да се приближи към него, но тя не помръдна.

– Много добре. – Той се отдалечи от стената. – Ще ти докажа. Повисока си и по-закръглена от Евелин и мисля, че никой друг не носи бели нощници и няма коса, която да блести като злато на лунната светлина.

Очарователен беше прекалено слаба дума за подхода му, по-точната беше подлъгващ.

– Благодаря ти. Много си мил.

Беше негов ред да се усмихне и той отново протегна ръка.

– Съвсем не съм такъв и ти много добре знаеш това. Присъедини се към мене. Нощта е прекрасна, а и имаме много неща за обсъждане.

По-благоразумно беше да се върне в стаята си, но той имаше право. Тук, на върха на кулата, той не представляваше никаква опасност за нея. Въпреки че стояха на открито, никой не можеше да ги види. Стражите пазеха стената отдолу и ако извикаше, те щяха да пристигнат тичешком.

Тя се приближи към него. Меките ѝ кожени пантофки заглушаваха стъпките ѝ. Вятърът разбъркваше разпуснатата ѝ коса. Събра разпилените кичури и ги затъкна под шала си.

– Не можеш ли да заспиш? – попита той.

Тъй като не желаше да разкрие причината за безпокойството си, тя мълчаливо се хвана за един зъбер, облегна се на стената и погледна надолу. Някаква котка прекосяваше двора с вдигната опашка подобно на

корабна мачта.

– Клеър?

Тя се стресна, което беше доста странно, като се имаше предвид колко дълго време беше отговаряла на името на сестра си.

– Събудих се, когато отвори вратата. Пантите са изсърнали и скърцат.

– Никога не си ставала толкова рано, не и преди обяд.

Сестра Маргарет обичаше да казва, че дори нахлуваща армия не би могла да събуди Клеър преди пладне. Като обяснение тя му предложи една полуистина, обвита в приказките на акушерките.

– Раждането на Алисдър промени навичките ми на спане.

Той кимна в отговор.

– Слава на майката, която откликва на плача на детето си в нощта.

– И щастие да споходи бащата, който държи демоните далече от погледа им.

– Не си спомням по-нататък стиховете – призна той. – А ти?

Джоана ги помнеше, но реши да се държи по-предизвикателно с мъжа, когото едва познаваше. Тя се обърна с лице към него.

– Ти никога не си харесвал особено поезията.

Преценяващият му поглед се спря върху косата ѝ.

– Нещо, от което ти често се оплакваше.

Тя продължи с истината.

– Сега вече нямам време за оплаквания.

– Все още ли свириш на арфа?

Джоана по-скоро можеше да просвири на вила. Преди години се беше принудила да продаде арфата на Клеър. Четиридесетте пенита, които беше получила от нея, бяха послужили за заплатата на Суин през първата година. В ума ѝ изникна бързо извинение.

– Бях изцяло заета да се грижа Алисдър да бъде нахранен, чист и в безопасност. Той имаше непрекъснато желание да изследва забранени територии, особено тук.

– Това е черта на Макуин, сигурен съм. Баща ми се хвалеше, че баба ми е трябвало да го връзва с кожени каиши.

Непринуденият им разговор не изненадваше Джоана. След завръщането ѝ от Ийстуорд Форк Дръмонд се беше държал като агънце. И тъй като Клеър не беше споменала нищо за бащата на Дръмонд, Джоана се страхуваше да не направи грешка, ако темата на разговора им остане същата.

– Какво казваше майка ти за тебе?

– Тя е умряла при раждането ми.

Мяученето на котки наруши тишината. Джоана беше притисната от тежест.

– Съжалявам, Дръмонд. Бях забравила. Сигурно ме мислиш за груба.

– Много често – промърмори той – съм в пълно недоумение какво да мисля за тебе.

Уплашена от дрезгавата чувственост в гласа му, Джоана погледна към вратата и се запита дали ще може бързо да се измъкне.

– Остани – каза той.

Примирена, тя се закле да бъде по-внимателна.

– За какво искаше да говорим?

Той се облегна с лакът на единия от зъберите. Наметката му се отвори и откри горната дреха, на която тя се бе възхищавала преди.

– Лонгфелоу се нуждае от по-просторен покрив, отколкото външните стени могат да позволят – отвърна той. – Свикнал е с по-топъл климат и по-големи удобства.

Щом беше загрижен за постоянното жилище на слона, значи възнамеряваше да остане тук. Духът ѝ падна още повече, защото досега беше сигурна, че той ще поиска да се прибере у дома в Хайлендс. Когато го погледна, разбра, че той очаква отговор. Разбитите ѝ надежди я оставиха безмълвна.

– Мислех да построя навес до вътрешната стена близо до главната порта – продължи той.

Съгласяващият се Дръмонд беше едно, а колебаещият се – нещо съвсем различно.

– Разрешение ли искаш от мене?

Хубавите му бели зъби проблеснаха на лунната светлина.

– Също и мнението ти.

Първата ѝ мисъл беше, че за слона щеше да бъде най-добре, ако беше някъде другаде, например във Франция. Но като знаеше, че Дръмонд няма да оцени мнението ѝ, тя се съгласи с предложението му.

– Не зная дали Лонгфелоу ще се примири с непрекъснатото движение около портата.

– Не се притеснявай за това. Той е свикнал с хора. Те непрекъснато се тъпяха да го видят в Тауър.

Тя си спомни какво беше казал Алисдър за животното.

– Мислех, че се е опитал да събори някаква стена.

– Така е. Но аз си тръгнах без него, а той много ме харесва.

И защо не, помисли си тя. Когато поискаше да бъде приятен, Дръмонд можеше да очарова дори и някоя стара мома. Джоана не можеше да си позволи да се привърже към него.

– Ако Лонгфелоу се нуждае от подслон, тогава несъмнено ще трябва да наредим на дърводелеца да му направи. Да говоря ли с него?

– Аз ще свърша тази работа утре. – Той се загледа в далечината. На фона на обсипаното със звезди небе, той имаше вид на предводител на мъжете и покорител на женските сърца. Нищо чудно, че кланът Макуин го беше избрал за свой вожд. Сигурно беше великолепен в тази роля. Жалко, че Клеър не се беше разпростряла повече върху този въпрос.

Оценяването на физическата му красота премина в копнеж, който разтопи сърцето ѝ и замъгли съзнанието ѝ. Може би нямаше да забележи, че е девствена. Може би нямаше да си спомни разположението на клеймото върху кожата ѝ. Интимността може би щеше да запълни пропастта помежду им и с времето той може би щеше да започне да я приема такава, каквата е. Ако имаше късмет, топ щеше да я дари с дъщеря. Щеше да настоява да кръстят момичето Джоана, защото много ѝ се искаше отново да започне да чува името си.

Потърси място, откъдето да започне.

Нека се сдобрим. Клеър, а аз ще се опитам да ти простя.

Споменът за думите му я измъчваше, защото Джоана осъзна опасната посока, която поемаха мислите ѝ. В миг на слабост тя си беше представила немислимото: да стане негова съпруга в истинския смисъл на думата. Той щеше да забележи, че тя не е Клеър. Здравият разум щеше да му подсказва, че е роднина на съпругата му. Ако истината се разкриеше, щеше да бъде търсена отговорност от сестра Маргарет. Товарът на Джоана нарасна и тя се закле да чака благоприятен случай за да се отърве от него. А дотогава трябваше да пази сърцето си.

– Защо си ме зяпнала така? – внезапно понита той.

Лъжи, лъжи, лъжи. И не можеше да потърси опрощение за нито една от тях. Тя си помисли, че ако греховете са като белези, душата ѝ сигурно вече е страшно погрозняла, а точно в момента нямаше сили да понесе вината за още една.

– Наблюдавам те, защото, колкото и странно да ти звучи, ние почти не се познаваме.

Дръмонд знаеше какво има предвид, защото самият той понякога не се разбираше.

– Ти също ми изглеждаш много различна, но никога няма да се опознаем наново, ако ме държиш на разстояние.

Тя се приближи и той разбра, че започва да отстъпва.

– Така е по-добре. Онази Клеър, която аз си спомням, никога не би въздала справедливост на мъж, който бие жена си, или на който и да е друг престъпник. Освен това би се хвърлила в прегръдките ми.

Тя се втренчи в шията му.

– Както казваш, аз не съм същата. Вече съм различна.

Той би могъл да добави още, че е станала смела, измамно почтена и изключително интересна личност.

– При подходящи условия смелостта на една жена може да бъде привлекателна черта.

– Мислех, че мъжете се интересуват повече от размера на наследството или от красотата на жената.

– Така е, но когато тя притежава в изобилие и двете, тогава мъжът търси интелигентност, както и някои други достойнства.

Тя наклони глава на една страна.

– Защо изобщо ще си създава такива грижи?

Дръмонд беше очаквал да се колебае и ласкае в отговор. Почувства се неудобно от нейната прямота и ако не внимаваше, щеше да се изпусне и да ѝ каже колко го е заинтригувала.

– Най-вероятно от скука.

– Ръце без работа или нещо подобно?

Той се сещаше за няколко неща, с които да занимава ръцете си, но всяко от тях включваше физическото удоволствие да изследва женските ѝ прелести. Особено когато знаеше, че е гола под робата си. Въпреки вятъра започна да се сгорещява под вълнената си наметка.

– Един мъж винаги ще бъде любопитен да разбере как е станала толкова смела.

Погледите им се срещнаха, нейният тъмен и тайнствен на лунната светлина.

– Ако не се бях научила да се защитавам, сега щях да бъда просякнина, а Алисдър безпризорно дете.

Списъкът от погрешни представи за нея се удължи, защото той прибави и качеството работлива.

– Не критикувах мотивите ти, Клеър. Особено след като и аз имам полза от тях. Благодарение на тебе имението ни просперира.

– Но Феърхоуп е малко владение в сравнение със земите ти в Шотландия. Как може да му обръщаш толкова голямо внимание?

Дали се преструваше? Не очакваше това от тази нова Клеър и последното нещо, за което искаше да говори сега, беше Шотландия. Имаше

други въпроси и лични теми за обсъждане. Той избра проблема, който го занимаваше през по-голямата част от деня: отказа ѝ да му роди още деца.

– Феърхоуп ще бъде зестра за най-голямата ни дъщеря.

Очите ѝ се уголемиха от ужас и пръстите ѝ се сплетоха.

– А бъдещето на Алисдър?

Той отново забеляза предпазливостта ѝ и завидя на сина си, че се радва на майчината ѝ любов.

– Той ще наследи земите на майка ми.

– В Шотландия – прошепна тя и думите ѝ прозвучаха, сякаш беше настъпил краят на света.

– Да.

– Разбирам.

– Така че не бива да пренебрегваш важността на Феърхоуп.

Дори и на неясната светлина той забеляза как тя побледня.

– Нямам такова намерение. Просто си помислих, че не обръщаш достатъчно внимание на другите си имоти. Какво ще остане тогава за Алисдър?

– Изглеждаш много нетърпелива да се отървеш от мене. Така ли е?

– Разбира се, че не.

Неискреността в бързия ѝ отговор беше истинско предизвикателство.

– Ти си моя собственост. Вехнеш ли от занемаряване?

Тя се засмя нервно.

– Най-точно е да се каже, че съм изгубила способността си да вехна. Надявам се, че ще го признаеш.

Срещу стеснителността, която беше загубила, тя беше придобила силен характер – очарователна черта у една вече интересна жена.

– Признавам само, че не си същата Клеър, за която се ожених, и аз, като твой съпруг, имам правото да открива разликите.

– Ха! – Тя се отдръпна. – Искаш да кажеш, че ще ми направиш отново бебе, после ще ме оставиш да го родя и да го отглеждам сама.

Той я последва, като съжаляваше, че стената беше кръгла, защото по-добре можеше да я хване натясно в някой ъгъл.

– Дори ако не се сражавах срещу Едуард Първи, нямаше да ми бъде позволено да присъствам в родилната стая. А и обикновено майките отглеждат момичетата в семейството.

– В това семейство майката отглежда всички деца.

Изненадан, той бе в състояние само да я зяпа глупаво. Когато дойде

на себе си, започна да се отбранява.

– Извини ме, че съм поставил бъдещето на кралството пред благоденствието на една бременна жена.

– Трябваше да преговаряш с англичаните, вместо да се впускаш във война и да застрашаваш сигурността на тази бременна жена. Постави в опасност жена си.

Все повече се изненадваше от нахалството й.

– Впуснал съм се във война? Като се има предвид, че срещу нас напредваше цяла армия, нямах особен избор. Освен това мислех, че носиш кралското копеле.

Желанието за борба я напусна.

– Можеха да те убият на място и замъкът Макуин да бъде разрушен.

Събитията от онзи черен ден преди толкова време бяха надвиснали като лош спомен в съзнанието му. Тогава беше сигурен, че смъртта ще го намери преди зазоряване. Не беше и помислил за положението на Клеър.

– Коя съм аз, че да те укорявам?

Нямаше отговор на това, ето защо подхвана друга трудна тема.

– Трябваше да ме извикаш да дойда заедно с тебе днес в Ийстуорд Форк.

– Не беше необходимо.

– Там ми беше мястото.

– Точно така. И отговорност на шерифа Хей.

Никога ли нямаше да признае, че има съпруг, заклел се да я защитава?

– Безопасността ти е моя грижа.

– Не бях в опасност. Сингър страдаше от последиците от пиенето на прекалено много бира. Беше му трудно дори да пристъпва.

Ако всяка жена беше способна като нея, мъжете щяха да станат напълно безполезни.

– Това преди или след като го върза беше?

Тя вирна брадичка.

– И в двата случая.

Прииска му се да я нахока, но тя изглеждаше толкова горда, че той избра логиката като по-добър подход.

– Той е склонен към насилие, Клеър. Точно това е причината, заради която ти отиде при него.

– Знаеш ли, всъщност не мислех за него или за онова, което може

да ми стори. Бях загрижена за сигурността на Маги.

Безкористността се прибави към списъка с достойнствата ѝ. Но не можеше да не се запита дали тя някога щеше да бъде толкова загрижена за него или за фалшивия им брак.

– Сигурността на една жена често зависи от настроението на половинката ѝ.

Лицето ѝ изразяваше недоверие.

– Щастieto на жената зависи от доброто настроение на съпруга ѝ?

Глупости!

– Тогава как ще обясниш думите си, че никога не си познавала щастieto, преди да се ожениш за мене. Каза, че ще посветиш живота си на задоволяването ми.

Тя наведе глава и промърмори.

– Сигурно си ми бил завъртял главата.

Той оцени високо смелостта ѝ.

– Значи сега не съм.

– Не зная какво да мисля за тебе. Затруднена съм.

Дръмонд се подразни, че предишните му думи този път бяха насочени срещу него. Тя се нуждаеше от силна, умела ръка, а той беше имал седем години на разположение да размишлява какво иска от нея. Наведе се към нея и прошепна:

– Можеш да сложиш край на несигурността си и да се държиш като добра съпруга.

Тя се изправи на пръсти и когато носовете им бяха на сантиметър разстояние, заяви:

– Толкова добра съпруга съм, колкото и ти си съпруг.

Беше го хванала натясно.

– Тогава може би и двамата ще започнем отначало.

– Как? – изсмя се тя.

– Като се държим като нормални съпрузи.

– Тоест?

Той се усмихна на наивността ѝ.

– Сближават се.

– А ако единият от тях откаже да се сближава?

– Другият ще изиска обяснение или ще потърси другаде близост.

Смелата жена беше изчезнала. На нейно място той видя срамежливо и нерешително момиче, което подръпваше с пръсти края на шала си.

– Искаш да кажеш, че ще си вземе любовница – каза тя. – Ти си правил това и преди, и то без основание.

А тя беше спала с мъжа, който сега беше крал на Англия. Господи, какъв фарс беше техният брак. Дръмонд не можеше да ѝ прости, не и докато не го помолеше за прошка. Но както стояха нещата между тях, в момента нямаше големи шансове за успех. Ако искаше той да диктува положението, трябваше да действа бавно.

Той протегна ръка и спокойно каза:

– Сега просто искам някой да подържи ръката ми.

Тя погледна към главната порта, а после промуши пръстите си през неговите. Кожата ѝ беше хладна, по-мека, отколкото си я спомняше, а китката ѝ беше толкова крехка, че можеше да я счупи с едно извиване на пръстите си. Помисли си за Елтън Сингър, биячът на жени. Дали Клеър отказваше да сподели леглото на Дръмонд, защото беше виждала отблизо жестокостта, на която е способен един съпруг?

– Защо спиш в леглото на Алисдър? – попита я той.

– Защото е прекалено малко за тебе.

Той се опита да съдържи смеха си, но не успя. Когато тя се опита да измъкне ръката си, той я хвана здраво.

– Трябваше да те попитам защо избягваш съпружеските си задължения.

– Задължения? – Тя рязко дръпна ръката си. – Правенето на любов за тебе задължение ли е?

Леденото ѝ неодобрение попари радостта му.

– Не би трябвало да е така, не и ако отново се опознаем.

– Моля те, поясни какво точно имаше предвид под „опознаем“.

С дълги разходки в гората и тихи, интимни вечери тук, едва не отвърна той. После се осъзна и спря. Майчице, та той правеше планове за съблазняването на собствената си съпруга. Част от него се противопоставяше на идеята, но свободата на безкрайната небесна шир го омайваше. Може би беше и проява на слабост от негова страна – прекалено дълго самотата беше негов постоянен спътник и затова се нуждаеше от компанията ѝ.

Тя щракна с пръсти.

– Сетих се. Нека забравим какво е било, преди да те заловят. Всеки ден ще си разказваме по нещо, което се е случило по време на раздялата ни.

Какви игрички играеше тя? Преди да успее да попита, тя продължи:

– Ще ти разкажа коя е първата дума на Алисдър. Мога да ти опиша първите му стъпки. Или как сложи сол в сандъка с овеса. Тогава се смях до припадък. Много от постъпките му са толкова забавни...

Той престана да я слуша. Не искаше да чува думите ѝ. Ако знаеше за сина си, мрачните и самотни дни в затвора биха били непоносими. Вместо това се беше отдавал на фантазиите си за Клеър. Представяше си, че тя често го посещава, носи му от любимите му ястия и топли нови дрехи, които сама е ушила. Въпреки че изглеждаше като Клеър, жената, за която мечтаеше, беше не невярната съпруга, а преданата другарка. *Още по-жалко*, помисли си той.

– Дръмонд, слушаш ли ме?

Той заряза фантазиите и се върна към реалността.

– И какво да ти кажа, Клеър? – процеди през зъби той. – Да ти опиша ли луксозната обстановка в английската затворническа килия? Може би искаш да научиш за деликатесите, които ми сервираха, или за певците, които ми осигуряваха.

– О, Дръмонд, не съм мислила за тебе като... – Тя прехапа долната си устна и очите и заблестяха.

– Като какво?

Тя го прегърна и положи глава на гърдите му.

– Не мислех за тебе само като за човек, лишен от свободата си.

Винаги се беше грижила за болните в селището, но въпреки това той не искаше от нея съчувствие, искаше признание, а после и молба за прошка заради изневярата ѝ.

Тя беше топла и отзивчива и физическите му нужди надделяха над принципите му. Беше прекарал без жена твърде дълго време и ако продължаваше да гали гърба му, щеше да я има на всяка цена.

– Нямаха право да те затварят и да ни казват, че си мъртъв. Защо семейството ти нищо не ми е съобщило?

– След първата година са казали на роднините ми, че съм обесен и... – Гласът му изневери. Не можеше да се изправи лице в лице с ужаса. Независимо от случилото се помежду им той нямаше намерение да ѝ предава кървавите подробности от описанието на Едуард I за смъртта на Дръмонд. – Обесен.

– Тези години сигурно са били много тежки за тебе.

Отвътре го разяждаше горчивина. За нея е било по-ценно това парче земя на границата, отколкото брачната ѝ клетва. Сърцето ѝ биеше силно и равномерно до гърдите му. Сякаш тялото ѝ предлагаше да поеме неговия товар. *Не се тревожи, аз съм тук, за да споделя болката ти.*

Коленете му затрепериха и той престана да се чувства измамен съпруг, превърна се в обикновения мъж, за когото говореше тя. Ръцете му я

прегърнаха и той потърка буза в косата ѝ. Миришеше на дом, а нежното ѝ докосване възбуди една от чувствените му мечти.

Стоеше върху добре укрепен замък, със свободна шир, докъдето стигаше погледът, и със златокоса богиня до себе си. Тя го галеше а меките ѝ устни и танцуващи пръсти изпълняваха еротични мелодии върху кожата му. После тя стана нетърпелива и като стенеше в забрава, поведе ръцете му към заоблените си форми. Тъкмо когато очакваше жената от мечтите му да го моли да я люби до сутринта, тя го погали за последно и се отдръпна назад.

Желанието замъгли съзнанието му. Когато най-после погледът му се избистри, забеляза учуденото ѝ изражение. А дали не беше объркано?

– Аз, ъ-ъ... – Тя се спря и погледна към вратата. – Трябва да ти кажа лека нощ, лорд Дръмонд.

Официалното ѝ държание сложи край на физическите му копнения. Инстинктивно усети, че тя е обзета от чувства, които нито приветстваше, нито разбираше. Колкото и странно да беше, той имаше усещането, че продължава да е потопен във фантазията си. Защото тя беше и не беше Клеър. Все още не можеше да я пусне.

– А ако ти заповядам да останеш?

Тя придърпа шала около раменете си.

– Ще те помоля да не го правиш.

По-искрена молба не беше чувал в живота си.

– Оттегляш ли думите си на съчувствие?

– Не. – Гласът ѝ беше изпълнен с тъга. – Увивам ги в блестяща нишка и ги поставям в краката ти.

– Значи си уморена.

Тя сведе поглед.

– Никога не съм била по-малко уморена в живота си.

– Тогава си болна?

– Напълно здрава съм.

Погледите им се срещнаха и той изпита странно усещане, защото в очите ѝ видя терзание и силен страх.

– В лошо настроение си.

– Бих могла да забавлявам цяла компания.

Желанието го обливаше като топло вино с мед и той я покани с жест. Тя отстъпи назад.

– Утре е пазарен ден и трябва да стана с пукването на зората. Лека нощ, лорд Дръмонд.

Влажните ѝ очи проблеснаха на лунната светлина, след което се

обърна и изчезна през портата.

Миг по-късно се показа Алисдър с щит и сабя в ръка.

– Какво ѝ е на майка?

Отговорът заседна в гърлото на Дръмонд и той се загледа в отворената черна порта. Искаше му се тя да се върне при него, да довърши онова, което беше започнала, и да му каже какво тежи на сърцето ѝ.

– Тя дори не ме видя. Нали няма да ѝ кажеш, че съм бил тук, татко? Ти каза, че обучението ми на войник трябва да започне и аз реших да попатрулирам по кулата. За да защитавам мама и Бърти.

Дръмонд поклати глава в опит да изтрие образа ѝ. *Дали щеше да отстъпи?* Не можеше да бъде сигурен, но се обзалагаше в името на всичките си бъдещи синове, че ѝ се беше искало и едновременно беше уплашена и възбудена от това.

– Обещавах ли, татко?

Решен да изпита границите на самообладанието ѝ, Дръмонд измисли план. С начертаната вече стратегия, той разроши разбърканата от съня коса на сина си.

– Ще запазя тайната ти, Алисдър, но и ти трябва да направиш нещо за мене.

ГЛАВА СЕДМА

– Майко, може ли да си взема една дюля?

Разкъсвана от угризения на съвестта, Джоана приветства отклоняването на вниманието. Ако не можеше да престане да мисли за големите страдания, понесени от Дръмонд, по-добре да се втурнеше направо в прегръдките му и да му обяснеше точно защо не се е поинтересувала за него.

– Кърли и малката й сестра си взеха дюли. – Алисдър отстъпи назад, застана лице в лице с нея и настоя: – Може ли да си взема една?

Тя разроши косата му и си помисли, че скоро трябва да бъде подстриган.

– Ще обещаеш ли да спазиш уговорката си с брат Джулиан?

Той хитро се измъкна.

– Давам ти честна дума. Това е мъжко обещание.

През следващите няколко години щеше още повече да се отдалечи от нея. Когато станеше мъж, щеше да се гордее с него. По-късно щеше да й води на гости децата си. Погълната от майчината си любов, на нея й се прииска да го прегърне, но знаеше, че няма да му хареса подобна проява пред други хора.

– Трябва обаче да се върнеш преди вечерня.

Той кимна.

– Гладен съм, майко. Умирам от глад като мишките в килера на Глори.

– От кого чу това?

– От Суин. – Той погледна през рамо и се насочи към свободния край на пътеката. – Но той казва, че тя може да задържи сладките за себе си.

Последният етап от продължавашата война между двамата влюбени обещаваше да увеличи пропастта помежду им след последния празник Света Троица. *Света Троица*. Рожденият ден на Дръмонд. Колко от тях беше прекарал самотен и гладен в лондонския Тауър? Тъгата отново започна да тормози съзнанието й. Трябваше да попита за него, след като знаеше, че старият крал се отнася жестоко с враговете си. Той едва ли би се интересувал от нуждите им или пък би осведомил семействата им. Това все пак не я извиняваше, би трябвало да поразпита чрез трети човек.

– Мамо, какво не е наред?

– Нищо.

Алисдър се беше спрял и я наблюдаваше. Неспokoйното му изражение отразяваше разтревоженото и намръщено лице на Дръмонд.

– Няма нищо, мили, можеш да си вземеш дюля, но само една.

– И една за Лонгфелоу. – Той се завъртя и хукна по пътеката, която щеше да го отведе до пазара.

* * *

Джоана заобиколи стадо шилета и продължи към майстора на кожи, за да вземе защитна ръкавица за готвача. Сергии на дребни и едри търговци обграждаха алеята от двете страни. Докато продавачите изваждаха на показ стоките си, занаятчиите и селяните си разменяха сутрешни поздрави. Беше твърде рано за посетители от съседните селища, но до обяд дворът щеше да бъде изпълнен с каруците и талигите на клиентите.

Хлебарят я извика.

– Вземете си кифла, господарке. Лорд Дръмонд каза, че са също толкова хубави като тези на леля му Фиона. Изяде цяла дузина и заръча да доставям от тях всяка сутрин в кулата.

Ароматът на прясно изпечен хляб гъделичкаше носа ѝ, но тя се съмняваше, че може да погълне дори и хапка. Беше успяла да избегне срещата с Дръмонд сутринта, а информацията за местонахождението му щеше да и позволи да продължи в същия дух. По-късно щеше да се изправи лице в лице с него.

Тя се усмихна и с надеждата, че не звучи като жена, която е изгубила ума си по някой мъж, попита:

– Кога е бил тук лорд Дръмонд?

Хлебарят изчисти ръцете си, вдигайки облак от брашно.

– Тъкмо преди да тръгнат заедно със Суин към майстора на кожи. Господарят каза, че сигурно ще го потърсите там.

Значи посещението при табака отпаднаше. Мислеше, че Дръмонд ще отиде при дърводелеца и беше планирала задачите си така, че да избегне този район. Желанието му тя да го търси не се нуждаеше от коментар.

– Елтън Сингър е оставил такъмите си да плесенясат – продължаваше хлебарят. – Суин ги донесе със себе си тази сутрин. Глори още е в Ийстуорд Форк, нали знаете. Предполагам, че ще я докара след ден-два. Очаквам да се одобрят.

Проблемите между Суин и Глори си бяха тяхна работа. Джоана си

имаше достатъчно собствени грижи.

– Благодаря. – Тя сложи кифлата в кошницата си, в която вече имаше счупен триножник и няколко буркана с мед, после пожела на хлябяр приятен ден и продължи към ковача.

Докато вървеше натам, обущарят я покани в работилничката си. Със свита уста той се опитваше да прокара един дебел конец през ухото на голяма игла. Зад него слабичката му жена беше седнала на пейката.

– Лорд Дръмонд е при майстора на кожи – каза той, съсредоточавайки внимание върху задачата си. – Каза, че ще питате за него.

Джоана по-скоро би се поинтересувала за някое прасе, обречено на заколение.

– Така ли?

Когато успя да вдене конца, обущарят се усмихна и умело направи възел.

– Не бихте могли да желаете по-добър мъж. Поръча на Алисдър чифт ботуши.

Като си мислеше, че е по-добре Дръмонд да изпраща съобщенията си от Шотландия и да харчи пари там, тя благодари на обущаря и продължи пътя си. Тогавя срещу нея се зададе Морган Фор, който водеше магаре, натоварено с кошници. Досега не се беше срещала с него, но Алисдър чудесно ѝ беше описал кльощавия мъж. Ниско подстриганата му кестенява коса и дългата до гърдите огнено-рижава брада го правеха лесно различим.

Тя спря пред него.

– Не съм имала удоволствието да ви поздравя с добре дошъл във Феърхоуп Тауър, господин Фор. Аз съм лейди Клеър.

– По разказите мож ви познай човек.

Уелсецът говори доста изопачено, беше казал Бърти. Сега Джоана разбра защо.

– Вие се грижите за Лонгфелоу.

– Туй е стадно животно и иска компания. Еднъж беше позволил на някъва мишка и малките ѝ да се катерят по него. Кожата му е дебела кат' корабна палуба.

Беше се надявала да измъкне някаква информация за Дръмонд от този човек. Макар вече да се съмняваше в успеха си, тя продължи:

– Отдавна ли познавате лорд Дръмонд?

– Откакто стената се срути при водната порта.

– Входната порта към какво?

Магарето го побутна. С дългите си пръсти той почеса муцуната на

животното.

– При струпването на скалите, които Завоевателят хвърли в Темза.

„Изопачено говорене“ беше доста ласкателно описание. Струпването на скали. Уилям Завоевателя. Темза.

– Искате да кажете лондонския Тауър.

– Единствената кула на реката със затворници с износени стълби.

След като вече се беше докопала до нещо, тя се залови за него.

– И вие ли сте били затворник?

Ръката му замръзна. Магарето нададе оглушителен рев. През шума той отвърна:

– Там не мойш си нае стая и кофа със змиорки.

Дори да измъкне някаква информация за Дръмонд, Джоана знаеше, че няма да разбере много от нея.

– Надявам се престоят ви при нас да бъде приятен.

– Ще избягам оттук, преди да стане твърде късно. Плантагенетите не изпускат нищо от погледа си.

Като пренебрегваше словоредата и глаголите, Джоана се концентрира върху съществителните.

– Кралят иска да стоите наблизко. Не ви позволява да се върнете в Уелс, така ли?

Като по чудо той кимна утвърдително.

– Убеден е, че ще срутят планина от слонски изпражнения.

Озадачена, тя попита:

– А вие ще го направите ли?

Той примигна, единият му клепач се движеше по-бавно от другия.

– Новият крал никога няма да носи праз лук в деня на Свети Дейвид.

Тя почти подскочи от радост при познатата тема, защото знаеше, че Свети Дейвид е покровителят на Уелс.

– Значи сте религиозен човек.

– К'во общо има църквата с краля?

Съвсем объркана и с желание да разтърси отчаяно глава, тя му подаде кифлата.

– Ето, вземете, това е за вас.

Той отстъпи назад и се сблъска с магарето.

– Изпросената храна попада само в хрисим стомах.

Тя реши, че мисленето му е толкова изкривено, колкото и говорът му.

– Винаги давам кифли на новодошлите.

Той надникна в кошницата?

– Днес е пълно с добре дошли, а?

– Да – реши да рискува тя.

Когато той се усмихна, тя бутна кифлата в ръката му.

– Хапнете си хубаво.

Той я обърна в ръката си и промърмори:

– Корона да сложат върху главата ви.

Продължавайки но пътя си, Джоана се закле, че следващия път, когато се опита да разговаря с Морган Фор, ще настоява Дръмонд да играе ролята на преводач. Глупава мисъл, защото всъщност възнамеряваше да стои колкото се може по-далече от него.

Като наближи ковача, тя свали наметката си заради горещината. В ковачницата майсторът държеше с дилафа нещо, което подозрително много приличаше на малък шлем.

– Надявам се, че не е за Алисдър.

Дилафът се изплъзна от ръката му и шлемът падна във водата, която засвистя.

– Лорд Дръмонд го поръча. Също и плетена ризница и нагръдник.

Миризмата на киселина дразнеше стомаха ѝ и затова тя се премести встрани.

– Може би е за друго момче, а не за Алисдър.

– Господарке – продължи той и свали промитата с пот престилка от врата си. – Съпругът ви изрично даде заръките си. Сега е при майстора на кожи, за да поръча ръкавици на момчето. Каза да ви предам къде е, така че да не губите следите му.

Да загуби следите му? Пет нари не даваше къде се намира! Тя подаде на ковача счупения триножник.

– Предлагам да съсредоточиш усилията си в поправянето на това, ако цениш моето покровителство. В Ийстуорд Форк има нова ковачница, поне така чух.

С помръкнало изражение той кимна и извади шлема от водата. Погледна го със задоволство и после го хвърли настрани.

Готова да се бори с деспотичния Дръмонд Макуин, тя отиде при майстора на кожи.

– Не се тревожете, господарке. Той каза, че ще дойдете да го търсите. На арената за турнири е, със Суин. Ако тръгнете по пътеката, която минава зад работилницата на бъчваря, ще стигнете по-бързо.

Тя едва не го срязва, че добре знае пътя, но човекът не заслужаваше гнева ѝ. Тръгна да търси този, който го бе причинил.

Дръмонд стоеше в центъра на арената. Без риза, с коса, вързана с кожена лента отзад, и мускулест гръб, лъщящ от пот, той приличаше на древните гладиатори, които Омир беше обезсмъртил. Облечен в неприлично тесен панталон и меки кожени ботуши, той беше събрал тълпа от обожателки. Изглежда, не съзнаваше интереса им, защото се беше посветил на задачата да извади стълба с мишената. *Чудесно*, помисли си тя. *Феърхоуп не се нуждаеше от оръжия. Стълбът беше грозен и мъжете никога не го използваша.*

Стегнатите му мускули и дългите му жилести крака привлякоха погледа ѝ. Ядосана, че може да се възхищава на мъжа, който искаше да превърне кроткия си син в побойник, тя закрачи към него.

– Дойдох да поговоря с тебе за нещата, които си поръчал за Алисдър при ковача.

Като я погледна през рамо, той ѝ се усмихна дяволито и подканващо.

– Откри ме.

– Как няма да те открия, след като си оставил устни заръки навсякъде!

Личеше си, че едва сдържа смеха си.

– Много си красива в този цвят. Нюансът подчертава русата ти коса. Сигурно си се облякла така заради мене.

Фактът, че беше отгатнал намеренията ѝ тази сутрин, я раздразни още повече. Просто съвпадение. Тя харесваше роклята и затова я беше облякла. Заради себе си, а не заради него.

– Алисдър няма да получи военно снаряжение.

Той се изправи и обви с ръка върха на стълба. Ръката му, облечена в ръкавица, изглеждаше достатъчно голяма, за да покрие главата ѝ, а широките му рамене закриваха слънцето.

– Винаги ли си толкова пъргава сутрин?

Как можеше едновременно да приветства и да презира ласкателния му тон? Без да отговори, тя продължи:

– Моля те, отговори на конкретния въпрос.

Той въздъхна и пристъпи от единия на другия крак.

– Ако зависеше от тебе, синът ни щеше да бъде експерт в целуването на свещенически дрехи и говоренето на чужди езици.

Тя се изправи гордо.

– Аз говоря латински.

Той се разсмя.

– С кого? С Евелин? С Джон Хендъл?

Част от гнева ѝ се изпари, защото той беше прав. Но латинският беше езикът на учените, а тя точно за това готвеше Алисдър.

– Той трябва да се учи.

Дръмонд обърна ръката си и продължи да излага разумните си аргументи.

– Тогава го научи на нещо полезно.

Миришеше на кожа и усилено работещ мъж. За нейно учудване това ѝ допаднаше много.

– Като убиването?

– Трябва да се научи да се защитава. – Той разпери ръце. – И да защитава всички тук. Освен това има философия, римско управление и история на Шотландия. – Последните две думи бяха натъртени.

Възнамеряваше да намери способен шотландец, за да учи Алисдър, но още не му беше дошло времето.

– Не мога да си позволя още един учител, а не мисля, че е разумно да прекъсвам учението му на този етап.

Той ѝ се усмихна чаровно.

– Не се тревожи, скъпа. Ще го науча на всичко, което му е нужно да знае. Остави на мене.

Мъжете вече му се подчиняваха, а жените се заплесваха по него. Джоана нямаше време да върви подире му, да отменя поръчките му или да се чуди дали си е оправил сметките. Не можеше да повдигне въпроса за парите в момента, не и докато не научеше дали има собствени средства.

– Настоявам да започнеш с ковача, като му кажеш, че Алисдър няма нужда от ризница. Аз се погрижих за шлема.

Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед, който би разтопил и ледена девица.

– Успокой се, Клеър, или ще трябва да ти поръчам пояс на целомъдрието.

Ужасена, тя скръцна със зъби.

– Нищо подобно няма да направиш.

С поглед, вперен в бедрата ѝ, той промърмори:

– Като си помисля, ще бъде грях да те заключа. Знаеш ли... – Той потърка гърба си на стълба. – Мога да бъда убеден да променя обучението на Алисдър, ако ти се съгласиш...

Недоизказаните думи увиснаха в пространството. Когато тишината натежа, тя си представи какви биха могли да бъдат условията му. Щеше сигурно да каже, че иска тя да му създаде дом, пълен с деца, или да дели

леглото с него още от тази вечер. С пламнали бузи тя втренчи поглед в широките му гърди.

– Какво?

– Да почешеш гърба ми.

Тя го погледна в очите.

– Моля?

Той сви вежди, после се обърна и застана с широкия си мускулист гръб пред нея. Достатъчно високо, така че и пазачите да го чуят, той повтори:

– Почеш ми гърба.

Искаше ѝ се да му каже да отиде да се въргала в калта, но като си помисли, че половината от привлекателните жени наоколо можеха да ги чуят, тя се отказа от идеята си. Тъй като нямаше избор, Джоана остави кошницата и изпълни молбата му. Той изстена доволно и потръпна при докосването ѝ, напомняйки ѝ за властта, която тя имаше над него. Миналата нощ тя беше съзряла влиянието, които той имаше над нея, умение, което на нея тепърва ѝ предстоеше да овладява. Проблемът беше, че той имаше много по-голям опит от нея. Следователно тя трябваше да подхожда много внимателно при всеки отделен случай. Освен това никога не трябваше да остава насаме с него.

За да ѝ бъде по-удобно, той приклепна и сложи ръце на коленете си.

– Радвам се, че си престанала да си гризеш ноктите. И това ли е следствие от раждането на Алисдър?

Сестра Маргарет обичаше да казва, че лошите навици избягват Джоана и се лепят за Клеър.

– И така може да се каже.

Той се наведе надясно и продължи:

– Да. Точно там. О! Добре ли спа?

Почти не беше мигнала.

– Страхотно – отвърна с весел глас.

– Каза, че никога не си била по-малко уморена.

Дяволите да я вземат тази негова памет.

– Беше краткотрайно чувство.

– Хм. Следващия път, когато си играем, ще се постарая преживяването да бъде по-дълго.

Яркият спомен изникна изведнъж. Тя отново се почувства закриляна и в безопасност в прегръдките му. Още по-обезпокояващо беше, че ѝ се бе приискало близостта им да бъде по-голяма и не само физическа.

Би се радвала да споделя тъжните и весели събития в живота му.

– Няма никакъв пазарен ден – каза той. – Беше неумело извинение, за да избягаш от мене и от брачната си клетва.

– Неумело?

– Лесно се проверява.

– Исках само да те успокоя.

С дрезгав шепот той отвърна:

– О, наистина успя. Все още си спомням как главата ти лежеше върху гърдите ми.

Тя дръпна ръката си.

– Срецнах господин Фор.

Той се извърна с лице към нея и погледът му ѝ показва, че не го е заблудила с извъртанията си.

– Фор не е фамилното му име. По-скоро е описание.

– Какво означава? Той почеса стомаха си.

– Великият.

– Има голямо самочувствие.

– Така и трябва. Беше последният от уелските, който се предаде.

– Едуард Първи го пъкнал в затвора.

– Той ли ти каза това?

– Успях да разбера някоя и друга дума от него.

В очите му проблесна дяволито пламъче.

– Внимавай, защото иначе ще слушаш до втръсване двойни л-та и протяжни о-та.

Тя избухна в смях.

– Толкова дълго си бил заедно с него, че и ти говориш така изопачено.

Той стана по-сериозен и избърса чело с ръкавицата.

– Седем години.

Тя беше обхваната от съжаление.

– Какво да ти кажа, Дръмонд? Ако беше по силите ми, бих те освободила.

– Никога не съм поставял под въпрос положението ти при новия крал. Познаваш го достатъчно добре.

– Точно това имах предвид, когато... – Тя прехапа устни. Беше се опитал да я хване в капана си. Не можеше, не трябваше да говори за греха на Клеър, нито с него, нито с някой друг.

Сините му очи станаха студени.

– Когато какво?

Привидно спокойният му глас не измами Джоана, той искаше признание от нея. Щеше да се бори до гроб за него. Клеър беше съгрешила, за да го спаси. Джоана нямаше да омаловажава решението на сестра си.

Тя се отдръпна.

– Мислех, че тази сутрин ще строиш навес на Лонгфелоу.

Той сложи ръка на ухото си.

– Чуваш ли чуковете?

Тъй като непрекъснато си мислеше със съжаление за миналата нощ, беше пропуснала да чуе ударите, които се носеха откъм главната порта. Тя се обърна по посока на звука и видя Суин да върви по пътеката, претметнал прясно отрязан дънер, а край него подскачаше Алисдър. Те вървяха към арената.

Нетърпелива да завърши разговора си с Дръмонд насаме, тя попита:

– Защо сменяш стълба?

– Ако го оставя така, и ти ще можеш да го събориш.

– Забранявам ти да учиш Алисдър как да го използва.

– Напротив, ще го уча.

– Тогава ще бъдеш разочарован.

– Можеш да си забраняваш, докато дойдат твоите римски центуриони. Аз ще действам така, както смятам за добре.

– Как ще плащаш за това?

– С печалбите от имението, които се надявам да удвоя, като започна да отглеждам испански говеда.

– Феърхоуп е мой.

– Даден е бил на вдовицата на Дръмонд Макуин. Ти не си тази жена.

У Джоана се надигна страх. Дали се беше досетил? Като потисна паниката си, тя внимателно започна да изучава мрачното му изражение, но там не съзря ирония.

– Какво искаш да кажеш с това, че не съм тази жена?

– Тя не съществува, тъй като аз съм жив и здрав. – Той я погледна в очите. – А ти си пребледняла като платно. Какво има, Клеър?

Клеър. Джоана си отдъхна. Никога досега името на сестра ѝ не ѝ беше звучало толкова мило. Тя се захвана за неговата дума.

– Задължена съм да давам зърно на господаря. Нямам излишни пащица за добитък, испански или какъвто и да било друг.

– Това, а и други неща ще се променят.

Само второ пришествие би объркало живота ѝ повече отколкото

пристигането на Дръмонд Макуин.

– Предпочитам нещата да си останат както досега.

Той повдигна вежди изненадано.

– Защо, за Бога?

Решена тя да има последната дума, Джоана вдигна кошницата си.

– Много ми харесваше да съм вдовица.

Уверен, че измисленият през миналата нощ план ще проработи, Дръмонд се поклони.

– А пък на мене много ми харесва игривостта ти.

За негово удоволствие хубавата ѝ уста се сви от недоволство. Ако можеше да я държи постоянно в напрежение, щеше да успее да я вкара в леглото си. След като веднъж попаднеше там, тя щеше да му каже всичко, което той искаше да знае, защото никога не беше успявала да крие тайните си в тъмното.

– Кой е игрив? – попита Алисдър, като местеше поглед от единия върху другия.

На устните ѝ се появи лукава усмивка.

– Конят, който баща ти ще ти купи.

Тя си тръгна, оставяйки Дръмонд да се справя с възбудения Алисдър и с тъжния Суин.

* * *

След като преглътна парчето торта, Алисдър заяви:

– Татко каза, че мога да закова конска подкова над вратата на Лонгфелю. Така злите духове няма да се доближават до него.

Джоана отвори уста, за да го предупреди за опасностите при катеренето по въже, но се спря, защото съветът ѝ щеше да прозвучи като поедната лекция. Почувствала се изключена от живота му, тя избута гарнираните лешници в края на купата.

– Съмнявам се, че някой дух ще тръгне да търси слона – отбеляза брат Джулиан. – В светите книги се казва, че Бог е осигурил животните.

Дръмонд опря лакът на масата.

– Тогаво какво е правил Ной?

В стремежа си да защити територията си, свещеникът бутна чинията към Алисдър.

– Изпълнявал е Божията воля и е спасил всички негови творения.

Като си пое дълбоко дъх, Дръмонд отбеляза:

– На мене ми звучи точно като осигуряване.

– Исках да кажа, че животните не заслужават повече внимание,

господарю. Те нямат душа.

– Какво ще кажеш, Клеър? Има ли Лонгфелоу душа?

Страхотно. Исакаха мнението ѝ за нещо различно от причините за ревнивия характер на Глори или за припадъците на жената на обущаря. Усещайки раздражението си, тя погледна към мъжа до себе си.

– Вярвам, че Бог е създал животните да служат на човека.

В сините му очи проблесна интерес.

– А не за собствените си цели? Сигурно Господ би оценил една хубава хрътка или добре обучен сокол. Те също са негови създания.

Значи Дръмонд Макуин се имаше и за философ. Тя също се радваше на оживените дискусии за човека и Божията воля.

– Така е, но те се обучават от човека, за да му служат.

Дръмонд махна с лъжицата си.

– Кучетата не се дресират да ловуват. Дивата среда е естествена за тях. При опитомяването те само се учат да се подчиняват на човека. Там е разликата.

– Съвсем неуловима – промърмори брат Джулиан.

Като оглеждаше останалите хора на масата, Джоана забеляза колко лесно Дръмонд приковаваше вниманието. Алисдър го гледаше заплениен, брат Джулиан беше дълбоко заинтересован, Бърти не можеше да откъсне очи от него. Тя знаеше, че ревността е причина за лошото ѝ настроение, но не можа да се въздържа и каза:

– Когато става дума за власт, човек рядко е неуловим.

Тъй като вярата му беше засегната, брат Джулиан се намеси:

– Господарю, вероятно следващия път ще ме накарате да изповядвам животни, а лейди Клеър ще ги настани на масата.

– Лонгфелоу ще идва ли на литургии с нас? – попита невярващо Алисдър.

Свещеникът изсумтя.

– Разбира се, че не.

– Ще бъде напълно излишно. – Дръмонд се наведе към Джоана. – Особено след като той не говори латински.

– А ти? – попита тя.

– Не. Латинският не е жив. Аз съм обикновен човек.

Тя го погледна саркастично.

– А аз съм Робърт Брус⁴.

4. Робърт (1274–1329) – крал на Шотландия от 1306 г., победил войските на Едуард II през 1314. Шотландия е призната за независима държава през 1328 г., а той – официално – за крал.

Алисдър се присъедини към тях.

– Аз пък съм безимотен авантюрист.

– Ти си изтощен безимотен авантюрист. Веднага отивай да си лягаш – каза Дръмонд. – Приятна почивка.

Възбудата на момчето изчезна. Между сина и бащата премина някаква искра. Миг по-късно Алисдър отново се оживи.

– Мамо, ще ми разкажеш ли приказка?

Слава Богу, Бърти се изправи.

– Ела, момчето ми. Късно е и всички сме изморени.

Сякаш да потвърди, че е загубил интереса си към нея, Алисдър пожела лека нощ и стана от масата. Когато брат Джулиан също се извини и излезе, Джоана се изправи.

– Остани – Дръмонд сложи ръка на рамото ѝ.

С нежно докосване той я задържа там, докато Евелин почисти масата, загаси огъня и излезе.

– Изпращам Суин в Испания, за да купи бик.

Сърцето ѝ подскочи. Дали беше открил внимателно скритите ѝ спестявания?

– Как ще платиш за бика?

Когато понечи да отговори, той наистина изглеждаше като вожд.

– Имам собствени средства.

– Не трябва ли лично ти да отидеш? Кой ще води ловците?

Той ѝ хвърли ироничен поглед, сякаш искаше да каже: „За кого ме вземаш?“

– Според тебе аз мога да сваля елен с тъпа стрела от триста крачки.

Дали беше стрешила? Тогава наистина беше имала добри намерения. Точно като Клеър. „*О, скъпата ми сестра, помисли си тя, дали и твоето сърце е бяло така бързо и си губела разума си в присъствието на този неустоим мъж?*“

Чувствайки се като глупачка, Джоана забеляза, че той я гледа втренчено.

– Можеш ли да улучиш елен с тъпа стрела?

Той сви рамене.

– Не съм имал тази възможност, но бъди спокойна. В отсъствието на Суин ще осигурявам месо на масата. Няма да гладуваме.

– Ще спя спокойно, след като узнах това. Намери ли кон на Алисдър?

– Не. Ковачът каза, че Ред Дъглас притежава най-добрата стока. Бих искал да му пишеш и да му кажеш, че ще отидем да го посетим –

ти, аз и Алисдър.

– Като семейство?

– Да. Нямам скрити други съпруги и синове.

За съжаление той нямаше дори и една съпруга.

– Освен това искам да обсъдим задълженията ти в зърно към Дъглас. Не е справедливо споразумението.

– Той ми даде назаем пари, когато няхах никакви.

– Според счетоводните книги, ти вече си му ги върнала дори с лихвите. Той се възползва от тебе.

Ако продължаваше да узурпира властта ѝ, скоро щеше да бъде принудена да надзирава само портиера, готвача и Евелин.

– Ще спазя споразумението ни.

– Отново ще обсъдим този въпрос.

Тъкмо когато Джоана се канеше да възрази, Алисдър се върна. Облечен в дългата си нощница, с шапка на главата и отчаяна физиономия, той се качи на пейката и положи глава на рамото ѝ.

– Не мога да заспя, майко. Ще ми разкажеш ли една приказка?

Сърцето ѝ се разтопи и тя го прегърна.

– Добре, но ще събудим Бърти.

Дръмонд се изправи.

– Ще ви пожелае лека нощ.

Джоана реши, че Алисдър ще спи на леглото си, а самата тя ще си постели на пода и го поведе към стаята.

Докато изчакваше да се настанят в стаята на Алисдър, Дръмонд кръстосваше покрития с папур под на спалнята си. Изсушената трева беше щедро смесена с босилек и мащерка и стаята ухаеше приятно.

Никъде, помисли си той, не личаха повече промените, настъпили у съпругата му, както в тази уютна стая. Тя беше изгубила вкуса си към скъпи огледала и копринени пискюли. Вместо букети от розови пъпки в изящни вази беше предпочела глинени съдове, изработени от местен грънчар, и ги беше напълнила със стръкове пирен.

Голямото легло беше покрито с ленени чаршафи и вълнени одеяла, а не с коприна и драперии. За негово облекчение тя вече не спеше върху купища възглавници, защото преди често се беше будил от болки в гърба. Но тогава беше млад и жилилото му тяло бързо се беше възстановявало от дребните неудобства. След седем години, прекарани върху твърдия одър, сега настръхваше само при мисълта да прекара нощта върху облак от гъши пух.

Въпреки че би понесъл дори и това, стига да можеше отново да я

притежава.

Изчакай, съветваше го разумът му. Твърде рано е.

Той отиде до масата в близост до прозореца. Върху изящно избродираната покривка стояха няколко предмета, запазени за спомен от сина ѝ. Сред тях имаше квадратна кутия с кичур къдрава черна коса, кожена кесийка, пълна с розови листенца, избледняла червена панделка и пергаментов лист с думите *Благословен ден*, написани с детски почерк над датата на раждането ѝ – *19 март 1286 г.* Както всички шотландци, Дръмонд си спомняше деня и по друга причина. Техният любим и способен крал, Александър III беше умрял през същата нощ. Някои казваха, че е бързал да види новата си съпруга Йоланда, други твърдяха, че е препускал на кон, за да види раждането на незаконните си дъщери близначки, родени от благородничка на име Маргарет.

Издирването на любовницата на Александър и двете момичета само беше разнесло слуха, че Едуард I, в желанието си да завладее Шотландия, ги е отвел в Англия. Любимата на Александър и децата му никога не бяха открити и така случката се превърна в легенда.

Дръмонд си спомни за разказите на Клеър, с които забавляваше Алисдър. Момчето ѝ беше отвърнало, изработвайки всички тези неща. Подаръци от любов, подаръци, които да стоплят майчиното сърце. След пристигането на Дръмонд тя беше преместила календара и молитвеника си, но беше оставила съкровищата си. Очевидно искаше той да ги види. Защо? Да смекчи сърцето на измамения съпруг?

Замисълът ѝ беше успял, защото Дръмонд наистина я чувстваше по-близка и с всеки изминат ден откриваше, че тя все повече му харесва. Той се усмихна, когато се сети за тазсутрешната им среща. Господи, тя беше готова като лъвица да се бори с него, за да защити детето си. Сякаш Алисдър се нуждаеше от закрила. Прекалено умно за годините си, момчето беше осъществило плана идеално.

Като предвкушваше предстоящата им среща, Дръмонд изгаси лампата и отиде да я търси. Чу гласа ѝ още преди да стигне до отворената врата на стаята на Алисдър.

– ...жените и децата, та дори и войниците треперели от страх пред полудялата мечка, но не и лорд Дръмонд.

– Това е била най-голямата и огромна мечка на всички времена, нали така? – намеси се Алисдър.

Вперил поглед в гърба на жена си, Дръмонд се облегна на касата на вратата, без да вдига шум. Не виждаше Алисдър, Клеър беше седнала на едно столче до горната част на леглото и го скриваше от погледа му.

– Да – отвърна тя и засили драматичните краски. – Била най-подлата мечка, живяла някога. Зъбите ѝ били остри като бръснач, а обонянието и погледът ѝ – винаги нащрек, като на най-добрата хрътка. Сам, въоръжен само с камата си, баща ти започнал да преследва звяра ден и нощ в продължение на цяла седмица.

– Но татко не се уморил, нали?

– Разбира се, че не. Той бил най-добрият ловец в цяла Шотландия, а и бил по дирите на голям звяр.

Алисдър надникна иззад нея и забеляза Дръмонд. Очите му се разшириха, после отново се сгуши в леглото си. Майка му видя реакцията му и се обърна. Изненадата я накара да изглежда още по-млада и за сетен път на Дръмонд му се прииска да не му е изневерявала. Докато се възхищаваше на красотата ѝ, на лицето ѝ се изписа примирение, а после и подозрение. Тя погледна към Алисдър, а след това отново към Дръмонд.

– Моля те, продължавай – каза той и влезе в стаята.

Алисдър седна изправен в леглото.

– О, здравей, татко. Радвам се да те видя тук.

Дръмонд се намръщи при изкуствения тон на Алисдър.

Клеър му се усмихна, но усмивката ѝ предвещаваше наказание.

– Присъедини се към нас, господарю. Тъкмо щях да започвам нова история за тебе.

Изобщо не му хареса тона ѝ, но изпълнявайки плана си, той приседна на ръба на леглото.

– Тя трябва да довърши историята за мечката, нали така, татко?

Побесняла от яд, тя вдигна вежди.

– Може би баща ти сам ще има тази чест.

– Не бих си и помислил – каза Дръмонд.

– Е, добре. Така. – Тя се размърда доволно. – Разказва се за летящия дракон, който веднъж нападнал клана Макуин.

Алисдър извика от вълнение.

– Летящ дракон?!

Тя хвърли поглед към Дръмонд.

– Когато дишал, от него бълвал огън и опустошавал земята.

Подозрението му се превърна в убеждение.

– Веднъж Дръмонд събирал къпини, за да може мащехата му да направи сладкиш. Той бил изпълнителен син и винаги се подчинявал на втората съпруга на баща си. Нали така, господарю?

Кожата ѝ не трябваше да блести така примамливо на светлината на

лампата. Умът ѝ не трябваше да щрака така бързо.

– М-м, да. – Отговорът му прозвуча като скърцане. Скромно скръстила ръце в скута си, тя продължи:

– Преследването го отведе до една забранена пещера. Той знаел, че не трябва да влиза в нея, защото мащехата му така била заръчала. Къпинакът обаче се бил разпрострял навътре и най-хубавите плодове били в пещерата. Затова той пренебрегнал съвета на мащехата си и пропълзлял вътре, за да обере плодовете.

– Драконът тръгнал ли е след него? – попита Алисдър.

– Разбира се, а лорд Дръмонд тичал колкото му държат краката, но огромният дракон размахал криле и полетял.

Изцяло погълнат от разказа ѝ, Алисдър сви ръце в юмруци и ги притисна към гърдите си.

– Как-какво направил татко?

Тя щракна с пръсти.

– Набързо отчупил клон и с вярната си кама си направил лък и стрела.

– И убил дракона? – възкликна Алисдър.

– Само с един изстрел, точно в сърцето. – Тя се усмихна дяволито на Дръмонд и добави: – Той бил провъзгласен за най-добрия стрелец с лък в цяла Шотландия.

Господи, беше я подценил. Но освен вината у Дръмонд се надигнаха и по-дълбоки чувства. Съпругата му, израснала в манастир, се беше превърнала във възбуждаща и предизвикателна жена.

– О, татко. Може ли да получа лък и стрела? Ще ме научиш ли да стрелям с тях? Ще се упражнявам, докато не ми окапят пръстите. Заклевам се, че ще го направя. Моля те!

Като знаеше, че каквото и да каже, положението му неминуемо ще се влоши, Дръмонд избра най-лесния изход.

– Аз... тъъ... ще си помисля.

– Сигурна съм, че от тебе ще стане чудесен учител, господарю – отбеляза Джоана. – Но нека не забравяме поуката от тази приказка. Знаеш ли каква е тя?

Той си спомни за времето, когато му се бяха карали, че е сякъл дърва с бойната секира на баща си. Сега обаче нямаше никакво намерение да се унижава, без значение колко умна беше тя.

– Поуката е, че брането на плодове е женска работа.

Тя изви разочаровано устни и Дръмонд разбра, че е направил още по-голяма грешка. Джоана тихо отвърна:

- Брането на плодове е работа на всеки, който иска да яде сладкиш.
- После се обърна към объркания Алисдър: – Каква е поуката?
Той събърчи лице и се вторачи в дъските по тавана.
- Синът винаги трябва да слуша родителите си?
– Да, но по-точно...
Детето светна.
- Майка си.
- Ти си радостта на живота ми, Алисдър Макуин. – Тя го целуна по бузата. – Сега ще пожелае лека нощ и на двама ви.
- Чакай. – Дръмонд се втурна след нея и я хвана за ръката.
- Тя бавно се обърна и косата ѝ заблестя на светлината. Погледите им се срещнаха.
- Нека поговорим, Клеър.
- Надявам се, че се гордееш със себе си. Използвал си нищо неподозиращото момче за собствените си егоистични цели. Никога не съм си представяла, че ще паднеш дотам да използваш едно дете.
- Престани да се заяждаш. Каж ми какво те мъчи.
- Само още едно нещо. Пусни ръката ми.
- Той я пусна и тя бавно се отдалечи.
- Мълчанието ѝ продължи три дни и когато тя проговори, Дръмонд направо не можа да повярва на ушите си.

ГЛАВА ОСМА

– Шерифът ме харесва.

Джоана затаи дъх и зачака реакцията на Дръмонд. Беше очаквала чертите му да се изкривят от отвращение. Той не я разочарова, но зад гнева и неодобрението тя усети и съжаление. Прииска ѝ се да заплаче, защото животът беше тъжен и несправедлив към Дръмонд Макуин. Предначертано му беше величие, но нещастията бяха станали негова съдба.

– Колко съобразително от твоя страна да ме подготвиш.

Тъй като не желаше да отстъпи или да потвърди долните му поозрения, тя го погледна право в очите.

– Шериф Хей е честен човек и ако се опиташ да се сприятелиш с него, мисля, че лесно ще успееш. Никога не съм го окуражавала и никога не съм... – Думите заседнаха на гърлото ѝ. Когато напрежението изчезна от погледа му и се смени с хладно примирение, тя събра смелост и заговори направо. – Никога не съм спала с шерифа, нито с някой друг мъж.

– Разбирам. – Думите бяха изразени с престолено учудване. Той се хвана за гредата, която поддържаше почти завършения навес. Мускулите на ръцете му се стегнаха, а голите му гърди се изпънаха от напрежение.

– Споделяхме общо брачно ложе, заченахме син и след седемгодишно отсъствие Бог ме дари с девствена съпруга. Чуваш ли, Лонгфелю? – попита той през рамо. – Наистина съм благословен от съдбата.

Вцепенена, Джоана наблюдаваше как слонът обви хобота си около тялото на Дръмонд в най-странната прегръдка, която някога беше виждала. Когато върхът на хобота разбърка косата на Дръмонд, тя не можа да се съдържи да не отбележи:

– Той наистина те харесва.

Дръмонд отговори с вяла усмивка.

– Разказваше ми за връзката си с почитаемия шериф, който, докато ние си говорим, обикаля външния ни двор.

Външният ни двор. Брачното ни ложе. Нищо в живота на Джоана досега не я беше подготвило за този разговор. Тя беше свикнала хората, независимо дали са познати, или непознати, да мислят само добри неща за нея. Презрението на Дръмонд отвори дълбока рана, но тя успя да

скрие болката си.

– Ред Дъглас е с него.

– Колко удобно. – Дръмонд отпусна ръце, създавайки впечатление, че виси от гредата. – Каж ми, чоп ли хвърлят, за да решат кой първи да легне с тебе?

Обзета от гняв, тя сви юмруци и се опита да не избухне. Рамзи и местният владетел рядко идваха заедно във Феърхоуп. Шерифът беше при Дъглас, когато получи съобщението на Джоана.

– Това е пълна глупост. Дъглас е местният владетел.

– А не крал? Колко жалко, че се е наложило да снижиш стандарта си.

Стражата обхождаше стената. Бърти извеждаше каруцата с тора извън пътя. Качени на кокили, Алисдър и още едно момче тичаха към група развълнувани деца близо до кладенеца. Навън животът си продължаваше постарому.

Джоана се сви в себе си. Особено когато погледна лицето на Дръмонд. Дори и раздразнен, той предизвикваше възхищение. Сините му очи блестяха като скъпоценни камъни на слънчевата светлина. Черни къдрави косми покриваха гърдите му и продължаваха на тънка ивица чак до сивия му панталон. Той си пое дъх и тя забеляза, че линията продължава и надолу след пъпа му. Шокирана, че е видяла това, тя отмести поглед. Той я наблюдаваше подобно на ястреб, набелязал жертвата си.

Силата на волята му превишаваше нейната и тя отстъпи.

– Ще ти се закълна в каквото поискаш, Дръмонд, защото предпочитам да сключим примирие по време на посещението им.

С върха на хобота си Лонгфелоу погали ръцете, врата и краката на Дръмонд. Странната ласка изглеждаше толкова еротична, че Джоана се почуди колко ли жени бяха докосвали Дръмонд по този начин. Напрежението от тридневната им раздяла все още й тежеше. Гордостта и гневът я бяха възпрели да се доближи до него. Нуждата и скорошното пристигане на гостите я бяха принудили да отстъпи. Той беше използвал нищо неподозиращия Алисдър, за да остане насаме с нея.

– Ако още веднъж ме опозориш, Клеър, ще отведа надалече Алисдър. – С мъртвешко спокойствие той добави: – И никога повече няма да го видиш.

Сърцето й щеше да изскочи.

– Някой ден ще съжаляваш за държанието си, но искам да знаеш, че аз не бях настроена зле към тебе, преди да отправиш тази заплаха.

– Това не е заплаха, а обещание.

- О, Дръмонд. Мнението ти за мене е предубедено.
- Очакваш да пея осанна в твоя чест ли?
- Разбира се, че не.

Истинската му съпруга беше извършила престъпление! Джоана само щеше да плати цената. Но нямаше да се унижава пред него. Беше обичала Клеър и често се чудеше дали специфичната им близост не беше започнала още преди раждането им, защото бяха делили утробата на майка си. Сега си делияха един и същ грях и един и същи мъж.

– Искаш да кажа само, че ако достатъчно дълго време търсиш недостатъци у мене, със сигурност ще намериш.

С особено заплашителен вид той я огледа от горе до долу.

Тя преглътна гордостта си.

– Добре. Ще се преместя в твоята спалня, ако това те успокоява.

– Колко щедро от твоя страна, но трябва да ти откажа – заяви той прекалено сърдечно. После тонът му стана настоятелен. – Ще останеш в стаята на Алисдър. Момчето ще спи при мене. Бърти – при ловците. Гостите ще се настанят в неговата стая.

– Винаги съм им отстъпвала моето легло.

– Не и в мое присъствие.

Господи, думите ѝ бяха прозвучали напълно погрешно. Точно когато тя вече се беше уморила да го убеждава, изражението му се смекчи. Като се възползва от това, тя се доближи достатъчно близо до него, за да види собственото си отражение в очите му.

– Когато идват важни гости, винаги се местя в стаята на Алисдър, а той спи с Бърти. Попитай, когото искаш, Дръмонд. Добре знаеш този обичай, така че не се преструвай. Просто се държиш злобно с мене, защото смяташ, че го заслужавам.

Той промърмори „прегръни“ на слона. Хоботът на Лонгфелю се обви около двамата и тя зачервена се долепи до полуголото тяло на Дръмонд. Тя извика леко при допира на мекия слонски хобот, който я държеше неподвижна. Непоклатимо като каменна стена, тялото на Дръмонд се извиси до нейното. Тя трепереше от страх.

– Дръмонд, кажи му да ме пусне.

– Трябва да се научиш да се доверяваш на съпруга си. – Той се хвана още по-здраво за гредата над него. – Та какво казваше?

Когато осъзна, че Лонгфелю няма да я задуши, тя се поуспокои.

– Казвах, че имаш погрешно мнение за мене. Огледай се около себе си, Дръмонд. Не бих могла да спечеля уважението на тези хора, ако се държах невъздържано. Аз съм уважавана вдовица.

Той повдигна иронично вежди.

– Съпругът ти е съвсем жив.

Почти цяла сутрин беше покривал навеса на Лонгфелоу, но все още миришеше на ментов сапун.

– Искаш да кажеш, че...

Той се размърда до нея.

– Искам да кажа, че един от неуправляемите ми крайници е „възбуден“ от близостта ти и съчувства на положението ти на самотна вдовица.

Тя си спомни първата му целувка, буйната му страст, породена от допира на ръката ѝ. Дори през дрехите желанието му онази нощ беше шокиращо. Тесният панталон, в който беше облечен, не оставяше нищо на въображението.

– Ти също ще се почувстваш неловко.

– Да, но това ще бъде смекчено от завистта на всеки мъж, който чуе за това. Ако не стане така, ще се постарая да изтърпя срама.

Дрънченето на хамути и тропането на копита ѝ напомниха, че гостите им вече са наближили главната порта. Всеки момент щяха да влязат в двора.

– Какво трябва да направя, за да те накарам да ме освободиш?

Той спокойно я огледа.

– Прегърни ме през врата и ме целуни.

Дявол да го вземе беше попаднала в капана му. Погледът ѝ обхващаше само голите му гърди и огромната глава на Лонгфелоу зад него.

– Ще ни видят.

Напълно равнодушно той започна да изучава лицето ѝ.

– Сега, като размислих, искам да ме целунеш по устните.

Изскърца някаква кожа, изглежда, гостите им слизаха от седлата. Притиснати до нея, гърдите на Дръмонд се надигаха и спускаха.

– Моля те, Дръмонд. Не се дръж като глупак.

Той облиза устните си.

– След още размисъл въображението ми се разбуни – продължи спокойно той. – Бих искал да ме целунеш с език.

Зад нея танцуваха неспокойно коне и някакъв мъж, вероятно местният владетел, се прокашля. Дали бяха достатъчно близо, за да ги чуят? Ядосана, че може да стане така, тя просъска:

– Ще съжаляваш за това.

– Мога да ти наредя да свалиш шапката и да пуснеш косата си.

Като някакъв кошмар замисълът му започна да прониква в

шокираното ѝ съзнание.

– Ако не те целуна сега по устните...

– С езика си – сгълча я той. – А те не могат да ни чуят.

Тя въздъхна.

– Ако не те целуна по устата с език, ти ще измислиш други, поинтимни начини, за да ме поставиш в неудобно положение.

Той ѝ отвърна с лукаво намигване.

– Схватливо момиче.

Изоставяйки здравия разум, тя обвини ръце около врата му. Той бавно отдръпна назад главата си, а на лицето му беше изписано шокирано изражение. В същото време прошепна на слона да ги притисне още по-здраво.

Караше я да играе ролята на развратница. Животно!

– Ти помоли за примирие, Клеър. Аз отвърнах на предложението ти. Само не ме гледай с този страдалчески поглед, когато се предполага, че ме искаш за себе си.

В замъгленото си съзнание тя си спомни обожанието, което на моменти Глори проявяваше към Суин, и изобрази физиономията ѝ.

– Прекрасно – промърмори той.

Тя усети тътена в гласа му, обвини врата му, придърпа го към себе си и допря уста до неговата. Устните му се разтвориха в очакване, сърцето му биеше силно... всъщност дали не беше нейното? Обзе я някаква празнота и когато срамът заплашваше да запълни дупката, тя го изтика назад, събра сили и пхна езика си в устата му. Отговорът му беше незабавен и очакван. Той се превърна в агресор, нагласявайки устата си, за да обхване нейната по-добре, а от него се излъчваше силна топлина, която проникваше през дрехите ѝ и затопляше кожата ѝ.

От страх, че той ще прекали, тя промърмори някакъв укор и Дръмонд отново застана неподвижно. С последно докосване на езика си до неговия тя сложи край на целувката. Отдръпвайки се назад, за да види резултата, тя с разочарование забеляза, че погледът му е отправен покрай нея.

– Ако шерифът не ти е любовник, защо тогава има вид на теле, което прекалено рано е отбито от майка си? – прошепна той.

– Защото изпитва привързаност към мене, а не страст.

Когато той изсумтя с недоверие, тя заяви:

– Запомни тази целувка, Дръмонд Макуин, защото тя е последната доброволно дадена от мене.

Злорадата му усмивка изчезна, а с нея, надяваше се тя, и страстта

му.

– Ще видим – каза той. После прошепна нещо на Лонгфелоу и той ги освободи. Джоана отстъпи назад, като се бореше с желанието си да се посуети с наметката си, преди да застане лице в лице с шерифа и местния владетел. Като се опитваше да се държи нормално, тя се обърна.

Ако мъжка завист беше причината за хилещата физиономия на Ред Дъглас, то тя беше накарала Рамзи Хей да изглежда като човек, глътнал змия.

Дръмонд се появи иззад нея, свали ръкавиците си и скръсти ръце пред гърдите си.

Рамзи Хей стоеше изправен като стълб. Веригата, символизираща властта му, беше леко изкривена, а тъмнозеленото му палто беше прашно от пътя. Лешниковите му очи обикновено бяха засмени, но днес издаваха разочарованието му. Добър и интелигентен, шерифът предизвикваше възхищение у всички хора, които тя познаваше. Той се чувстваше страшно неловко, за което тя съжаляваше много.

Ред Дъглас, твърд и непоклатим като закърнял дъб, свали шапката си и ѝ кимна небрежно. После се обърна към Дръмонд.

– Макуин.

Дръмонд повдигна ръката, с която държеше ръкавиците, и я сложи върху рамото ѝ. Собственическият жест я шокира, но тя не се отдръпна.

– Добре дошъл в дома ни, Дъглас – каза Дръмонд. Владетелят махна с ръка.

– Рядко говорим на келтски диалект по границата.

Бяха готови да започнат да се ръфат като кучета.

Преди да бъде обявен за предател, Дръмонд, като вожд на могъщия клан Макуин, превъзхождаше Дъглас, който предвождаше само собствения си клан и фермерите в Дъмфрис. Джоана си помисли дали да не предложи някаква неутрална тема за разговор, за да успокои духовете, но се отказа. Тяхното държание не беше нейна работа.

Вместо това тя изпита съжаление над Рамзи Хей, който се беше усмихнал ледено, за да прикрие разочарованието си.

– Радвам се да ви видя, шериф Хей. Нека ви представя съпруга си, Дръмонд Макуин.

Рамзи пристъпи напред.

– Кога ви освободи Негово Височество, милорд?

– Два месеца след коронясването му – отвърна глухо Дръмонд.

Трябва да е било някъде през април, преди повече от три месеца. Къде е бил през това време? Ръкавиците драшеха рамото ѝ, сякаш за да

й напомнят за присъствието му и неговата власт над нея. Дявол го взел, внезапно се изсмя тя и реши, че пет пари не дава къде е бил.

Ред Дъглас хвърли поводите на жребеца си на един от дузината мъже, които го придружаваха.

– И слонът ли ви е даден от новия крал? Чувал бях за неговото съществуване.

Дръмонд сви рамене.

– Едуард Втори нямаше голям избор, защото Лонгфелоу ме следва навсякъде. Съмнявам се, че кралят го смята за загуба, защото сега аз трябва да поема огромните разходи за изхранването на животното.

Местният владетел се загледа в Лонгфелоу, който размаха хобот близо до новодошлите. Като повдигна рунтавите си вежди, Дъглас отбеляза:

– Още по-добре. Тъкмо кралят може да използва парите, за да изплати част от дълговете, които баща му остави.

Дръмонд направи отсечен жест с ръка и Лонгфелоу се зае с купата слама, оставена под навеса.

– Със сигурност няма да напълни хазната си, като нападне Шотландия.

– Той го знае – каза Дъглас. – Предполагам, че ние тук, в спорните земи, ще пострадаме от по-високи такси.

– Заради войната, която Едуард Първи поведе срещу моя народ ли? – попита невярващ Дръмонд. – Извинете ме, ако не ви съчувствам за загубата на злато.

Дъглас присви очи. Дръмонд се държеше съвсем равнодушно. Рамзи внимателно огледа двамата мъже, а после хвърли изпитателен поглед към Джоана.

Дръмонд не пропусна мълчаливата размяна между съпругата му и шерифа. За да покаже властта си над нея, той ѝ подаде ръкавиците.

– Ще ми донесеш ли ризата, Клеър? Хвърлена е върху яслата в замяна на Лонгфелоу.

Тя отвори уста, но я затвори, преди да изкаже мнението си по въпроса. Най-вероятно щеше да го наругае.

– Разбира се, милостиви господарю. – Тя взе дрехата и го изчака, докато я облече. – Може би гостите ни ще искат да влязат вътре и да се освежат.

– И кръчмата ще свърши работа – каза Дъглас.

Дръмонд искаше да поговори с двамата мъже, но насаме.

– Джоана, отиди при Бърти. Кажете на готвача, че имаме гости.

Външно тя приличаше на покорна съпруга, но Дръмонд знаеше какво се крие зад учтивостта ѝ. Беше толкова бясна, че беше готова да удари шамар. Но нямаше да го направи, защото беше изплашена до дъното на душата си, че може да загуби Алисдър.

– Твоето желание е закон за мене, съпруге мой.

Дръмонд беше обзет от угризения на съвестта, но не им обърна внимание. Веднъж вече му беше изневерила, можеше да го направи още веднъж. Ако това се случеше, Дръмонд щеше да направи всичко възможно, за да не стане Алисдър свидетел на срама ѝ, или пък да плаща по-късно цената.

Той я наблюдаваше как разговаря с гостите, как тръгва по стръмните стълби, водещи към кулата, с изправен и скован като копие гръб. С крайчеца на окото си Дръмонд забеляза Алисдър, който прекосяваше на бегом двора и се приближаваше към тях с въодушевено лице. Момчето спря рязко на няколко крачки от Дъглас и застана на разстояние от него.

Дръмонд си спомни как се беше държал той, както и братята и сестрите му, в присъствието на баща им и останалите шотландски вождове.

– Добър ден, сър. Татко ще ми купи един от вашите прекрасни коне.

Дъглас не обърна никакво внимание на момчето.

Дръмонд също очакваше Алисдър да говори само когато се обърнат към него, защото така трябваше да се държи едно момче на неговата възраст. Но тъй като това засягаше сина му, той не отдаде голямо значение на традицията. Дъглас можеше поне да покаже, че е забелязал момчето.

– Алисдър – намеси се шерифът. – Донесъл съм ти нещо. От една чанта на седлото си Рамзи Хей извади пакет, обвит с мушама. Той го подаде на Алисдър, който грейна от радост.

– Благодаря ви, шерифе. Знаете ли, че ще получа оръжие и...? – Той погледна внимателно към Дъглас. – И кон.

Неприкрита обич беше изписана на лицето на Хей. Той сложи ръка на рамото на Алисдър и каза:

– От тебе ще стане чудесен рицар, момчето ми. Баща ти е направо легенда в тази област. – Повдигайки очи, той забеляза, че Дръмонд го наблюдава.

Дръмонд съзря примирение и тъга в изражението на шерифа. Спомни си думите на Клеър: *Шериф Хей е чудесен човек и ако се опиташ да се сприятелиши с него, лесно ще успееш*. След като се увери, че е така, Дръмонд се усмихна.

С леко кимване шерифът дръпна ръката си и отстъпи назад. Алисдър се мотаеше наоколо и се преструваше, че е заинтригуван от книгата. Дръмонд подозираше, че момчето е объркано и наранено. Като знаеше, че това се случва не за първи път, той още веднъж съжали за годините, прекарани в затвора. Алисдър беше имал нужда от него.

Той се обърна към Хей.

– Отидете с Дъглас в пивницата и кажете на кръчмаря да отвори специалната бъчонка. Аз ще дойда направо там.

Дръмонд се отправи в противоположната посока. Той настигна Алисдър близо до кладенеца.

– Книгата е много хубава – започна той. Момчето я повъртя в ръцете си, като продължи да гледа в краката си.

– Аха.

В ума на Дръмонд изплуваха думите „добър родител“ и той разбра какво е имала предвид жена му. Да изпълнява отговорностите си към Алисдър беше предизвикателство за него, защото не знаеше откъде да започне. Той клекна, за да могат да бъдат очи в очи.

– Ти харесваш шерифа.

– Да, той ме научи да пикая от стената... – Алисдър млъкна. – О, вече съм ти разказвал тази история. Майка каза да не се повтарям, особено пред тебе.

– Тревожиш се прекалено много, синко. Какво друго казва майка ти?

– Че си забравил какво е да си малко момче и когато аз порасна като тебе, ще продължавам да искам да правя бели. Ти искаш ли?

– От време на време, особено когато наоколо има яйчен крем.

– И ти ли обичаш яйчен крем?

Дръмонд си облиза устните.

– Много повече, отколкото можеш да си представиш.

– Майка казва, че съм джафкал като кученце за крем.

– Вероятно си го наследил от мене.

Погледът му заблестя от удоволствие.

– И ти ли си правил така?

За негова собствена изненада Дръмонд отметна назад глава и заджавква.

Алисдър избухна в смях.

– И аз така изглеждам.

– Ти си израстък от могъщото дърво на клана Макуин.

– Наистина ли? Разкажи ми за дядо. Имам ли стотици чичовци и

братовчеди? Ще бъда ли също толкова добър войник, колкото и те?

– Довечера ще поговорим повече за това, ако искаш да спиш при мене.

– Ура! – Много бързо обаче възторгът му изчезна. – Майка отново ли ще спи в моето легло?

– Да.

– Видях я да те целува. Означава ли това, че вече не си тъп трол?

– Тя ли ме нарече така?

– Ти много я ядоса.

– Знаеш ли защо?

Той отговори, че нищо повече не може да му каже.

– Дадох ѝ честна дума, разбираш ли.

Бърти също беше оказал влияние върху Алисдър, защото момчето имитираше неговия начин на говорене.

– Тогава трябва да удържиш на думата си, това е въпрос на чест.

– Да, сър. Един Макуин винаги трябва да бъде постоянен и верен.

Това беше мотото на клана Макуин.

– Майка ти ли ти го каза?

– Не. Шериф Хей го откри заради мене.

Значи така, помисли си Дръмонд. Клеър не се беше постарала да оgramоти Алисдър по тези въпроси. Ако търсеш недостатъци, винаги ще намериш. Той вече беше виновен по две причини.

– Трябва да благодариш от сърце на шерифа тази вечер на масата.

Изненадано момчето притисна книгата към гърдите си.

– Мога да вечерям заедно с Ред Дъглас?

Дали Клеър би позволила това незачитане? Още един недостатък. Дъглас не беше обърнал внимание на момчето, но вината не беше в Алисдър. Старите навици все още ръководеха поведението на мъже като Ред Дъглас. Преди властваха и над Дръмонд, но той се закле никога повече да не пренебрегва чувствата на Алисдър.

– Да, синко. Ще седнеш между майка си и мене.

Алисдър хукна нанякъде. Дръмонд се замисли как да отпразнува първата вечеря на Алисдър с местния владетел. Той отиде до ножаря и след това се отправи към пивницата. Едва беше отпил от халбата си, когато Дъглас каза:

– Очаквам да положиш клетва за вяност, Макуин.

Той имаше правото да очаква подчинение от негова страна, Дръмонд не би го уважавал, ако не си беше потърсил дължимото. Но преди да коленичеше пред военен вожд, Дръмонд трябваше да изглади

отношенията си с планинците. Ако Дъглас беше умен, щеше да избере някой по-належащ въпрос, по който да изрази мнението си.

За да го успокои, Дръмонд вдигна чашата си за наздравица.

– Ще дойдем за коня на Алисдър до две седмици.

– През октомври кралят ще пристигне за сезона на съомгата. Нека бъде тогава.

Вероятно искаше Дръмонд да се закълне във вярност и на Едуард II, или поне да има кралски свидетел. По-късно, ако Дръмонд тръгнеше срещу краля, Дъглас нямаше да бъде държан отговорен за това. Както обичаше да казва бащата на Дръмонд, той просто си подсигуричаше гърба.

– Аз също бих искал да участвам в лова на съомга.

Дъглас кимна, но част от вниманието му беше насочено към прислужницата, която обслужваше масата.

– Тогава ще почакам.

Дръмонд повдигна въпроса за зърното, което се даваше на Дъглас. Местният владетел почеса рамото си.

– Този проблем вече е решен.

– В замяна на парите, които Клеър е получила за построяването на параклиса, тя се е съгласила да ви дава една трета от добива на определена нива. Реколтите са били богати и вие сте се възползвали нечестно от нея.

– Сделката си е сделка.

– Повече няма да ви даваме зърно срещу този заем. Той е изплатен даже и с лихвите.

– Освен това ѝ давам по едно теле на всеки Архангелов ден.

– Можете да си го задържите. Вече ще отглеждаме свои собствени.

– Имам хубав бик, ако се интересувате. – Той говореше с Дръмонд, но вниманието му постоянно се отклоняваше към прислужницата.

– Благодаря, но не ми трябва. Ще внесе нова стока от Испания.

– Хора от твоя клан ли ще доведат животните?

Дали се тревожеше? Беше малко вероятно да знае повече за делата на клана Макуин, отколкото самият Дръмонд.

– Моите роднини действат както намерят за добре.

– Назряват неприятности с клана Чаплинг. Онова младо момче Ривас Макдъф смята да поиска меча на рода.

Кланът Чаплинг беше мощен съюз сред шотландските кланове. Обединен, той представляваше голяма сила. Едуард I беше разединил съюза. Безразличието на сина към Шотландия очевидно позволяваше на

планинците да се замислят отново за обединението си. Дръмонд знаеше малко за Макдъф, кланът Макгиливри винаги беше предвождал Чаплинг.

– Ривас Макдъф трябва първо да открие жена си.

А Дръмонд знаеше точно къде може да бъде открита Меридин. Беше готов да заложи меча си, че Макдъф не е наясно къде я беше скрил Едуард I.

Прислужницата се приближи, за да напълни отново чашите им. Тя беше развързала роклята си и дрехата беше отворена почти до пристегнатия ѝ кръст. Тя спря до Дъглас, сложи ръце на хълбоците си и започна да се поклаща.

– В страшна форма сте, господарю.

– В достатъчна, за да развеселя погледа ти, Мег. – Признавайки по странен начин поражението си, той хвърли една монета на масата. – Кажете на Джейк да напълни от специалното пиво за Дъглас и не ме чакайте за вечерня. – После излезе с усмихнатото момиче през страничната врата.

Хей се изсмя.

– Той издържа извънбрачните си деца.

– Де да можеше всички владетели да постъпват така – отбеляза Дръмонд.

– Познавам един капитан на кораб, чийто пристан е в Мерипорт и който поддържа търговията в Оркни. Той може да ви донесе новини от роднините ви и да запази в тайна това.

Ако Хей му предлагаше да получи новини от Шотландия, значи е знаел, че Дръмонд не се е криел там през тези седем години.

– Вие сте знаели, че съм жив.

Шерифът изсумтя.

– Никога не съм ви виждал, нито мъртъв, нито жив.

– И сте оставили Клеър и Алисдър да вярват, че съм мъртъв.

– Тя вече достатъчно беше тъгувала. Кралят би трябвало да ви обеси. Защо отново да късам сърцето ѝ?

Дръмонд беше обзет от ледено спокойствие.

– Разкажете ми за скръбта ѝ.

– Тя нямаше никакво семейство, освен Алисдър, а той все още сучеше от бавачката си.

Дръмонд винаги беше мислил, че другите две момичета в абатството са ѝ близки като сестри. Беше наричала Джоана и Меридин свое семейство. Дали тогавашният принц Едуард не я беше зарязал? Дали беше

жалила за загубата на любовника си с кралска кръв повече отколкото за законния си съпруг? Едуард можеше да почака. Сега Дръмонд трябваше да се разправи с Рамзи Хей.

– Несъмнено сте разширили симпатиите си към нея?

– Тя е почтена жена, Макуин, и да, бих желал да бъде моя.

– Ако наистина е била ваша, ще ви пребия до смърт и всеки мъж наоколо ще ме възхвалява.

– Тя не ви е изневерила.

Дръмонд се изсмя.

– Да кажа ли на капитана да поразпита от ваше име?

– Мога и съм готов да изпратя някой.

– Разбира се, че можете, и ако кралят тръгне отново срещу планинците, тогава какво ще правите?

Дръмонд се надяваше да се бие рамо до рамо с хората си, ако се получи така, но не беше нужно Хей да го знае.

– Да разчитам ли на слухове?

Хей изпразни чашата и я сложи на дървената маса.

– Вие сте в изгнание и са ви забранени всякакви връзки с клана.

Дръмонд се смути. Беше се надявал да запази подробностите около освобождаването си в тайна.

– Откъде знаете?

– Това ми е работата, но го зная само аз. Сигурен съм, че лейди Клеър не е наясно.

– Тя не говори особено много, когато става дума за мене.

– Мислеше ви за умрял. Чух, че старият крал дори е изпратил тялото ви нарязано на части на роднините ви.

Дръмонд не можеше да не се сети за мащехата си. Сигурно беше приела съдбата му и беше продължила живота си, но не от алчност към него, просто такъв беше обичаят при планинците. Той се сети за Клеър и за това, колко яростно защитаваше Алисдър. Добър родител.

– Неприятен въпрос ли подхванах, господарю?

– Не. По заповед на Едуард Втори Шотландия е забранена територия за мене. Но ако се наложи да пътувам някъде, шерифе, не бих оставил съпругата си или нещо свое на вашето благоволение. – Дръмонд щеше да се завърне някой ден в Шотландия, но щеше да запази плановете си в тайна.

Хей се изчерви и скръцна със зъби.

– Не се тревожете за благоволението ми. Ако се съмнявате в думите ми, можете да попитате Суин Хендъл.

– Изпращам Суин в Испания.

– За добитъка?

– Да.

– Глори ще му пожелае добър път, ще тъжи, докато го няма, а после ще му обърне гръб, задето я е зарязал тук.

– Каква е причината за непрекъснатите свадни помежду им?

– Попитайте лейди Клеър.

– Тя замесена ли е в тях?

– Не. Но по-добре е историята да бъде разказана от жена, а кой реди по-хубави приказки от лейди Клеър?

Дръмонд се съмняваше, че изобщо някога ще научи истината за случая, защото съпругата му не искаше да има нищо общо с него. Какъв глупак беше, че отказа предложението ѝ да сподели леглото му. Ако търсиш грешки, ще ги откриеш. Правилната ѝ оценка за неговите методи беше накарала Дръмонд да се почувства неудобно и затова той смени темата.

– Във ваше отсъствие жена ми взе в свои ръце прилагането на закона.

– Мелничарят ли отново лъже с кантара?

– Не. – Дръмонд му разказа за Елтън Сингър.

– Мислех, че сме скрили от лейди Клеър изпълненията му от този вид. Как е научила за това?

Дръмонд скръцна със зъби при мисълта за вината си, защото ако не я беше наранил, тя нямаше да се досети, че Сингър бие жена си.

– Не зная.

– Къде е бил Суин? – попита Хей.

– Той не е виновен. Клеър не каза на никого къде отива. Какво ще правите с Елтън Сингър?

Хей погледна към тавана.

– Нищо. Нямам никакви основания. И няма да измислям нови. Дори и да го сторя, Маги ще излъже заради него.

Значи Хей наистина беше честен, както Клеър беше казала.

– Тогава ще настоявам да се преместят в селото.

Хей свали символите на властта си и ги сложи на масата. Нямаше намерение да прави компромиси с пълномощията си, затова временно се дистанцираше от тях.

– Как ще постигнеш това?

– Ще направя живота тук толкова привлекателен за него, че Сингър ще дойде доброволно.

– А ако не го направи?

Обмяната на информация с човек на властта събуди дълго задрямала нужда у Дръмонд. Беше израснал в обкръжението на видни мъже, които вземаха жизненоважни решения. Беше прекарал седем години на място, където бяха вземани жизненоважни решения за живота му.

– Ще му направя предложение, на което да не може да устои. Нещо да кажете?

Хей кимна към бармана.

– Накарайте Джейк да разрези пивото на Сингър с вода и го изправете вкъщи с охрана, преди да се стъмни. Това трябва да ви улесни.

Уважението на Дръмонд към шерифа се утрои.

– Макуин ще ви послуша.

Хей отново сложи символите на властта си.

– Тогава е истински Макуин. Има ли други престъпници, които очакват присъдите ми?

– Двама. Един крадец и един браконьер.

– Някакво мнение за тях?

– Ще се съобразя с решението ви.

Той кимна.

– Ще говоря с тях утре. Кой е мъжът с червената брада?

– Морган Фор? Той ми помага в грижите за Лонгфелоу. Кога сте го видели?

– Стоеше от другата страна на слона, когато... въз... ние пристигнахме.

– Колко дълго ще останете?

– Три-четири дни. Дотогава Ред би трябвало да се е наситил на Мег. Неговите хора ще ловуват, докато са тук, така че не се притеснявайте да им приготвят храна, освен за тази вечер.

Дръмонд си помисли за предстоящата вечер. Благоразумието му подсказваше да поговори със съпругата си насаме преди вечеря. Той дори бирата си и отиде да я търси.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джоана тъкмо беше насапунисала главата си за втори път, когато на вратата на килера се почука.

– Кой е?

– Твоят милостив съпруг.

Тя грабна една кърпа, сви колене към гърдите си и се покри колкото се може по-добре. Ако нахлуеше вътре, сапунената вода би трябвало да ѝ осигури известно приличие. Трябваше да залости вратата, но не беше свикнала възкръснал от мъртвите съпруг да прекъсва тоалета ѝ. Той трябваше да забавлява гостите, не беше помислила, че ще ги изостави.

– Заета съм.

– Защото се къпеш ли?

Дяволите да я вземат тази Евелин заради голямата ѝ уста.

– Да, и предпочитам да бъда оставена на мира.

– Аз пък предпочитам да говоря с тебе. – Вратата се отвори и Дръмонд застана на прага.

Тя погледна покрай него към кухнята, но нито Евелин, нито готвачът се виждаха. Предатели. Той влезе вътре и залости вратата.

– Къде са слугите? – попита тя.

– Евелин е на пазар, а готвачът – в склада.

Желанието ѝ да се свие беше всепоглъщащо, но тя му се противопостави. С привидна нехайност тя обвини кърпата около врата си, за да скрие клеймото, което щеше да издаде тайната ѝ и заради което щеше да изгуби всичко скъпо за нея. После се облегна с една ръка на ръба на дървената вана и започна да потропва с пръсти, за да прикрие треперенето си.

– Не можеш ли да изчакаш половин час?

– Не. Вече достатъчно дълго отлагах.

След тази тайнсвена забележка той претърколи един варел до ваната и седна. Светлината, която проникваше през високия прозорец, хвърляше сянката му върху пода. Той прокара пръсти през косата си и пристегна горната си дреха. Сякаш се състоеше само от крака, ръце и очарователни сини очи. Животно.

Често ѝ се беше случвало той да има преимущество над нея, но пред този всички останали случаи бледнееха. Седнала гола, с Дръмонд надвесил се над нея, тя се чувстваше изцяло под неговата власт.

– Алисдър ще седне между тебе и мене на масата тази вечер – каза той.

Това беше последното нещо, което тя очакваше.

– Сигурна съм, че е много въодушевен. Благодаря, че ми каза.

Той ѝ се усмихна леко и погледът му бавно обходи ръката ѝ. По гръбнака ѝ полазиха тръпки и пръстите ѝ застинаха.

– Има ли нещо друго?

Той присви дяволито очи и се усмихна дръзко.

– Мисля, че да.

Използвайки един от особено успешните изрази на Глори, Джоана отвърна:

– Не бъди досаден.

– Мислех, че съм тъп трол.

Щеше да извие врата на Алисдър, а после щеше да потърси Глори за съвет как да избягва съпруг, когото не желае.

– Засега и тъпият трол ти стига.

Той започна да изучава лицето ѝ и мократа ѝ коса, която се спускаше по рамото ѝ и се потапяше във водата.

– Беше ти приятно да ме целуваш.

– По-скоро бих се радвала на пресечено мляко.

Напуши го смях и тя си спомни тъмните косми по гърдите му, които преминаваха в тънка ивица и след пъпа му водеха до неговия...

– А ако ти заповядам отново да ме целунеш?

Сърцето ѝ започна да бие лудо. Същите думи беше изрекъл и през нощта, когато го беше успокоявала на кулата. Тогава тя беше отвърнала честно, защото бе искрено трогната и имаше желание да излекува раните от миналото. Но той беше развалил нещата и сега беше изправена пред най-големия ужас за една майка.

– Ще откажа да те целуна, освен ако не заплашиш да отведеш сина ми.

Той се намръщи, но тя не се заблуждаваше, че това е от угризения на съвестта. Дръмонд Макуин беше безсърдечен до мозъка на костите си.

– Ако това е всичко... – За да подсили думите си, тя повдигна въпросително вежди.

Той хвана глезена си, вдигна левия си крак и го сложи върху десния.

– А какво ще стане с трудно постигнатото примирие? Не сме обсъждали условията.

Господ да ѝ е на помощ. Той възнамеряваше да си бърби с нея. При залостена врата.

– Условията?

Ръцете ѝ отново започнаха да треперят и тя стисна ръба на ваната.

– Аз изпълних моята част от споразумението.

– Ако ми позволиш, бих казал, че я изпълни изключително добре.

– Ако искаш, можеш да го кажеш и на папата.

Той обви с ръце варела, облегна се назад и погледна към китките сух пирен, които висяха от тавана.

– Сигурен съм, че ме желаше.

Горната му дреха беше прекалено тясна и шевовете щяха да се пръснат, ако не престанеше да стяга мускулите си. Дано шивачът му да живееше в Лондон.

– Сигурна съм, че ще украсиш случката както на тебе ти харесва.

С гъвкаво движение той стана от варела и вдигна кофата с топла вода.

– Ще ти изплакна косата. Никога не си обичала сама да правиш това.

Тя се загледа в рафтовете по стената и се опита да не обръща внимание на голотата си, както и на неговата настоятелност, но торбичките сушен грах и гърнетата с мед не спомагаха особено за намаляване на безпокойството ѝ. Неговата невярна съпруга.

– Променила съм се.

Той подуши косата ѝ.

– Както и избора си на сапун. Знаеш, че този е любимият ми.

Изобщо нямаше понятие за това. Тя също харесваше аромата, но явно той щеше да си припише отговорността и за това.

– Тук има пирен в изобилие, а аз нямам пари за скъпи аромати.

– Избрала си го заради мене. Още една насока, в която си се променила.

От ненаситния му поглед кожата ѝ настръхна.

– Мисли каквото си искаш, Дръмонд. Само го прави на друго място.

– Защо ме пъдиш? Никога преди не си била срамежлива. Напротив. Даже се гордееше с тялото си и с ефекта, който то имаше върху мене. Защо сега се изчервяваш?

С огромна радост тя отвърна:

– Не съм жената, за която си се оженил.

Погледът му се спря върху гърдите ѝ.

– Сега повече ми харесваш.

Ако искаше да го държи на разстояние, не трябваше да се отнася мило с него.

– Ти на мене пък не чак толкова.

Красивите му черти станаха още по-чаровни от прекалено скромната усмивка, която се изписа на лицето му.

– Дори и един тъп трол може да забележи, че си ми ядосана.

– Престани да бъдеш толкова сговорчив, това още повече ме притеснява.

– Мога веднага да ти обясня какви са мотивите ми, защото те засягат – отвърна с нежен шепот той, почти допрял бузата си до нейната. – След което вече няма да се чудиш.

Той вдигна с една ръка дъбовата кофа, сякаш беше лека като перце.

– Наведи се, ако не искаш водата да потече навсякъде. И свали тази кърпа.

За нищо на света нямаше да открие клеймото.

– Мога и сама да измия косата си.

– Достави удоволствие на съпруга си.

Взмутена, но хваната натясно, тя сви колене и стисна здраво кърпата.

– Затвори си очите.

Миг по-късно топлата вода се стичаше по косата ѝ и пръстите му започнаха да масажират главата ѝ. Като човек, склонен към скъперничество, той пестеше водата, поливайки внимателно всеки кичур от дългата ѝ до кръста коса.

Сапунът залюта на очите ѝ и тя притисна мократа кърпа към тях. Въпреки че се опитваше да не му обръща внимание, Джоана усещаше дъха му и топлината на тялото му близо до себе си. Тя се опита да се отдръпне.

– Не мърдай. Винаги съм искал да опитам вкуса на пирен върху кожата ти.

Клеър обичаше мириса на люляк и рози, а и никога не беше споменала за пристрастието на Дръмонд към кожата ѝ. Той отметна косата ѝ и целуна небелязаното рамо и шията ѝ.

Джоана настръхна. Слава Богу, че слугите скоро щяха да се върнат. При наличието на толкова много гости Евелин и готвачът едва ли щяха да се бавят много. Джоана се чувстваше относително в безопасност и ако продължаваше да говори на себе си, може би щеше да успее да потисне гласа на слабостта и непрекъснатите му молби да отстъпи пред

Дръмонд Макуин.

– Спомняш ли си непрекъснато повтарящия ми се сън? – попита

Дръмонд. – Който ти смяташе за вулгарен.

Страхотно извинение ѝ дойде наум.

– Насилих се да го забравя.

Той говореше съвсем близо до рамото ѝ, а зъбите му докосваха кожата ѝ.

– Лежа на тревистия бряг на буен поток. Прекрасна лятна утрин. Над главата ми летят орли, а около мене се гонят горски животни. Целият свят сякаш е изложен пред мене. После ти излизаш напълно гола от водата.

– Аз вървя по водата, така ли?

Той игриво я захапа.

– Шшт. Непочтителността не е позволена. – После продължи с дрезгав глас: – Ти се усмихваш и коленичиш до мене. Казваш ми, че си изпратена специално за мене. После ми даваш право на три желания.

Чувствените нотки в гласа му започнаха да я унасят, а и засега разказът му ѝ се струваше безопасен, като изключим факта за голотата ѝ, но той се преживяваше. Проблемът беше, че той я смяташе за своя съпруга. „Не“, осъзна тя, нямаше да бъде достатъчно убедителна дума, за да се откъсне, ако той не престанеше да докосва кожата ѝ.

– Ти какво си пожела? – попита тя.

– Зависи кога ми се явяваше сънят.

Ако се съгласяваше с него, може би щеше да си тръгне.

– Първия път.

– Поисках меч, легло без двама хъркащи братя и кон.

Тя избухна в смях. Той се присъедини и шумът от тяхното веселие прозвуча толкова естествено, че си помисли, че най-накрая може би ще постигнат постоянно примирие. Днес не беше видял клеймото. И нито веднъж не я беше нарекъл курва. Дори не беше споменал греха на Клеър. Дано да го забравеше.

– Как може да си ме сънувал, след като си бил още момче? Та ти не си ме познавал тогава.

– Съдба.

Когато ставаше дума за съдбата, Джоана можеше да отиде и още по-далече.

– Какво си пожела последния път, когато го сънува?

– Много зрели неща. – Той събра косата ѝ накуп. Тя стисна кърпата смъртно уплашена.

Извивайки косата ѝ, той изцеди водата, после взе четката и започна да я разресва.

– Стая с много прозорци на върха на Феърхоуп Тауър. – Устните му се плъзнаха по гръбнака ѝ и по кожата ѝ полазиха тръпки.

– Дръмонд...

– Шшт. – Той го прошепна в ухото ѝ и тя едва се удържа да не изстене. Обливаха я вълни на удоволствие, освежаващи, възбуждащи и съживяващи идиличната сцена, описана от него, и напълно завършена от нея, седнала гола пред него в очакване на волята му.

– Не си ли любопитна какво беше второто ми желание?

– Желание? Какво желание?

В арогантния му мъжки смях прозвуча предупреждение. Тя се сети за темата на разговора.

– Второто ти желание.

Той вдигна ръката ѝ, пхна главата си под нея и нежно целуна гърдата ѝ. Другата му ръка я прегърна през рамото и се опита да свали кърпата.

– Трябва да спреш. – Немошната молба не звучеше никак убедително дори и на Джоана.

Устата му беше върху гърдата ѝ, а зърното беше настръхнало от дъха му.

– Желанието ми беше да те заваря да се къпеш в килера и да имаш нужда някой да измие косата ти.

Чувственият му тон и романтичните му думи съвсем я омаяха и тя затвори очи.

– Какво беше третото ти желание?

Той лапна зърното ѝ и започна да го смуче бавно и продължително, докато тя остана без дъх и с напълно замъглено съзнание.

– Знаеш ли – прошепна той, – мисля, че забравих.

– Опитай се да си спомниш – изстена тя.

– Твърде много ме разсейваш.

– Не. Отново ти отстъпвам.

– Това е прекрасно.

Той очевидно беше доволен от отговора ѝ и Джоана почти се зарадва, че разговаряха така непринудено. Разговаряха ли? Можеше да бъде обявена за пълна глупачка, ако приравняваше смукането на гърдите си с провеждането на разговор. Но ако не го спреше, той щеше да очаква от нея да изпълни докрай съпружеските си задължения. Съвсем си беше изгубила ума.

И все пак нуждата да се подчини беше много настойчива, предизвикваше силни емоции и я приканваше да се събере с този мъж, да свие гнездо и да изгради общо бъдеще с него. Той я омайваше да забрави вредата, която разкриването ѝ щеше да нанесе върху други хора. Какво щеше да стане с булката на Христа, която беше отдала живота си на отглеждането на дъщери, които никои друг не беше искал? Какво щеше да стане със самата Джоана? Какво щеше да стане с нея? Пред света тя беше погребана в свещената земя на абатството Скарбъро.

Страхът от ужасните последствия изчезна, когато устата му се прехвърли върху другата ѝ гърда, а свободната му ръка се зае да успокоява изоставеното зърно. Стомахът ѝ се сви и вратът ѝ се скова. Думите и фразите се завъртяха в главата ѝ, но тя не можеше да ги свърже в смислено изречение, не и когато устните му се срещнаха с нейните и започнаха да я целуват. Обливаха я вълни на удоволствие от главата до петите.

Тон явно съзнаваше какви са усещанията ѝ, защото сложи ръка на стомаха ѝ и с нежен масаж премахна болката. Бедрата ѝ се отпуснаха, а хълбоците се свиха. По-надолу усети влажност, която беше твърде различна от водата за къпане. Той продължи да играе ролята на магьосник, леко накланяйки глава на една страна и задълбочавайки целувката тъкмо когато самата тя смяташе да направи това. После премести ръката си по-надолу, точно на влажното място.

Тя извика и отдръпна устата си. Погледът му беше замечтан и тя го попита дали не е пил прекалено много от бирата, чийто вкус беше усетила на устата му.

– О, не. Възнамерявам да запомня всеки миг от любовното ни.

Любене. Каква хубава дума.

После той я взе на ръце, извади я от ваната и я допря до гърдите си. Тя се притисна към него, докато той сядаше на варела и я полагаше върху скута си. После разтвори краката ѝ така, че да обвият бедрата му. Гола и напълно открита, тя почувства нарастващата му нужда дори и през тъканта на тесните му панталони. Стомахът ѝ отново се стегна и когато тя промени леко позицията си, напрежението изчезна като магия. Ръцете му галеха гърба ѝ и нежно я притискаха, докато той се движеше нагоре-надолу, установявайки постоянен ритъм, който размекваше мозъка ѝ и напълно премахваше желанието ѝ да се съпротивлява.

Той се поклащаше заедно с нея и прокарваше втвърдената си мъжественост точно там, където беше нужно.

– Дръж се по-смело с мене, Клеър.

Клеър.

Подобно на кръсък, спасяващ те от кошмар, името на сестра й изтъргна Джоана оттам, където се намираше, от това, което правеше, и от този, с когото го правеше. Желанието я караше да забрави последиците и напълно и безвъзвратно да се потопи в живота на сестра си.

Тя се разбунтува. След като в кулата имаше допълнителни гърла за хранене, готвачът и Евелин сигурно вече бяха започнали да приготвят вечерята. Щяха скоро да се завърнат и ако протакеше достатъчно, със сигурност щеше да успее да се измъкне.

Тя реши да опита.

– Не си ми казал още всичките си желания. Устата му се премести върху бузата и ухото ѝ, като леко ги хапеше и целуваше.

– Едното вече е спорно, слава Богу, а другите ще ти ги кажа по-късно.

По-късно. Сърцето ѝ се сви от ужас. Дръмонд със сигурност щеше да има какво да каже, когато забележеше чудния факт, че след като му беше родила син и му беше изневерила, жена му все още беше девствена. Освен ако... Тя си спомни какво ѝ беше казал, когато го попита дали не е пил прекалено много бира.

Възнамерявам да запомня всеки миг.

Означаваше ли това, че алкохолът може да го накара да забрави. Тя беше прекалявала само веднъж и не си спомняше особено ясно подробностите от случката. Ако той беше пийнал, когато се любеше с нея, тогава може би нямаше да забележи разликата в клеймото. *Клеймото.* О, Господи, беше забравила клеймото. На вратата се потропа.

– Господарке, още ли сте вътре?

Евелин. И кърпата все още беше увита около шията на Джоана. Слава Богу.

– Да.

Той изруга тихо.

– Извинете, че ви безпокоя, но готвачът е забравил да вземе шунката, преди да влезете да се къпете. Каза, че ако не се заеме веднага с готвенето, хората на Дъглас ще си легнат гладни.

– Къде е проклетата шунка? – прошепна дрезгаво Дръмонд.

Обзета от облекчение, Джоана посочи варела под тях. Когато той отвори уста, за да изругае, тя сложи ръка на лицето му.

– Моля те, мълчи. И без това съм достатъчно смутена. Не искам да бъда открита как се натискам с тебе посред бял ден.

Той кимна и тя махна ръката си.

– Кажи й, че почти си свършила. – Ръцете му обвиха бедрата й и той се намръщи. – Бог ми е свидетел, че аз свърших.

– Какво трябва да означава това?

Той й хвърли странен, изпитателен поглед, сякаш очакваше тя да разбере думите му.

– Не е важно. Просто се надявам водата вече да е достатъчно изстинала.

– Достатъчно изстинала за какво?

Той отново я изглежда странно, като че ли въпросът й го озадачаваше.

– Достатъчно изстинала за моите цели – изръмжа гой и я пусна на земята.

Коленете й трепереха и тя хвана ръката му, за да се задържи на крака. Ядосан, той каза:

– Болката в стомаха ти е по твоя вина. Няма да получиш съчувствие от мене.

Джоана искаше да го попита защо смята, че тя очаква съчувствие от него, но последните й два въпроса не бяха приети добре. Затова се постара да преодолее зашеметяващата слабост и облеche дрехите си. Когато откри и гребена си, тя отвори вратата и застана пред развеселената Евелин, която имаше цвете в косата и се усмихваше дръзко. Вероятно работата на някой от хората на Дъглас.

Погледът на прислужницата се премести върху Дръмонд, който беше толкова ядосан, че едва не скъса дрехата си. Тя го огледа от главата до петите, а после се отдръпна, сякаш щеше да я опари.

– Сега ще извикам Амори да вземе шунката.

Джоана я разбираше напълно, тя също не искаше да има нищо общо с Дръмонд. Хукна да търси Глори. Имаше куп въпроси към нея за това, как може да се справи с един мъж.

* * *

Два часа по-късно Дръмонд отвори един от прозорците на дневната стая и се огледа за жена си. Видя Алисдър да показва уменията си в боравенето с меча на шериф Хей, Суин и група ловци. На улицата търговците събираха сергиите си, а разпръскващата се тълпа се изнизваше през главната порта. Проснат върху наклонения покрив на навеса за Лонгфелоу, Морган Фор слагаше последните снопчета слама.

Погледът на Дръмонд отново обходи тълпата, докато най-после забеляза познатата жълта наметка и бяла шапка. Движенията й не можеха

да бъдат сбъркани, увереността на походката ѝ, полюляването на раменете ѝ и удоволствието, което тя изпитваше, когато си разменяше поздрав с някого или махаше на дете.

Беше казала за себе си, че е уважавана вдовица. Той също започваше да вярва на това. Както тя обичаше да казва, не беше същата жена, за която се бе оженил. Това твърдение го занимаваше живо, защото тя наистина беше съвсем различна от онази Клеър, която той си спомняше. Дали и той се беше променил колкото нея? Тя не беше казала такова нещо, но и не се беше интересувала много от съвместния им живот, за да си прави труда да го запомни.

Въпросът за майка му беше доказателство за липсата ѝ на интерес. Веднъж, когато бяха седнали на масата, тя беше попитала бащата на Дръмонд как е изглеждала майка му. Гавин Макуин така се беше ядосал от нетактичния ѝ въпрос, зададен в присъствието на втората му съпруга, че беше забранил на Клеър да се храни с тях в продължение на две седмици.

Тя беше плакала с дни, молейки Дръмонд да се намеси в нейна подкрепа, и той го беше направил, но безрезултатно. Как бе могла да забрави? Или той беше имал прекалено много години, за да си спомня миналото?

В търсене на нови спомени, той я проследи как върви към стълбите в подножието на кулата. Спря се да разговаря с някаква жена с две малки момиченца. След като се порадва малко на децата, тя докосна ръкава на роклята на жената, очевидно възхищавайки се на дрехата. Поговориха още малко и Клеър продължи пътя си. Изглеждаше спокойна, а походката ѝ – уверена. Хората тук я обожаваха. Всички, с изключение на Елтън Сингър, комуто беше забранила да стъпва в кръчмата до вечерня.

При мисълта за хитрия ѝ начин на правораздаване Дръмонд се усмихна. Дали се беше научила да управлява от Рамзи Хей? Когато отиде в килера, Дръмонд възнамеряваше да потвърди високото ѝ мнение за шерифа и да признае, че е сгрешил, като я беше обвинил, че отново е прстъпила брачните си клетви. Извинение не беше нужно, защото тя вече му беше простила. Защо иначе би отговорила на страстта му? Очевидно не таеше лоши чувства към него и го показваше по чудесен начин.

В някои отношения той сякаш я ухажваше за първи път. След като му беше дадена от стария крал, на Дръмонд му беше спестено да играе ролята на галантен кавалер, за да спечели вниманието ѝ. Зестрата ѝ беше обещанието за мир, дадено от войнствен английски крал. Съдбата ѝ

– да води изолиран живот на това парче земя.

На Дръмонд му доставяше удоволствие да си разменя реплики с нея, защото сега му харесваше още повече. Беше станала хапливо остроумна и страшно забавна. Освен това беше и много по-страстна.

Когато беше стигнала до средата на стълбите, някой извика:

– Скъпа приятелко.

Тя спря с разтревожено изражение. Дръмонд видя Бърти Стейпълдън да я посреща, за да ѝ каже, че съпругът ѝ я чака в дневната.

Говореха прекалено тихо, за да ги чуе Дръмонд, но той доби впечатлението, че Бърти я успокоява, защото тя започна да се отпуска. Завиждаше на специалната връзка, която съществуваше между тях, но тя беше живяла без баща или съпруг в продължение на седем години.

Тя му благодари, а после забърза нагоре по стълбите. Малко след това Дръмонд чу гласа ѝ в коридора. Нарезждаше на готвача да изпрати Амори при пекаря, за да донесе допълнително хляб.

Като предвкушваше нова удовлетворяваща размяна на реплики, Дръмонд се обърна.

– Къде беше? – мило я попита той.

Тя примигна объркано, остави кошницата на пода и свали шапката си.

– Бях при Глори. Трябвам ли ти за нещо друго, освен да удовлетвориш похотта си?

Дръзкият ѝ въпрос го слиса, беше попитал нещо съвсем обикновено.

– Какво ти става?

Кичурите чиста коса обграждаха лицето ѝ и образуваха облак от къдрици. Фината тъкан на горната ѝ дреха прилепваше плътно към гърдите ѝ и падаше на пода на нежни гънки. Според счетоводните книги тя можеше да си позволи скъпи коприни и кадифета, но притежаваше само няколко по-изящни рокли. Или поне така му беше казала Евелин точно преди да я изпрати на пазар.

– Моля те, бъди по-точен – каза тя.

Хубавото му настроение се изпари.

– Непременно. Нещо си ядосана сега. Но съвсем неотдавна беше гола и трепереше от желание в скута ми. Което доказва, че и ти беше възбудена, така че защо да говорим само за моята похот.

– Казах да бъдеш по-точен, не ужасен. Ти си луд, ако смяташ, че можеш да ме поставиш в неловко положение и да ме съблазниш в рамките на един ден.

Къде беше разтопената, стенеща, страстна Клеър?

– Значи, като се държиш сега студено с мене, ми връщаш благосклонността.

– Как бих могла, след като ни най-малко не съм благосклонна към тебе?

Все едно му бяха ударили шамар.

– Напротив. Обясни ми защо десет минути след като ми нареди да напусна килера, вече ме молеше да смуча гърдите ти.

Тя се изчерви.

– Никога не съм те молила за подобно нещо.

Той сви палеца и показалеца си.

– Беше ей толкова близо.

– Заблуждавай се, ако искаш. – Тя седна зад бюрото и отвори счетоводните книги.

– Какво си мислиш, че правиш?

В погледа ѝ проблесна решителност.

– *Зная*, че записвам запасите за деня. – Тя прелисти тетрадката, докато намери страницата, която търсеше. Със замах потопа перото в масилото и започна да пише.

– Така. Слама за двадесет и два допълнителни коня. Овес, четири бушела. Бирата вече е изчислена. Хляб, два бушела.

Драскането на перото по пергаментата му лазеше по нервите.

– Ще престанеш ли?

Спокойна като свещеник по време на литургия, тя остави перото и скръсти ръце върху книгата. После се усмихна любезно.

– Разбира се, съпруже. Имаш ли да ми кажеш нещо смислено?

Напълно объркан, той отиде зад нея и се надвеси над рамото ѝ. Изпълни го задоволство, защото тя не беше толкова овладяна, колкото се опитваше да изглежда.

– Записала си цифрите на погрешна страница. Това са сметките за моите разходи и тези на Лонгфелоу.

Тя посочи началото на страницата.

– Тук е счетоводството за посетители.

Той се ядоса.

– *Аз не съм посетител!*

Тя стана от стола и тръгна към вратата. Той я извика обратно. Джона спря, въздъхна и се обърна.

– Да, господарю?

Гола, тя беше треперила от желание, а сега се държеше като

незаинтересована девственица. Само преди няколко часа очите ѝ бяха придобили топлия цвят на канела. Сега бяха студено кафяви. Беше много непостоянна и по един или друг начин той щеше да сложи край на това.

– Бих искал да има мир между нас – каза той.

– Защо? Ти малко държиш на мене.

Дали се преструваше на срамежлива?

– Не и преди два часа. Тогавата много държах на тебе.

– Също толкова лесно можеш да полагаш тези грижи и за някоя любовница.

– Очакваш да си взема проститутка ли?

– Можеш да вземаш каквото си искаш. А сега, ако ме извиниш...

– Не те извинявам.

– Имаш ли някакво нареждане за мене?

Искаше да бъде сговорчива и да се държи мило с него. Така и щеше да стане, той щеше да я убеди.

– Да. Ела тук.

Тя огледа изпитателно лицето му, като се опитваше да разгадае намеренията му. Дръмонд повдигна вежди, предизвиквайки я да му откаже. Адамовата ѝ ябълка подскочи, когато преглътна, но Джоана не отмести поглед от него. Прекоси половината стая и спря.

За да я окуражи да се приближи повече, той каза:

– Ще посетим Ред Дъглас през октомври. Искам да обсъдим подробностите.

– Целта на нашето посещение е...?

– Той поиска да му се закълна във вярност.

– А ти ще го направиш ли?

– Ти как мислиш?

Тя започна да изучава лицето му, а погледът ѝ блестеше от интелигентност.

– Мисля, че още не си решил.

Дяволите да я вземат тази нейна проникателност.

– Ти ще се закълнеш ли във вярност към мене?

– Ще трябва да ти откажа. Брачните клетви имат по-голямо значение от гражданските обещания. Въпреки че някои биха казали, че планините са напълно нецивилизовани.

Дръмонд се разсмя.

– Това е едно от най-хубавите определения за нас.

Тя се опита, но не успя да се сдържи и също се засмя.

– Веднъж дочух ковача в Карлайл да казва, че шотландците си търсят краката на път към къщи, за да не заварят някого вътре.

– Ти какво ще кажеш?

– Мисля, че всеки от нас има собствено мнение.

– Ти, изглежда, почти не си спомняш за живота си в Шотландия. Защо иначе ще избягваш въпроса ми?

– Този навик съм го придобила от тебе. Всеки път, когато те питах дали ме обичаш.

Това не беше забравила.

– Избираше неподходящи моменти да ми задаваш този въпрос.

– Сещах се за него само когато се връщаше вкъщи, пропит от тежкия парфюм на любовницата си.

– Тук нямам друга жена. – По дяволите, той дори не се беше насладил напълно на съпругата си.

– Тогава явно не търсиш на подходящо място.

– Нямах нищо против да имам връзка с друга жена, така ли?

Надменното ѝ изражение не ѝ беше привично, челюстта ѝ беше прекалено стегната.

– Това е твое право.

– Ти беше луда по мене в килера.

Погледът ѝ се разколеба, тя го задържа върху връзките на горната му дреха.

– Ти така и не ми каза какво е било третото ти желание.

– Желая да узная защо не искаш да ми отговориш.

Тя махна с ръка.

– Защото един брак има и други важни страни, освен физическата.

Изказването ѝ беше съвсем вярно и той млъкна. Желаше я физически, но искаше и нещо повече от нея. Беше поискал мир, обсъждането му се струваше най-подходящият начин, от който да се започне.

– Както и бащинството има повече страни от очевидните?

– Да, и добре, че си го забелязал. Вниманието ти е успокоило Алисдър. Той е страшно развълнуван от възможността да преспи в твоята стая.

Похвалата ѝ беше точно като милувка.

– Уверен съм, че ти също би била.

Тя отрече думите му.

– Аз сигурно знам по-добре.

– Значи вероятно ще се зарадваш да узнаеш, че утре ще го взема със себе си на лов.

– Казал ли си му вече?

– Защо?

– Защото ако не си, няма да бъде разочарован.

– Смятам да го върна обратно и нямам нужда от твоето разрешение.

– Явно нямаш нужда и от мнението ми.

Бъди разумен, повтори си той. Тя е изплашена до смърт да не изгуби сина си и ще стигне до всякакви крайности, за да го защити. Това беше второто нещо, което Дръмонд най-много харесваше у нея.

– Сигурен бях, че ще бъдеш против.

– И ти реши да пренебрегнеш чувствата ми, дори без да знаеш точно какви са.

Имаше вина за това, но и основателна причина.

– Зная какво ще кажеш. Че е прекалено малък.

– Грещиш. Смятам, че е достатъчно голям, но просто не знае да ловува. Ще ти задава хиляди въпроси и ти или ще бъдеш прекалено зает, или просто няма да искаш да отговориш. Ще загубиш търпение и той ще бъде наранен. И двамата ще се чувствате зле и ще донесете лошото си настроение вкъщи.

Беше изложила аргументите си логично, безпристрастно и може би беше права. Дръмонд не се беше замислял колко досадни могат да бъдат въпросите и исканията на Алисдър по време на лов.

– Но – добави тя, спестявайки неубедителния отговор на Дръмонд – мисля, че имам решение на проблема. Ще го научиш да ловува, но насаме. – На лицето ѝ се появи дяволита усмивка и очите ѝ заблестяха. – Ще те слуша много по-внимателно, ако сте сами.

Внимателно обмисленият компромис беше пример за това, което тя наричаше добър родител. И двамата носеха тази отговорност. Разговорът достави такова голямо удоволствие на Дръмонд, както малко неща досега.

– Много го обичаш.

– Повече от живота си – отвърна пресипнало Джоана.

– Ще се грижа за него, Клеър. Обещавам ти.

– И ще убиваш дивеч в същото време? Преувеличаваш смелостта си много повече, отколкото аз някога съм го правила.

След седем години в килията Дръмонд се съмняваше дали изобщо може да хвърли копие, но не се беше замислял, че ще трябва да се поупражнява, преди да се опита да се превъплъти в героя от нейните разкази.

– Вероятно си права.

Тя вдигна счетоводната книга.

– Вярвам, че постигнахме първото условие в примирието.

Настроението ѝ се беше подобрило и той смяташе да се възползва от това.

– Мисля, че ще отстъпя.

Тя се усмихна, сякаш си спомни, че сама беше направила подобно изявление по-рано.

– И какво е усещането?

– Окуражаващо, защото трябва да скрепим споразумението си с целувка. – Той протегна ръце към нея.

Тя го погледна внимателно, а после впери очи в отворената врата.

– Не. – След това се завъртя и напусна стаята, изпълвайки въздуха с аромата на пирен.

ГЛАВА ДЕСЕТА

– Майко – извика Алисдър за двадесети път. Джоана престана да записва задачите за жътвата в календара си. Тя затвори масилницата и прибра пособията за писане в сандъка, който портриерът беше пренесъл в стаята на Алисдър.

Стиснал с ръце краищата на дюшека, Алисдър седеше на леглото и клатеше краката си. Беше облечен в нови панталони, един нюанс по-светли от кафявото му палто.

– Майко. – Той скочи от леглото, взе меча си и започна да го размахва срещу невидим противник. – Ако имам сестричка, ще бъде добре, защото тя може да се омъжи за важен владетел и аз – той посочи гърдите си с палец – ще имам с кого да разменям по някой удар с меча.

Тези приказки за малката сестричка трябваше да спрат. Беше успяла да избегне срещите с Дръмонд и с времето знаеше, че ще успее да го убеди, че фиктивният брак е най-подходящ в случая. Но всеки път, когато ги забавляваше, ѝ се приискваше да ѝ бъде истински съпруг. Когато я прегръщаше и целуваше, тя си мечтаеше да го е срещнала за първи път и той тепърва да се влюбва в нея.

Можеше да заличи клеймото. Можеше да направи така, че някоя нощ Дръмонд да прекали с бирата. Щеше да се доближи усмихната до него и да му протегне ръка. Той щеше да я прегърне и тогава тя щеше да го попита защо целувките му я карат да чувства празнота в себе си. Тази мисъл я накара да потръпне от възбуда.

Но рано или късно той щеше да я нарече Клеър и устата му щеше да се изкриви от недоверие. Любовта щеше да угасне в сърцето ѝ до следващия път, когато той успееше да забрави какво му бе причинила Клеър.

– Чу ли, мамо? Една сестричка би ми помогнала да стана по-добър водач.

Цената на любовта ѝ към Дръмонд Макуин беше прекалено висока за Джоана Бенисън. Дяволите да ги вземат съпрузите!

– Кой ти каза това?

– Татко, а и шерифът го потвърди.

Тя се вкопчи във възможността да смени темата на разговора.

– Трябва да му благодаря за новата книга.

Той извади от торбичката си тясна кожена лента, украсена с пера и

дървени мъниста.

– Направих му това. Да закача дивеча към седлото си.

– Много мило от твоя страна.

– Сам го измислих. Освен перата. Глори каза, че те ще подсладят дивеча на ловеца. Вярно ли е това? Суин твърди, че Глори не би разпознала бекас, дори той да пропълзи в леглото ѝ.

– Предполагам, че мнението на Суин за Глори е предубедено.

– Аха – сериозно отвърна той. – Защото е потопила фитила на друг мъж.

– Какво каза?

Той затаи дъх и на лицето му се изписа объркване. После я погледна.

– Никой не ми казва каква е същината, но няма да ми е нужно много време да стана добър ловец. Татко ще ме научи.

Тя остави без коментар грубата реплика, защото ако започнеше да я обсъжда, Алисдър щеше да ѝ досажда, докато не му обясни значението ѝ. По-добре Дръмонд да обясняваше мъжките вулгарности. Вероятно беше много добър в това.

– Кога ще дадеш на шерифа подаръка си? – попита тя.

Той си отдъхна и хвърли поглед към вратата.

– На вечеря.

Беше толкова развълнуван, че ще се присъедини към тях тази вечер, и тя искаше да бъде сигурна, че вечерята ще протече добре за него.

– Можеш да му го дадеш там. Сигурна съм, че и другите мъже ще харесат подаръка ти.

Той я наблюдаваше внимателно и тъй като беше умно дете разбра, че тя му намеква нещо, върху което трябва да се замисли. След известно време той колебливо попита:

– Те ще ми се смеят ли?

– Разбира се, че не. Мисля, че ще те похвалят. Какво ще им кажеш, ако го направят?

Той започна да размишлява, раменете му се отпуснаха и на лицето му се изписа съжаление.

– Ще искам да им дам и на тях, но тази вечер не мога да направя повече.

Винаги е бил умно дете.

– И ще се почувстваш неудобно.

– Да. Какво да направя?

– Шерифът ще остане тук още няколко дни. Можеш да му го дадеш

утре или вдругиден.

– Страхотно! – Той се стовари върху леглото.

Чу се звънецът. Евелин щеше да сервира вечерята след половин час. Джоана си помисли, че трябва да провери как върви подготовката и се изправи.

– Чакай! – Алисдър започна бавно да прибира кожената лента в торбичката си. – Ред Дъглас яде ли моркови?

Безобидният въпрос и бавните му движения възбудиха любопитството ѝ.

– Ти нещо се колебаеш, Алисдър. Защо?

– Аз? – Той се вторачи в тавана, след това в пода, а накрая и в подгъва на палтото си.

Изречението му беше толкова безобидно и невинно, че тя едва не се разсмя.

– Да, ти, Алисдър Александър Макуин. Той сви рамене и наведе глава.

– Искам да обсъдя много неща с тебе. Струва ми се, че моментът е подходящ. – Той погледна към вратата. Очевидно не бързаше за вечеря.

За да го изпита, тя попита:

– Надявам се, че брат Джулиан няма да дойде по-рано и да започне да опитва печените дюли.

Алисдър хукна към вратата, надникна в коридора и се огледа. Джоана го последва. Когато я забеляза, той отново се втурна навътре и блокира пътя ѝ. После затвори вратата зад себе си.

– По-добре още веднъж ми среши косата.

– Ах, ти, малък мошенико. Току-що ти я сресях.

Той я хвана за ръката и я задърпа навътре в стаята.

– Моля те?

– Какво си намислил?

– Нищо. – Гласът му секна от чувството за вина. – Аз просто... искам да избягна неловките моменти. – Той грабна четката и я пъкна в ръката ѝ. – Ред Дъглас може да ме помисли за хулиган.

Тя прокара пръсти през косата му.

– Съмнявам се, че би могъл да те помисли за нещо друго, освен за добро и честно момче, което никога не лъже майка си.

Той се намръщи, пристъпи по-близо до нея и наведе глава.

– Моля те!

Изглежда, за него беше важно тя да отстъпи. Щеше да ѝ каже какво си е наумил, но когато сам реши. Тя имаше достатъчно търпение.

Джоана прекара четката през косата му, която започна да пука. Помисли си за прекалено дългата коса на баща му и наум си отбеляза, че трябва да го подстриже.

Той беше останал без майка още при раждането си. Дръмонд не беше познал особената любов, която само майка и син можеха да споделят. Майка му не беше чула детското му бърборене. Била е лишена от първите му стъпки. Кой беше ресал косата на Дръмонд, кой беше лекувал раните му и успокоявал душата му?

– Защо възрастните мразят децата?

Въпросът на Алисдър прекъсна мислите ѝ. Защо дори и сред тъпна гласът на сина ѝ винаги стигаше до нея? Не знаеше, но го приемаше като специален подарък.

– Майко?

Той често изглеждаше по-голям за годините си, но тази вечер беше особено нараним.

– Не всички възрастни мразят децата.

– О, напротив. Шивачът гони мене и останалите деца от магазина си.

– Защото обикновено малките момчета имат мръсни и лепкави пръсти и могат да повредят платовете му.

Алисдър се изправи и показа ръцете си.

– Моите са чисти. – Дойде му наум някаква идея и той хукна към легена. – Но мога отново да ги измия.

В списъка на неприятните неща миенето на ръцете се нареждаше след ученето на латински и щипането на бузите му от жената на обуцаря. Сега вече Джоана беше сигурна, че е намислил нещо. Тя скръсти ръце.

– Кажу какво си наумил, Алисдър Макуин, или наистина ще изпаднеш в неловко положение, когато обявя пред баща ти и Ред Дъглас, че няма да вечеряш с тях.

– Не можеш да го направиш! – Той смръщи лице и се замисли. – Ред Дъглас сигурно вече ще ме харесва, след като имам баща.

Той беше объркан пленник на момчешките си колебания. Почувствала се виновна, Джоана се приближи да го успокои.

– Не е вярно, че Дъглас не те харесва. Той просто се отнася по особен начин с децата.

– Зная. – Той избърса ръцете си в кърпата и заяви с боботещ глас: – Да се държат момчетата в детската стая, докато научат къде е тоалетната. И след като вече могат да седят на кон, зверчетата да се отглеждат

навън. – Той потрепера от отвращение.

Дали Алисдър не се страхуваше, че може да го изпратят някъде далече?

– Няма да те давам никъде. Казвала съм ти го вече.

Той отново погледна към вратата.

– А татко какво мисли?

Майчината ѝ загриженост беше изместена от мрачно подозрение. Обзалагаше се, че Алисдър чакаше Дръмонд. Бащата отново използваше сина, за да постигне целите си. Ако беше вярно, щеше да накара Дръмонд да съжалява, че не се е прибрал в Шотландия.

– Защо не попиташ баща си?

Ядосан, той разпери ръце.

– Бих го попитал, но той още не е дошъл. – При острия ѝ поглед той се намръщи.

На вратата се почука и Алисдър се втурна да отвори.

– Татко! – Той наклони глава назад и сложи ръце на кръста си. – Закъсняваш.

– А ти си нахален. – Дръмонд влезе вътре. Все още мократа му коса беше сресана назад. Беше облечен в ново черно кожено палто и тесни сиви панталони. Под мишницата си държеше малко ковчеже, а в ръката – букет от бял пирен и маргаритки.

– Извинявам се – каза той и подаде ковчежето на Алисдър, а на Джоана – цветята.

Алисдър клекна на пода, за да разгледа подаръка си. Джоана помисли за букета, но ръката ѝ така трепереше, че трябваше да хване китката с двете си длани. Как смееше да влиза в стаята красив като греха... и с подаръци? Не се предвиждаше той да я желае и тя не можеше да рискува да се влюби в него.

– Белият пирен носи щастие – каза той. Тя подозираще, че подаръкът беше част от заговор, защото не очакваше от съпруга си да ѝ носи цветя. Испита непреодолимо желание да се усмихне глупаво, но превъзможна слабостта си. Не беше първият мъж, който ѝ подаряваше цветя. Не можеше да си загуби ума само заради един букет или мила усмивка.

Подаръкът за Алисдър я обърка. Защо Дръмонд му го беше дал точно сега, когато ги очакваха гостите?

Тя му хвърли един поглед и видя, че топ я оглежда.

– Зеленото много ти отива – каза той с усмивка на лицето.

Това беше най-хубавата ѝ рокля от лека вълна с широки ивици, черен сатен по краищата и ръкавите. Тя си беше мислила за неговото

мнение, защото искаше да я хареса. Беше се упрекнала, че може да се държи така глупаво.

Смутена, тя промърмори някаква благодарност.

– Виж, мамо! – Алисдър се изправи и ѝ подаде комплект ножове. Острието беше добре наточено, а дървената дръжка пасваше на ръката му. Джоана беше благодарна, че Дръмонд се е сетил за Алисдър, но беше и за интригувала.

– Красиви са, Дръмонд, много интересен подарък за момче, нали така?

Той ѝ хвърли бърз поглед.

– Значи и това си забравила?

Ето още един случай, за който не знаеше, а Клеър би трябвало да е запозната. Нямаше ли най-после да се научи да държи устата си затворена?

– Моля те, опресни паметта ми.

– Трябва да отбележим първото сядане на Алисдър на масата заедно с вожд на клан. Това е шотландски обичай. Не си ли спомняш вечерта, когато водачът на клана Маккензи вечеря с нас и по-малкият ми брат Рандолф получи своите ножове? Ти вдигна страшно много шум около тази традиция.

Въпреки че беше направила нова грешка, Джоана се зарадва. Той си спомни нещо хубаво за една добра и любяща душа, която беше имала тежък живот. Бедната Клеър.

– Какво има? – попита Дръмонд. – Изглеждаш тъжна.

Де да можеше да му каже истината и да пречисти душата си. Вместо това тя извърши още един грях.

– Не съм. – После потърси спасение в сина си. – Ти какво мислиш, Алисдър?

Сините му очи бяха широко отворени от страхопочитание и той потърка дръжката на ножа в палеца си.

– На него има гравирани вълк. Виждаш ли? – Той го подаде на Джоана. – Това е символът на Макуин. Знаеш ли, че съм издънка на мощния клан Макуин?

Сълзите я задавиха. Никога не си беше представяла, че истинският му баща ще изпълни така добре ролята си, защото неговото присъствие носеше зла орис за нея. Както и да е, нейните проблеми щяха да почакат. Дръмонд беше спазил обещанието си да запознае сина си с историята на Шотландия. Алисдър беше щастлив. Джоана възнамеряваше да се весели заедно с тях.

Тя опита острието.

– Много е остро и изработката му е една от най-добрите, които съм виждала. Гостите ти ще бъдат силно впечатлени, Алисдър.

Сладкото му лице се разтопи в усмивка, която един ден щеше да спечели сърцето на някоя жена. Да даде Господ да намерят хармония помежду си.

– О, благодаря ти, татко. – Той се хвърли към Дръмонд, който го вдигна във въздуха и го качи върху хълбока си.

– Разкажи ми всичко за моите ножове.

– Ако владетелят вземе един от тях със себе си – обясни Дръмонд, – значи те е приел като един от своите родственици и се чувства добре дошъл на всяка маса в твоето имение.

– Неговите родственици – замисли се Алисдър. – Трябва ли да престана да бъда Макуин?

– Никога. Ти ще си останеш Макуин, сине, до края на дните си. Бог е предопределил това.

– Бог те върна при мене.

– Да, така е. – Дръмонд намигна и подхвърли пищия Алисдър във въздуха.

Джоана се изпълни с гордост, докато ги наблюдаваше заедно, щастливи и с толкова еднакви черти. Алисдър винаги е бил самоуверено момче, а под влиянието на Дръмонд щеше да научи и за онези Макуин, които бяха живели преди него. Независимо какво щеше да се случи между нея и Дръмонд, Алисдър щеше да има баща и бъдеще, от които се нуждаеше. Всяка саможертва от нейна страна си заслужаваше заради това.

– Майко? – В погледа на Алисдър се четеше съжаление. – Казах на татко, че може заедно с мене да те придружи до масата, но не можех да го поставя в неловкото положение да закъснее за вечеря. Затова се бавех и не ти казах цялата истина. Ще ми простиш ли?

Силна обич задави Джоана.

– Да. Това беше много малък пропуск от твоя страна, а и мотивите ти са били благородни. – Тя погледна към Дръмонд и добави: – И твоите също.

Мъжкото му излъчване се засили от престорено скромната усмивка, която се изписа на лицето му.

– Дори и един тъп трол може да притежава някои добродетели.

Никой няма повече от тебе, проплака сърцето ѝ. Алисдър се намеси.

– Майка те нарече трол. Трол, татко е трол.

– Достатъчно, сине – възпря го Дръмонд. – Знаеш, че не трябва да повтаряш всяка нейна дума. Освен ако аз не ти наредя.

Невероятно щастлив, Алисдър започна да удря баща си в гърдите.

– Нарещам ти да ми кажеш защо закъсна.

Дръмонд го остави на земята.

– След като настояваш, господарю Алисдър. Дърводелецът бързаше колкото се може, но свърши едва преди малко.

Алисдър кимна и премести погледа си от него върху Джоана. После огледа съсредоточено цветята ѝ. Тя се чудеше какви ли дълбоки мисли се въртят из главата му. Погледна въпросително Дръмонд, който сви развеселено рамене.

– Знаеш ли, майко – започна накрая Алисдър. – Хекли казва, че ако ми дадеш сестричка, аз ще я спявам и ще хвърлям кал в лицето ѝ. Но не трябва да му вярваш.

Ако Дръмонд се наслаждаваше на неудобството ѝ, то поне не го показваше. И тъй като явно не беше заинтересован от тази тема, тя също можеше да я пренебрегне.

– Давам ти честната си дума, майко.

Вече имаше достатъчно опит като родител и най-успешният ѝ ход беше да отвлича вниманието му.

– Кога видя майстора на стрели?

С върха на новия си нож Алисдър леко разбута малките бели цветчета на букета ѝ.

– Днес. Татко ще ходи утре на лов и искаше Хекли да направи стрелите му.

Дръмонд се намеси.

– Казах на Алисдър, че може да ходи на лов, когато поотрасне малко.

– Трябва да се упражнявам с моя лък... – Алисдър се плесна с ръка през устата и погледна баща си виновно.

Ако Дръмонд беше пренебрегнал мнението ѝ и беше казал на Алисдър, че може да се присъедини към лова, щеше да направи живота му ад.

Той усети неодобрението ѝ и имаше наглостта да изглежда изненадан.

– Алисдър – свали той момчето на земята. – Кажи на майка си какво друго ти казах за лова.

Алисдър започна да кръстосва стаята, скръстил ръце зад гърба си.

– Ловът е опасно нещо, майко. Може да съм достатъчно голям, но кобилата ми е прекалено бавна и може да се нарани. Добрият ловец винаги трябва да се грижи за животното си. Валкири е мой верен приятел. Освен това трябва да се упражнявам.

Развеселен, като петел при зазоряване, Дръмонд настоя:

– Кажи на майка си кога ще се упражняваш.

– След уроците си по латински.

Дръмонд направо сияеше и у Джоана се събуди надежда. Бащината гордост беше нещо ново за него и това и напомни за всички случаи, когато Алисдър беше обогатявал живота ѝ. Дали общата им грижа за момчето щеше да стане крайгълният камък, върху който да изградят бъдеще като съпруг и съпруга? Не знаеше.

– Сега вече сме семейство, нали така? – попита Алисдър.

Джоана усещаше, че Дръмонд я наблюдава с желанието и тя да го погледне. Направи го и незабавно се разкая за това. В погледа му видя съжаление, каквото можеше да има само у един несправедливо обиден мъж. Беше виждала този израз неведнъж върху лицето на Суин.

– Нали сме семейство? – повтори Алисдър.

– И при това гладно – отвърна тя и тръгна към вратата.

Доволен, Алисдър прибра ножа и взе дървената кутия.

– Още нещо – каза Дръмонд. – Ако Дъглас повдигне някакъв въпрос, по който ти знаеш нещо, можеш да се включиш в разговора. Не трябва да чакаш да се обърне лично към тебе.

Алисдър подръпна панталона си и с полюляваща се походка излезе през вратата. С провлачения говор на йоркширец той отвърна:

– Шъ съ опитам да съм забавен.

* * *

Ред Дъглас се придържаше към традицията за спазването на тишина по време на вечерята. Малко се каза, докато Джоана не нареди на Евелин да почисти масата и да сервира десерта.

– Господарю – обърна се тя към Дъглас. – Как са Мери и Бриджит? – Джоана се беше грижила за момичетата в продължение на три години.

Съвсем равнодушно той отвърна:

– С удоволствие биха се върнали при вас.

Алисдър се намеси.

– Аз научих Бриджит да лови гущери.

Владетелят се протегна назад.

– Ловенето на съпрузи е много по-добър спорт за момиче, което не

е наречено за някого.

– Намерихте ли им подходящи съпрузи? – попита Джоана.

– И на двете, при това богати англичани. Ще се омъжат на Архангелов ден.

Тя се надяваше, че мъжете им ще бъдат добри хора.

– Предайте им моите поздрави.

Дъглас се оригна и почеса корема си.

– Разговорът за някоя сватба подтиква като нищо друго на света мъжа да потопа фитила си.

Алисдър се намеси.

– Суин казва, че Глори е много добра в топенето на фитили.

Ченето на Джоана увисна. Дъглас се разсмя гръмогласно. Дръмонд също се задушаваше от смях. Брат Джулиан изруга. Шериф Хей се изкикоти. Слава Богу, че Бърти не беше тук. Той щеше да завие само за да я ядоса.

Брат Джулиан прочисти гърлото си.

– Дъглас, епископът в абатството Суинхарт казва, че кралят със сигурност ще ти даде баронска титла.

Изведнъж Дъглас стана сериозен и се вторачи в Дръмонд.

– Аз ще поддържам мир с Плантагенетите. Ако Едуард Втори тръгне срещу планинците, ти на чия страна ще застанеш, Макуин?

Рамо до рамо с моите хора, искаше да отвърне Дръмонд, но жена му заговори преди него.

– Лорд Дръмонд казва, че новият ни крал няма такова влечение към Шотландия като баща си. А и Едуард Втори не разполага с необходимите средства, за да започне война срещу клановете.

Дъглас всмукна през зъбите си.

– Английският затвор явно те е променил, а, Макуин? Мислехме, че старият крал те е нарязал на парчета и е заковал по едно на всяка градска порта в Англия.

Във въздуха се чу възклицанието на Джоана. Тя пребледня, а лицето и се вкамени от шока. Погледна Алисдър, който беше изгубил интереса си към крема.

Дръмонд гледаше ядосано госта им.

– Доста неприятен въпрос за обсъждане на маса, Дъглас.

– Наистина – намеси се яростно Джоана и цветът ѝ започна да се възвръща. – Лорд Дръмонд се върна при нас и ние благославяме Бога и ангелите за добротата им.

– Той беше хванат...

– Какво е правил – прекъсна го рязко тя, – си е негова работа, Дъглас. Няма да го обсъждаме повече.

Той сви рамене.

– Рамзи смята, че кралят ще донесе заповедта за помилването ти, подписана и подпечатана от парламента. Ще бъдеш свободен и уважаван човек.

Изненадан от изказването ѝ в негова защита, на Дръмонд му се прииска да я прегърне.

– Помилване? Кой е бил в затвора? – попита Алисдър.

Дъглас се изправи.

– Баща ти и явно не се е поправил за седемте години, прекарани в адската дупка на Лондон.

Алисдър сви юмруци и лицето му пламна от гняв.

– Баща ми не е бил в затвора. Той е бил на небето заедно с ангелите. Нали така, татко?

Дъглас се изкикоти.

Дръмонд беше обхванат от съжаление. Отдавна трябваше да му каже, но просто не знаеше как. Той погледна жена си. Изражението ѝ сякаш също казваше: „*Господи, защо не му казахме?*“

„*Защото бяхме прекалено заети със собствените си проблеми*“, безмълвно отвърна той.

Вместо това Дръмонд отвърна:

– Това не са подходящи теми за момента. Ще ги обсъдим по-късно.

Дъглас се извини и стана. Алисдър дори не забеляза, че владетелят взе ножа, кимна одобрително към него и го отнесе със себе си. Момчето беше оставило недояден крема си.

– Може ли да се оттегля? – Той не откъсваше поглед от масата.

Всички останали го наблюдаваха.

Сърцето на Дръмонд се сви. Той не се беше замислял какво влияние биха могли да имат неговите убеждения и действия върху сина му. Не се беше замислял, че Алисдър не знае за алчните английски крале, които желаят земята на другите. Не беше научил сина си да обича Шотландия. Но Клеър беше научила момчето да обича Феърхоуп, където имаше мир. Момчето трябваше да научи за победителите и победените и Дръмонд се молеше да успее да намери правилните думи.

Той срещна погледа на жена си.

– Наслаждавай се на десерта си.

При думите *наслаждавай се* Джоана вдигна вежди и той разбра, че тя няма да се успокои, докато не възвърнат щастливите мигове на

Алисдър. Дръмонд щеше да се постарее да го стори. Той стана и сложи ръка на рамото на сина си.

– Ела с мене, Алисдър.

Момчето се дръпна, но се смъкна от пейката и излезе от стаята заедно с баща си.

Джоана ги наблюдаваше как се отдалечават с разбито сърце. Брат Джулиан също се извини и ги последва.

– Момчето ще го преживее.

Безсърдечното изказване разгневи Джоана.

– Ти си знаел, че Дръмонд е жив. Защо иначе ще очакваш от краля да донесе заповедта му за помилване?

Той се изправи и зае официалната си стойка. Светлината от свещите се отразяваше във веригата – символ на властта му, и ъгловатите му черти изглеждаха груби.

– Той имаше смъртна присъда. Кралят можеше да нареди да го обесят във всеки един момент.

О, Боже мой, помисли си тя, Дръмонд е носил този товар сам в продължение на седем години. Дали всяка сутрин се беше будил и се беше чудил дали ще доживее да види залеза?

– Никой не е мислил, че Едуард Първи ще подари живота на вожда.

Най-малко Дръмонд, помисли си тя. Ядосана, тя бутна настрана чинията с крема и се наклони напред.

– Рамзи, седял си на тази маса толкова пъти и си чувал Алисдър да ме пита дали баща му го обича. Би могъл да ми спестиш мъката, която ми причиняваха неговите въпроси.

– Мислех, че вече си приключила с тъгата си.

– Надявал си се да е така, но никога не съм ти давала право да смяташ, че след като съпругът ми е мъртъв, аз ще искам теб.

Обидата го жилна, той сви юмрук и тропна по масата.

– Никога не си го споменавала, освен в приказките.

– Онова, което става в сърцето ми, си е моя работа.

– Вече не, Клеър – сряза я той. – Очевидно е, че обичаш съпруга си.

Беше ли се влюбила в Дръмонд Макуин? Изпитваше разнообразни чувства към него, но не беше сигурна, че го обича. Би предпочела да обмисли този въпрос насаме.

– Нямаше право, Рамзи, да криеш истината от мене.

Авторитетното му държание стана ледено.

– Мислех, че така е най-добре. Какво щеше да направиш?

– Онова, което намерех за добре.

– Ти не си подходяща за съпруга – промърмори той. – Прекалено независима си.

Тя не беше окуражавала чувствата му. По-скоро го беше смятала за доверен приятел, а той я беше предал. Болезненото срутване на идеала беше нещо ново за нея. Глори винаги казваше, че мъжете и жените не могат да бъдат истински приятели помежду си. За съжаление беше права.

Джоана примирено отвърна:

– Ти опорочи приятелството ни, Рамзи, за което искрено съжалявам.

– Той няма да намери удовлетворение тук.

За първи път Джоана беше обект на деспотичния характер на Рамзи. Нищо чудно, че престъпленията в неговия район бяха малко.

– Дали лорд Дръмонд ще процъфти сред нас, или ще се завърне в Шотландия, теб не те засяга.

– О! – Той се отпусна и започна да върти чашата за дръжката ѝ. – Значи твоят предан съпруг не ти е казал нищо за условията на помилването му. Ти си вързана за него, Клеър, защото ще бъде обявен извън закона, ако пристъпи в любимата си Шотландия.

– Отмъщението не е достойно за тебе.

– Клеър? – примоли се той.

Съзнанието на Джоана се изпълни с ненавист.

– Никога повече не ме наричай с това име. Ти се опита да ме ухажваш, след като си знаел, че съпругът ми е жив. Можеше да ме направиш прелюбодейка.

Той изруга и изхвърча от стаята.

Щеше да издигне стена от учтивост между нея и шерифа. Сега трябваше да се отдели от съпруга си, защото поне такъв щеше да има.

Търсенето ѝ завърши в конюшните.

– Той и Алисдър излязоха с жребеца – каза Суин, който пиеше бира с ковача.

– Това обяснява факта защо Лонгфелову е толкова неспокоен. Каза ли Дръмонд къде отиват?

– Не, но взе одеяло, кремъка и огнивото си. Не бих се тревожил на ваше място, господарке. Момчето искаше да отиде. Макуин ще се оправи с него. Алисдър никога не е могъл да сдържа гнева си дълго. Новината беше доста тежка за него.

– Значи си чул? – Тя се надяваше Дръмонд да успее да се справи с разбитите илюзии на Алисдър.

Той поклати глава.

– Проклети Плантагенети.

– И шерифът също, Суин. Той е знаел. – Тя едва удържаше сълзите си. – През всичките тези години, той е знаел.

Суин взе ръката ѝ.

– Съжалявам само, че вие и Алисдър имахте добро мнение за него.

С мъже като Суин в живота си Алисдър скоро щеше да забрави шерифа. Тя леко му се усмихна.

– Знаеш ли, Глори беше права.

Той изсумтя.

– Как ли пък не.

Смяната на темата беше възможност за кратка почивка от жестокостите на деня и Джоана се вкопчи в нея.

– А ти си инат като магаре. Не я заслужаваш.

– И тя така твърди. Ще се отнасям както намеря за добре с девойката.

Джоана знаеше, че това е истина.

– Пожелавам ти мир, Суин Хендъл.

– И на вас, господарке. Вашите мъже няма да се върнат тази нощ. Да ви изпратя ли до кулата?

– Благодаря, не.

Имаше някои неща, които трябваше да свърши сама. Сестра ѝ беше съгрешила, като бе легнала с мъж, който не ѝ беше съпруг. Джоана щеше да постъпи по същия начин. Жалко, че не можеше да каже на Дръмонд истината. Може би и това щеше да стане някой ден. Но сега беше нейният шанс да направи последната крачка и да стане негова съпруга, обричайки се по този начин на живот, изпълнен с нови грехове.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Направиха си заслон и запалиха огън сред гора от букове. Във въздуха се носеше пушек. Небето беше обсипано със звезди. Огънят гореше ярко. Нощта беше изпълнена със звуци. Най-силно се открояваше приглушеното дишане на един баща, който не знаеше откъде да започне, и на един син, който не знаеше какво да каже.

Дръмонд се вираше в огъня и с крайчеца на окоето си виждаше ботушите на Алисдър. Седнал на един пън до него, Алисдър потропваше с крака, с пети забити в пръстта. Панталонът на момчето беше покрит с прах от пътя.

По време на краткото пътуване върху жребеца пред Дръмонд Алисдър беше яздил мълчаливо. Той смело се беше хванал за гривата на коня и беше пазил равновесие с помощта на краката си. След като стигнаха сечището, Дръмонд тръгна да търси дърва за огъня, а Алисдър се отправя в обратна посока.

Откъде да започне? Дръмонд реши, че е по-добре да избягва причината за проблема и да подеме някоя весела тема. Какво щеше да зарадва Алисдър и да го окуражи да говори? Когато мълчеше, приличаше изцяло на майка си. Но Алисдър не пренебрегваше напълно Дръмонд. Ако наранените му чувства можеха да се чуят, момчето щеше да крещи от болка. Откъде трябваше да започне неопитният баща?

С върха на ботуша си Дръмонд побутна един догарящ клон. Във въздуха се разлетяха огнени искри и един бухал изрази протеста си. Нищо в миналото на Дръмонд не го беше подготвило за предстоящия разговор. В рода на Макуин на момчетата не беше позволено да страдат от наранени чувства. Лошото настроение и меланхолията се смятаха присъщи само на жените. Сега Дръмонд виждаше колко погрешно беше това убеждение. Ако едно момче или момиче беше наранено, родителят можеше да намали болката. Повече от всичко на света той искаше да облекчи болката на Алисдър.

– Знаеш ли, че Дъглас взе ножа ти, преди да стане от масата?

Тихо и тъжно Алисдър отвърна:

– Той ми се смееше.

– Ножът му хареса.

Алисдър сви краката си и положи брадичка на коленете си.

– Преди това ми се смееше. Когато казах, че Глори може да потопи

фитила на друг мъж.

Значи момчето също не беше готово да влезе в леговището на лъва. Дръмонд се успокои. Ако имаше достатъчно време, щеше да намери начин да изглади отношенията си с Алисдър.

– Повече трябва да се тревожиш за реакцията на майка си, отколкото за тази на Дъглас. Той се забавляваше, а тя се разстрои.

Алисдър му отправи открит и честен поглед, същия като на майка му.

– Тя не ми говори. Така можеш да разбереш кога ми е наистина ядосана. Мога да скачам нагоре-надолу и да вия като вълк, но тя пак ще се преструва, че ме няма.

– Много ги умее тези неща. – Дръмонд усети как от плещите му пада част от товара. – През последните три дни напълно ме е пренебрегнала.

Алисдър се вторачи в огъня.

– На мене ми се е сърдила най-много един ден. Веднъж нарочно се изпърдах в църквата. А ти какво си сторил?

Той не го нарече *татко* и на Дръмонд му беше ужасно криво.

– Постъпих много лошо. През нощта, когато я подмавихме да ти разкаже приказка. Тя имаше право да се разсърди.

Алисдър взе едно клонче и започна да го чупи.

– Но тя винаги ми разказва приказки.

Тъй като не знаеше как да продължи, Дръмонд реши да заложи на искреността.

– Не беше заради приказката. А защото заговорничехме зад гърба ѝ. Тя не обича да я мамят.

Алисдър изви глава по посока на Дръмонд. Блясъкът в очите му беше замъглен от болката.

– Защо тогава постъпихме така?

Дойдоха му няколко отговора наум, но те включваха мъжката му гордост, интимни обещания и други сложни въпроси от света на възрастните, които Алисдър не можеше да разбере.

– Не е *наша* вината, а *моя*.

– Защо?

– Някои обстоятелства я принуждаваха да откаже да ти разкаже приказка. Не ѝ дадох възможност за избор.

– Бърти беше заспал вече, нали?

– Аха. Не трябваше да използвам любовта ѝ към тебе.

– Каза ли ѝ това?

– Не, но ще го направя.

– Добре. Тя обича да говори за любов.

– Така ли? Какво казва?

– Обича да вижда как Суин се усмихва на Глори, но той не го прави често. – Той присви устни. – Обича да държи малки бебета и дори не се притеснява, ако пелените им са мокри...

Нещо прошумоля в храстите и Алисдър се стресна.

– Мислиш ли, че това е тя?

Дръмонд се послуша да чуе дали конят му ще изпръхти, но не чу никакъв тревожен звук. Не вярваше тя да ги последва, защото не беше възразила, когато той и Алисдър станаха от масата. В случай, че възникнеха някакви проблеми, Дръмонд беше казал на Суин къде отиват.

След като не чу нищо тревожно, Дръмонд претърси храстите и видя, че конят спокойно хрупаше трева.

– Искаш ли да дойде?

Алисдър сви рамене и хвърли начупените клонки в огъня. После се приближи към Дръмонд.

– Тя знае, че с тебе съм в безопасност.

– Тя ли ти го каза?

– Да. Освен това ми каза, че много ме обичаш.

Де да бяха всички майки толкова внимателни.

– Така е.

– Татко, ще ми кажеш ли какво означава един мъж да потопа фитилите си.

Дръмонд беше изпълнен със задоволство.

– Да, но не съм сигурен, че ще ме разбереш. Това е мъжки израз, една от фразите, които мъжете казват помежду си, но никога в присъствието на дама.

– Както и да се хвалиш, че са нужни двете ти ръце, за да държиш топките си, когато скачаш от плевника в сламата.

Каква радост беше той за човек, изгубил всяка надежда за здрав син. Господ да поживи Клеър за напътствията и грижите за него. По навик Дръмонд си спомни големия ѝ грях, както се случваше всеки път, когато се радваше на постъпките ѝ. Но този път стомахът му не се сви и не скръцна със зъби. Може би щеше да успее да забрави и да прости. Искаше я с настойчивостта на младеж, влюбил се за първи път. Това също го изненадваше, защото не беше очаквал толкова много да желае Клеър Макуин. Все още искаше обаче да чуе признанието ѝ.

– Чу ли ме, татко?

Дръмонд се върна отново към темата на разговора.

– Точно така. Жените обикновено не се интересуват от разговори за интимните части на мъжете, една от които е неговата пишка.

Алисдър възкликна.

– Моята е по-голяма от фитил.

Като изключим устата, която беше наследил от майка си, Алисдър изглеждаше точно като по-малките братя на Дръмонд. Той се опита да скрие развеселеността си, но не успя.

– Не размерът е важен.

Алисдър опря ръце на бедрата си и продължи настойчиво:

– Уили Хендъл казва, че пишката на чичо Суин е толкова дълга, че може да пикае през рамо.

Като се опитваше да бъде кратък, Дръмонд каза:

– Не трябва да казваш това пред майка си или пред някоя друга жена.

– Добре. Потопянето на фитила не е ли същото като плуването?

– Не. Това е груб намек за онова, което жените и мъжете правят в спалните си. Ти ще правиш тези неща с жените, когато пораснеш. – След кратък размисъл Дръмонд добави: – Когато станеш голям.

– Какво правят големите?

– Те осъществяват брачните си клетви и доказват чувствата си един към друг по физически начин.

Лицето на Дръмонд се сбръчка от объркване.

– Ако имат късмет – продължи Дръмонд, – създават малки братчета и сестричета.

Заинтригуван, Алисдър се обърна с лице към Дръмонд.

– Как?

Дръмонд си спомни думите на Клеър: *Ще ти задава десетки въпроси. Ще изгубиш търпение.* Проблемът обаче не беше в търпението, а в липсата на опит и Дръмонд се смути.

– Мъжът използва члена си, за да сложи в жената семето си.

– Но как точно го потапя.

„Избягвай нюансите, каза си Дръмонд, и изясни въпроса докрай, за да можеш да преминеш към по-безобидни теми.“

– Бог е създал жените така, че да допълват мъжете. Физически жените си различават от мъжете, така че могат да поемат фитила на мъжа.

Алисдър примигна в очакване.

О, Господи! Все едно беше попаднал в морето без весла и платна.

– Някои части на жената са меки и влажни.

Като дъвчеше устната си, момчето се вгледа в далечината.

– Кърли Хендъл веднъж ме целуна. Едва не повърнах върху нея.

Дръмонд се засмя.

– Няма да повръщаш, когато пораснеш и някоя жена те целуне. Заклевам се, че е така.

– Ти обичаш ли да целуваш мама?

Той си представи как стои гола и от нея капе вода с аромат на пирен. Господи, колко я желаше, а и тя него също. Но в съзнанието му изникнаха и други образи: Клеър, дипломатката, която се опитваше да смени темата за затвора на Дръмонд, Клеър, разказвачката, която вдъхваше гордост у момчето без баща, Клеър, майката, която беше научила момчето да защитава баща, който почти не познаваше.

– Мислиш за целувката с нея, нали?

Дръмонд прочисти смутено гърлото си.

– Да, и за някои други работи.

– Шериф Хей веднъж беше пил прекалено много бира и се опита да я целуне. Тя го удари и каза, че ако отново се опита, ще го изхвърли и ще затвори портите за него.

– Какво направи той?

– Пълзеше като изгладняло кутре, защото я харесва. – После мъдро добави: – Вдовицата Макуин не е лесна плячка.

Освен това вече не беше вдовица.

– Шерифът може да отнесе чувствата си обратно в Дъмфрис.

– А какво ще кажеш за търговеца на платове от Глазгоу?

Изненадан, Дръмонд погледна сина си, за да разбере дали не го лъже.

– Той също ли я харесва?

– Да, тя е толкова красива и... – Той спря и почеса главата си. – И се моли за мъж, който да укроти неспокойния й дух.

Дръмонд се закле да бъде единственият мъж, който да я укротява. Щеше да направи нещо повече, отколкото да залости портите, ако някой друг се осмелеше да се държи непочтително с жена му. Все пак тя беше лейди Клеър Макуин.

Раздразнението му се засили. По право и по титла тя беше негова.

– Къде чу това?

– Когато има посетители от по-нисък ранг, като търговеца на платове, Суин и стражата винаги спят в коридора. Аз също спя там. – Той поклати пръст в престорен укор.

– За да стоят далече от нея тези злодеи. Заслужава си човек да се

бори за нея, нали?

Дръмонд се зачуди дали Клеър беше измислила този план, или мъжете бяха решили да я защитават.

– Да, много е красива и аз скоро ще си поговоря с нея за сестричката ти.

Алисдър кимна бързо и настойчиво.

– Брат Джулиан казва, че тя работи прекалено много и се нуждае от съпруг. Сега ти се върна.

Тя не искаше съпруг, в това Дръмонд беше сигурен. Общуваше си с него само когато се налагаше или когато я беше ядосал. А това се случваше често, особено във връзка с Алисдър.

– Тя има и тебе.

Алисдър седна изправен и се усмихна дяволито.

– Знаеш ли, че като момиче е била голяма палавница? Бърти ми разказа, че се обличала като момче и се измъквала от абатството, за да отиде в селото и да гледа танците около огъня по жътва.

– Грешиш, Алисдър. Тя разказва това за приятелката си Джоана. Майка ти се страхува от всичко. – Клеър винаги беше плаха и прекалено свита, за да обикаля през нощта.

Но не и прекалено свита, за да се пъкне в кралското легло.

На лицето му се изписа недоверие.

– Майка страхлива? Не. Тя е много смела.

Дръмонд осъзна грешката си. Всяко момче искаше да мисли най-доброто за родителите си. Може би Клеър беше надвила страховете си.

– Тя е смела, Алисдър. Само не слагай гущери по дрехата ѝ, нито пък очаквай от нея да погали куче.

– Винаги е харесвала гущери. Сестра Маргарет изпрати кошниците, в които ги е ловяла.

Момчето отново се беше объркало.

– Не, Джоана е ловяла гущерите, за да ядат насекомите в кухнята на абатството.

Бавно и натъртено Алисдър каза:

– Майка се е грижила за градината, както и сега. Освен това си играе с кутретата и носи кокали на кучетата.

Момчето говореше толкова разпалено и убедено, че Дръмонд реши да не му противоречи.

– Татко?

Дръмонд наостри уши при сериозния тон на Алисдър.

– Истината ли каза Дъглас за тебе?

Дръмонд си пое дълбоко дъх с надеждата, че всичко ще завърши добре. Наведе се назад и обкрачи пъна, за да застане лице в лице с Алисдър. В погледа на момчето светеше напразна надежда.

– Да, синко. Истината каза.

Алисдър стисна устни и лицето му придоби израза на майка му.

– Мислех, че си бил на небето заедно с ангелите. Наистина ли си бил в адска дупка?

В съзнанието на Дръмонд се появиха грозни картини и въпреки че огънят грееше, изведнъж почувства хлад.

– Бях в затвора.

– Елгън Сингър също твърди, че е в затвора, но той е само в казармата. Ти в казарма ли си бил?

– Не. Бях в кула, която се нарича Лондонския Тауър.

– Как беше там? Чувстваше ли се самотен?

Първият му подтик беше да последва примера на собствения си баща и да запази чувствата за себе си. Инстинктът обаче му подсказа да говори откровено.

– Да, сине. Често се чувствах самотен.

С поглед, изпълнен със съчувствие, Алисдър сложи ръка върху коляното на Дръмонд.

– Бих изкачил кулата и бих те освободил, ако майка ми беше казала, че си там.

Дръмонд не се запита откъде Алисдър се беше научил на съчувствие. Това беше едно от многото добри качества, които Клеър беше възпитала у момчето. Дръмонд трябваше да я похвали за това.

– Майка ти не знаеше, че съм там. Мислеше, че съм... – Той потърси по-меки думи, за да опише жестокостите, които той, а и Клеър бяха очаквали.

– Нарязан на парчета?

Стражите на Дръмонд често го бяха заплашвали със „съдбата на уелските принцове“, както наричаха насичането. Дори и сега той потрепери от отвращение.

– Майка ти е мислела, че са ме обесили.

– Защо?

– Защото се борех срещу стария крал.

– Но аз плаках, когато той умря, и казах молитви за душата му.

А Дръмонд беше проклинал краля ежедневно и се беше молил да отиде в ада.

Старият Едуард мразеше клана Макуин.

– Майка казва, че омразата не може да бъде причина за смъртта на някого, особено ако той има семейство, на което липсва. Ти ни липсваше.

Освен това бяха запазили жив спомена за Дръмонд. Като имаше предвид миналото, благородният жест беше неочакван подарък.

– Вие също ми липсвахте.

Алисдър се облегна назад и обви ръце около пъна.

– Кралят ли те залови?

– Да. Това беше черен ден за клана Макуин. Моите хора се биха с армията му в продължение на седмици, но късметът ни изостави и ние се разделихме.

– Какво се случи?

На Дръмонд дойдоха наум много причини за съжаление и по-успешни тактики.

– Превъзхождаха ни по численост.

На лицето на Алисдър се появи скептично изражение и изведнъж физиономията му стана още по-детска.

– С колко души?

И досега Дръмонд беше преследван от погрешната си преценка.

– Двадесет на един.

– Но ти си се бил с петдесет викинги-безбожници, за да спасиш свещената църковна реликва. Как не си успял да избиеш толкова малко англичани?

В сравнение с приказката истинската история изглеждаше точно онова, което беше: тактическа грешка на отчаян младеж.

– Мечът ми беше счупен, а конят ми куцаше.

– Можеше да използваш камата си. С нея си убил страшната мечка.

Осъзнавайки, че разговорът може да продължи в тази насока с часове, Дръмонд изрече още една истина.

– Майка ти е украсила доста разказа за лова на мечката.

– Същото казваше и шериф Хей.

Дръмонд се ядоса. Рамзи щеше да си плати за пропуската, да не говорим за престъплението да ухажва чужда съпруга.

– В бъдеще ще слушаш само мене, Алисдър, не шериф Хей.

Той кимна.

– Ти може би още не знаеш, така че по-добре да ти кажа. Аз съм умен и лесно схващам.

– Кой ти каза това?

– Чух майка да го споделя с брат Джулиан.

– Зад вратата ли беше скрит?

Той беше изпълнен със справедливо възмущение.

– Бях в дневната и преглеждах сметките си. Вратата беше отворена.

– Твоите сметки?

– Да. Зърно за шестте ми пилета и овес за понито ми. Трябва да съм добре подготвен, когато порасна.

– Според тебе, какъв мъж ще станеш?

Подражавайки на по-възрастните, Алисдър потърка брадичката си.

– Ще зачитам обществените порядки.

– Достоеен за похвала идеал.

Напълно сериозен, Алисдър скръсти ръце пред гърдите си.

– Мъжът трябва да защитава бедните, болните и разкаялите се.

Думите му прозвучаха толкова светски, че Дръмонд не успя да се удържи и го попита:

– Какво знаеш за разкаялите се?

Алисдър въздъхна и погледна към небето.

– Единствено, че не съм особено добър в това.

За да прикрие усмивката си, Дръмонд почеса бузата си.

– Добре казано.

– Татко? Когато се върнем, ще говориш ли с майка за сестричка? Тя явно не иска да ми даде такава.

– Ще се опитам да променя мнението ѝ.

– А ще ме заведеш ли в Шотландия?

Дръмонд се поколеба. Беше издържал мрачните нощи в онази отвратителна кула само благодарение на мечтите си за завръщане у дома при семейството си. Сега Шотландия беше забранена територия за него, освен ако не се опълчеше срещу новия крал. Ако направеше това, Алисдър щеше да стане син на предател, а Клеър – съпруга на беглец. Освен ако Едуард II не се намесеше. Дали щеше да се съгласи да затвори очи за бягството на Дръмонд, ако тя отново му се отдадеше? Дали тя щеше да се съгласи?

Защо беше казала „да“ преди години? Или старата връзка, за която Дръмонд често си беше мислил, беше просто единичен прецедент, чиято цел беше да бъде унижен младият и популярен шотландски предводител?

Дръмонд се отчая. Онова, което преди смяташе за окончателно заключение, се беше превърнало в сложна дилема.

– Ще ме заведеш ли, татко?

Дръмонд отговори уклончиво.

- Там е прекалено студено за плуване.
- А как се забавляват през лятото момчетата?

Забавление? При условие че Едуард I непрекъснато изпращаше нови и нови войски в Шотландия, животът предлагаше малко развлечения за децата на планинците.

– Тук е много по-хубаво, Алисдър – Дръмонд знаеше, че това е вярно и въпреки това се почувства предател до дъното на душата си.

- Радвам се, че си тук, татко. Ще ми разкажеш ли някоя история?

Приказка нямаше да му свърши работа. Дръмонд искаше да разкаже на Алисдър за духа на планинците. Замисли се за случка, която щеше да е интересна за момчето, но повечето имаха нещастен край. С едно изключение.

- Ще ти разкажа за Масата на Скоун.
- Какво е това?

– Каменен блок, който преди се е намирал в абатството Скоун. По традиция кралете на Шотландия са заставали върху него, когато са ги коронясвали. Но старият крал Едуард взе камъка и го постави в абатството Уестминстър. Поне така смятат повечето хора.

- Какво всъщност се е случило?

– Преди да ти разкажа истината, скъпи приятелю, трябва да ми обещаеш никога да не споменаваш името на момчето или да откриваш тайната му.

– О, татко, заклевам се. – Алисдър се изправи рязко и започна да подскача нагоре-надолу. После се умисли. – Иска ми се и майка да беше с нас. Тя обича всякакви истории и умее да пази тайна.

- След като чуеш историята, ако искаш, можеш да й я разкажеш.

Той погледна към Феърхоуп с копнеж в погледа си.

- На майка ще й бъде мъчно за нас.

Според майка му Алисдър никога не беше прекарвал нощта извън къщи без нея. Дръмонд се почувства принуден да предложи:

- Искаш ли да се връщаме?
- Не съм сигурен. А ти не си ми разказал историята.
- Можеш да решиш и по-късно. Алисдър кимна разсеяно.
- Чудя се какво ли прави сега.

* * *

Джоана влезе в тъмната трапезария и се огледа в мрака, за да види дали е сама. Пръстите й стиснаха тежкото желязо. Металът беше хладен и гладък при допира до кожата ѝ. И безобиден. Масите бяха разглобени

и прибрани, а огънят – затрупан. Сигурна, че всички са си легнали, тя се приближи до огнището.

Преди да може да промени решението си, тя коленичи и пъкна дилафа в жаравата. Литнаха искри. Тя отскочи назад, за да опази най-хубавата си рокля.

Страхливката в нея настояваше да премисли отново. Не можеше да бъде сигурна, че Дръмонд ще забележи разликата в клеймото. Клеър й беше казвала, че той почти не обръщал внимание на белега. Нито пък той го е отблъсквал. Но ако забележеше, че отпечатъкът на миниатюрния тъп меч е обърнат обратно върху рамото на Джоана? Когато беше нахълтал в килера и я беше наблюдавал как се къпе, беше успяла да скрие клеймото с хавлията, но не можеше винаги да го прави. Дори ако първия път не забележеше разликата, това можеше да се случи следващия или по-следващия път.

Тя трябваше да се отърве от него и само горещото желязо можеше да й помогне.

А ако се инфектиреше? Ако изгореното се инфектиреше, можеше да умре.

Не и от толкова малка рана. Като бебе беше оцеляла от поставянето на клеймото. Щеше бързо и добре да превърже новата рана и да поспи на топло и удобно в леглото на Алисдър. Нямаше да бъде голям проблем. Не беше в гората без помощ и смъртно ранена. Слава Богу.

Допирът на желязото до кожата й щеше да отнеме време колкото да потопа перото си в мастилницата. Щеше да заличи единствения физически белег, който я отличаваше като Джоана Бенисън. Стомахът й се сви.

Не се страхуваше от болестта. Страхуваше се от изгубването на собствената си идентичност.

Докато се взираше в огнището, колебанието й растеше. Дръжката на дилафа се показваше от жаравата. Сбогом, Джоана.

Не. Не можеше да го направи. Тя избяга от стаята. На стълбището извади една запалена факла от свещника и хукна към върха на кулата.

Студеният вятър изостри усещанията й. Небето беше обсипано със звезди, а луната огряваше земята. Чуваше как селото спи, как животните се приготвят за сън, как вятърът стенеше между дърветата.

Мястото беше напълно диво, преди тя да дойде, и хората бяха изключително бедни. Сега имението беше изпълнено с живот и благоденствие.

Стражата на главната порта размахаше фенера си. Джоана му отвърна

с факлата си, после я постави в един свещник. Познатият ритуал ѝ достави удоволствие, защото често идваше тук. Обхвана я меланхолия, когато си помисли за напредъка, който беше постигнала с управлението си.

Зад нея се чува стъпки. Тя се обърна и видя Бърти, застанал на прага.

– Искате ли компания?

Изпълни я чувство на благодарност.

– Моля те.

Той беше облечен с черна наметка, а в ръката си държеше още една. Доближи се и застана до нея.

– Вземете.

Тя взе дрехата и загърна раменете си. Заедно наблюдаваха селището отдолу.

Тя първа наруши царящото мълчание.

– Тъкмо си мислех колко много промени са настъпили тук, откакто дойдохме.

– Беше само гора, блато и почти нищо друго, като изключим песимистите, които твърдяха, че ще се провалите.

Изпълни я чувство на задоволство. Подкрепата на Бърти беше нещо дадено и постоянно. Беше преживял заедно с нея всички трудни моменти. Беше съвсем естествено да бъде с нея и в този миг.

– Не бих могла да успея без тебе.

– Ами – изсумтя той и се усмихна скромно.

– Повече от всичко на света исках да имам собствен дом. Помниш ли колко ревнувах, когато стана известно, че Клеър ще се омъжи преди мене? Ненавиждах краля за това.

– Такава е била волята Божия, а не на краля. Затова беше освободен и Дръмонд, смятам аз.

При споменаването на името му сърцето я заболя.

Беше се съмнявала в чувствата си към него, но след тази вечер Джоана призна тъжната истина, че се е влюбила в Дръмонд Макуин. Вместо да засили увереността ѝ, осъзнаването на това ѝ тежеше.

– Той заслужава нещо по-добро, Бърти.

– По-добро от какво? – предизвикателно попита той и махна с ръка към укреплението. – По-проспериращо имение? По-снажен син? По-способна и красива съпруга?

Разкъсвана от съмнения, Джоана усети как унието ѝ се завръща.

– Не търсех комплимент, Бърти. Мислех си за онова, което чувства

в сърнето си. Трябваше да го видиш на масата. Някой по-слаб мъж би се огънал под резките думи на Дъглас, но Дръмонд помисли първо за Алисдър.

– Той изпитва бащинска нежност към момчето и е прекалено умен, за да си позволи да загуби възхищението на хлапето. Той води борба, не виждате ли?

– Не му завиждам.

– А какво ще кажете за своята борба, скъпа приятелко?

– Той заслужава вярна съпруга. – После му разказа какво смята да направи.

– Милостиви Боже! – изруга той. – Не можете да се изгорите с нагорещеното желязо. А ако стане инфекция?

На Джоана никога не ѝ беше лесно да се защитава, но Бърти ѝ беше приятел.

– Няма. Какво говорят в селото за Дръмонд?

– Казват, че Едуард Втори трябва да бъде канонизиран за това, че е освободил съпруга ви от затвора. Аз *казвам*, че това, което сте замислили, е голяма глупост.

При други обстоятелства тя би искала съвета на Бърти.

– Бях още момиче, когато дойдохме тук. Имало ли е случай, в който да не съм те слушала, Бърти?

– Сега.

– Не мога.

– Имате добра душа, Джоана Бенисън, и с времето Дръмонд Макуин ще го разбере. Тогава можете да му кажете истината.

– А опасността за сестра Маргарет? Стариат крал беше особено настойчив да се запази в тайна фактът, че Клеър има сестра, и то близка. Сестра Маргарет му даде думата си.

– Защо би искал подобно нещо, освен ако не сте заплашвали управлението му? Той е мъртъв, а и кого го интересува сега.

– Не разбираш, Бърти. Сестра Маргарет стоя на гроба и плака за мене. – Тя посочи сърцето си. – Пред цялото селище тя се моли на глас на Господ да приеме Джоана Бенисън в рая. Приемаше съболезнованията на хората. Има много свидетели, които ще се закълнат, че Джоана Бенисън е починала и е погребана. Ако се разчуе, мислиш ли, че църквата ще стои безучастно настрана? Обзалагам се, че ще отнемат ранга и привилегиите на сестра Маргарет. – Мъката я задави. – Не мога да позволя това да се случи.

Той отвори уста, за да каже нещо, но веднага я затвори и кимна.

– Така е, скъпа приятелко, не можете. Това е омагьосан кръг.

Джоана знаеше единственото решение. Трябваше да намери кураж и да го изпълни.

Час по-късно тя коленичи пред огнището с рокля, смъкната до кръста. Сложи си дебелия кожена ръкавица на готвача. После взе желязото. Върхът беше нажежен до червено и от него се издигаше тънка струя дим.

Повдигна ѝ се и в ума ѝ изникнаха десетки други възражения. Мисълта за сестра Маргарет ги отпъди.

Твърдо решена и подготвена за предстоящата болка, тя доближи желязото до рамото си и прошепна:

– Сбогом, Джоана.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Дръмонд се облегна на сливовото дърво, което беше в края на градината, и продължи да наблюдава жена си. Навремето не беше различавала целината от пирена, а сега изглеждаше съвсем у дома си, седнала на един сламеник сред лабиринта от различни растения. Носеше престилка от грубо тъкан плат над избелялата си синя рокля. Беше без шапка, косата ѝ беше прихваната със зелена панделка. Подобно на златен водопад тя се спускаше по гърба ѝ, стигаше до кръста и покриваше сламеника.

Върху лявата си ръка беше нахлузила мръсна ръкавица и с леко усилие работеше с малка лопатка. Дясната ѝ ръка висеше на превръзка пред гърдите, както и беше очаквал. Тя обаче не изглеждаше тежко болна, както твърдеше Суин. Изглеждаше страшно млада и прекалено изкусителна.

Наблизо Евелин окопаваше пръстта около храст с восьъчни листа.

Клеър вдигна глава и въздъхна. Тогава го забеляза. Той влезе в слънчевата градина с лекарството на Глори в ръка. Усмивката ѝ беше пресилена и отблизо се виждаше, че от умора има торбички под очите.

– Добре ли си, стопанке? – попита той.

– Много добре, а ти, съпруже?

Защо отричаше нараняването си и не питаше за Алисдър? Когато беше видяла за последно момчето, то беше разстроено. Защо не се интересуваше? Или беше ядосана на Дръмонд, защото беше прекарал цялата нощ навън заедно със сина им?

Решен да разбере, той се приближи още повече и откъсна едно листо.

– Киселецът е избуял. – Той помириша листото с аромат на лимон, без да откъсва очи от нея.

– Добре се прихвана. Донесох го от градината в абатството.

Все още нито дума за сина си.

– Станала си много добра градинарка.

Тя отмести поглед и продължи да работи.

– Никой от нас не обича храна без подправки. Знаеш ли, че шерифът и Дъглас искат да говорят с тебе?

Къде беше оживлението ѝ, постоянната ѝ енергия? Къде беше вниманието и загрижеността ѝ, които беше забелязал снощи на масата,

когато Дъглас беше излял злобата си?

– Господарке – изпищя Евелин, – извадили сте босилека.

– А, да. Ето, посади го отново.

Той погледна към Евелин. Устата ѝ беше присвита в укор. Погледите им се срещнаха. Изражението ѝ стана напрегнато, сякаш искаше да каже: *Направете нещо!*

– Дяволите те взели, Евелин. – Клеър прекъсна безмълвния им разговор. – Това няма да е последният път, в който бъркам босилека с бодил.

– Вие? – възкликна Евелин. – Знаете за градинарството повече и от Глори.

– За това ласкателство следващата неделя следобедът ти ще бъде свободен.

Прекалено безгрижният ѝ тон не заблуди Дръмонд. Защо омаловажаваше градинарските си способности? Явно не се чувстваше добре от настъпилите промени. Защо? Отговорите можеха да почакаат, той беше прекалено загрижен да разбере дали думите на Суин, че е много болна, са верни.

– Стопанке моя, жаден и изтощен съм – каза той. – Би ли ми донесла халба бира?

– Евелин, донеси на лорд Дръмо...

– Не – прекъсна я той. Ако наистина беше болна и прекалено горда да го покаже, щеше да я накара да изпълнява нарежданията на акушерката. – Освен ако ти не можеш. Глори не ти ли каза да стоиш в леглото?

От утринното слънце носът и бузите ѝ се бяха зачервили, но тя беше изцяло безразлична към външния си вид. Със сигурност нямаше представа колко привлекателна и женствена изглеждаше и колко много го смущаваше.

– Глори си има собствено мнение – каза тя, докато чистеше плевелите. – Аз също. Само леко съм се изгорила.

Евелин изсумтя, а после иронично отбеляза:

– Господарката иска да каже, че е в блестящо здраве, милорд.

Той повдигна веждите си в очакване.

– Бирата, Клеър?

Тя го изгледа намръщено, а в очите ѝ проблесна гняв.

– Заради Евелин трябва да откажа.

Вятърът покри лицето ѝ с коса. Тя вдигна дясната си ръка и се намръщи. Пусна лопатата, която държеше в лявата си ръка, и отмахна падналите кичури зад ухото си, като остави мръсно петно върху бузата си.

Тя вдигна предизвикателно брадичка.

– Това е работа на прислужниците.

Той обаче беше твърдо решен да стигне до истината.

– Какво се е случило с косата ти? Евелин отново изсумтя.

– Тъй като съм честно момиче, господарю, отказах да сплета косата й или да завържа шапката й.

Глори беше особено настоятелна господарката да остане в леглото си днес.

– Затваряй си устата, Евелин – отреза я Клеър.

Дръмонд отвори пакетчето, дадено му от Глори, и извади мускала.

През стиснати зъби Клеър заяви:

– Няма да изпия лекарството.

Той се приближи още повече.

– Напротив, ще го изпиеш и ще си почиваш, докато Глори не ти разреши да ставаш.

Тя трябваше да извие врата си, за да го погледне в очите.

– Изчезвай, Дръмонд. Глори преувеличава. Съвсем добре съм.

– Ще бъдеш още по-добре, когато си легнеш.

Тя въздъхна отегчена и протегна ръката си, облечена в ръкавица.

– Добре, дай ми го, ако това ще те направи щастлив.

Той й подаде лекарството и тя го пусна в кошницата си.

Той се засмя.

– Ще бъда щастлив, ако го изпиеш сега.

Косата й отново се разпиля върху лицето й. Тя се обърна срещу вятъра, но движенията й бяха бавни и внимателни.

– Ще го изпия по-късно с парче хляб и сирене. Казах ли ти, че готвачът днес ще изпече една дебела яребица с пудинг от кестени?

Все още никакъв въпрос за Алисдър. С изчерпано търпение Дръмонд започна да пристъпва от крак на крак.

– Клеър, изпий го доброволно или ще ти го наляя насила в гърлото.

С хладен поглед тя извади лекарството. С рязко движение изпрати восъчната тапа в лехата с праз. После вдигна ръка и изля кафеникавата течност върху целината. Хвърли празния мускал върху купа тор и каза:

– Нищо няма да наливаш в гърлото ми, Дръмонд Макуин, най-малкото тази упойваща помяя.

Смаян, той я наблюдаваше как взема отново лопатата и се връща към плевелите.

Евелин промърмори нещо за ужасните последици от този инат.

– Намери си работа някъде другаде, Евелин – каза той.

Това привлече вниманието на Клеър.

– Ще прекопаеш този ред боб, момиче, или се връщаш право при семейството си. Дръмонд – обърна се тя към него с неестествено издадени напред устни, – напълно съм способна сама да ръководя прислугата. Работата тук е много пипкава и ти сигурно имаш по-важни задачи, като например да обърнеш внимание на Ред Дъглас.

При други обстоятелства би приветствал тази проява на чувственост. Той отпъди спомена, погледна Евелин и кимна с глава към кулата.

Прислужницата сложи мотиката на рамо.

– Да стопля ли бульона, който преди отказа да пие, господарю?

– Ще вечерям с всички останали – дойде ядосаният отговор на жена му.

Дръмонд кимна. Прислужницата излезе от градината.

Той протегна ръка.

– Ела, Клеър.

Челото ѝ беше покрито с пот, а погледът замъглен.

– Моля те, не се тревожи повече за мене, господарю. Не съм толкова крехка, колкото булката ти... колкото когато бях булка... както би била една булка. О, по дяволите!

Обърканите ѝ думи го убедиха напълно. Решен да я накара да влезе вътре, той се наведе и докосна лакътя ѝ.

– Стани.

Тя извика и се отдръпна. Когато се олюля, той я вдигна на ръце, като внимаваше да не докосва нараненото ѝ рамо. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите ѝ бяха потъмнели от болка.

– Клеър?

Тя зарови глава в гърдите му, но не каза нищо. През плата на дрехата си той усети горещото и измъчено дишане. Дясната ѝ ръка беше така свита в юмрук, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

Косата ѝ покриваше рамото му и стигаше до растенията, докато той я носеше по криволичещата градинска пътека, а после и по стълбите на кулата. Ритна вратата на стаята си и я положи на леглото.

С лице покрито от косата ѝ, тя се опита да се изправи. Той сложи ръка на бедрото ѝ.

– Не мърдай.

– Преувеличаваш положението – каза тя уморено.

– Изгърпи ме. – Той започна да събира косата ѝ, която миришеше на босилек и чубрица и беше мека като коприна. Ленти мек бял плат увиваха врата ѝ и продължаваха от дясната ѝ страна, а кожата беше

подута и зачервена. Превръзка тук? Но Глори беше казала, че е наранила рамото си.

– Наистина не е нищо особено.

– Тогава защо всички, от чирака на ковача до гъсарката, толкова се страхуват за възстановяването ти?

Тя надникна през кичурите коса.

– Защото гъсарката е сестра на Глори, а чиракът се притеснява прекалено много.

След като успя да се справи с косата ѝ, Дръмонд попита:

– Какво се случи?

Тя впери поглед във шията му.

– Исках да пия малко топло мляко снощи. Нагорещеното желязо се изплъзна от ръката ми. Чашата се счупи. Направих голяма бъркотия на огнището.

Като че ли го интересуваше състоянието на огнището.

– Погледни ме и ми кажи какво си направила. Погледът и се премести върху брадичката му.

– Леко изгаряне.

И за миг дори не ѝ повярва.

– Покажи ми.

Тя се отдръпна назад и прехапа устни, за да заглуши болката, която движението ѝ причини. След няколко дълбоки поемания на въздух тя каза:

– Глори я превърза, а тя не обича да ѝ развалят работата.

Той я дръпна за косата, докато тя отново легна на матрака.

– Искам да видя какво си сторила.

Тя погледна бродериите на стената.

– Тогава ти обещавам, че ще те извикам, когато тя сменя превръзката. Наистина, Дръмонд, ще се оправя. – Тя разклати лявата си ръка, докато ръкавицата падна от нея. Закри устата си с нея и се престори, че се прозява.

– Може би ще си почина малко.

Той не повярва и на това, но поне я беше сложил да легне и не беше на слънчевия пек.

– Не попита за Алисдър.

За миг на лицето ѝ се изписа безпокойство.

– О, Дръмонд. Не разбра ли обяснението за затварянето ти? Не успя ли да го успокоиш?

Дръмонд се усмихна.

– Успокоих го. Лонгфелоу го изяде за закуска.

На лицето ѝ се появи разочарована усмивка, но клепачите ѝ се отпуснаха.

– А аз съм венециански лихвар.

Той беше направил това шеговито изявление в деня на пристигането си във Феърхоуп. Беше я виждал да плаче при споменаването на приятелката ѝ Джоана – нещо, което по-късно тя бе отрекла.

Той повдигна вежди, признавайки интелигентността ѝ.

– Почивай.

Тя затвори очи.

– Къде е сега Алисдър?

– Разхожда се по улицата и се хвали с приключението си.

– Доведи го тук.

Думите ѝ прозвучаха толкова кралски, че той беше принуден да каже:

– Трябва ли да ти *заповядам* да почиваш като твой съпруг и господар?

– Не. Като твоя съпруга и майка на наследника ти, ще бъда принудена да откажа.

Той усети нова увереност в начина, по който тя произнесе думите „твоя съпруга“.

– Защо?

Тя обърна глава на другата страна и промърмори сънливо:

– Трябва да се изкъпе и да измие косата си. – Тя допря бузата си до завивката. – И да учи.

Дръмонд се усмихна при котешкото ѝ движение.

– Ще се погрижа за това.

Тя заспа с леко разтворени устни и ръка, сложена между гърдите. Нямахме нужда от приспивателното.

Дръмонд премести една пейка от мястото ѝ под прозореца, седна и започна да я наблюдава. Отпусната, тя приличаше на ангел, косата ѝ образуваше ореол, а устата ѝ беше извита в непорочна усмивка. Но той много добре знаеше какви земни страсти можеше да предизвиква тази уста.

Спомни си първия път, в който беше видял Клеър, благословената, както я наричаха. На външен вид тя беше идеално подбрана за шотландски вожд, защото с русата си коса и изящни черти лесно можеше да бъде сбъркана с шотландска благородничка. Някои от неговите родственици се съмняваха в лукавото уверение на краля, че тя произхожда от

добро семейство от Ланкастър. Помежду си хората му сравняваха величествения ѝ външен вид с шотландците от кралския двор в Дънкелд. Но това бяха само приказки, защото се знаеха всички наследници на Дънкелд, като изключим митичните дъщери близначки на Александър III. Дори и способните шпиони на Едуард I не биха успели да открият потомство, което съществува само на думи.

Дръмонд се сети за историите, които тя беше измисляла за него – ласкателни разкази, вълнуващи разкази, разкази, които имаха за цел да създадат легенда. А после се сети и за големия ѝ грях.

Беше обзет от тъга. По-добре да беше загубил дясната си ръка, отколкото да има невярна съпруга, още повече, че тя беше спала със сина на „Чука за шотландците“.

Някои планинци бяха сравнили брачното нещастие на Дръмонд с това на Луелин Фор. Но великият принц на Уелс се беше оженил за Сиубхан, кралска дъщеря. Същите тези клюкари казваха, че изневяратата на принцесата е наследена от гуляещия ѝ баща и собственото ѝ незаконно раждане.

Нищо не се знаеше за произхода на Клеър, като се изключи очевидният факт: родителите ѝ са били много привилегировани. Незнайно нещастие я беше оставило на грижите на Короната. Бедността на семейството ѝ се беше превърнало в провидение за Макуин, защото нейната зестра беше мирът между Англия и Шотландия.

Дори след като сложи ръката ѝ в тази на Дръмонд, старият крал Едуард не му каза нищо повече за нея.

И подобно на разгонен елен самец, младоженецът Дръмонд повече се интересуваше от това да възкачи сърната си, отколкото да пита краля за произхода ѝ. Смешното беше, че Дръмонд беше посял семето си и чрез нея беше осигурил собственото си потомство. Алисдър беше неоспоримо доказателство за това.

Ако търсиш неприятности, винаги ще ги намериш. Против желанието си той започваше да ѝ се възхищава. Той се замисли за недостатъците ѝ, за да ги противопостави на слабостта си.

Докато я наблюдаваше сега как спи спокойно, като ангелите, на които приличаше, той се зачуди дали беше признала греха си и дали беше получила опрощение за него. Брат Джулиан ли беше предал прегрешението на Бог?

Вътрешностите му се свиха, като си помисли, че някой във Феърхоуп би могъл да знае, че го е направила рогносец. Но очевидно не знаеха, защото хората тук я обичаха и уважаваха. От мига, в който Дръмонд

и Алисдър бяха влезли през портата, те бяха засипани с новините около нараняването ѝ. На лицата на селяните и ловците беше изписано безпокойство и всички те го молеха да я накара да се погрижи за себе си и да последва съветите на Глори. Единствено приближаването на нетърпеливия и тръбящ Лонгфелоу ги беше отклонило и им беше попречило да отидат направо при нея.

Реакцията на Бърти Стейпълдън беше най-озадачаваща, защото той гледаше Дръмонд с обвинителен поглед, сякаш искаше да каже, че вината за нараняването ѝ беше негова. Преди Дръмонд да го попита за мотивите му, Алисдър се беше втурнал към градината да я търси. Суин беше настигнал момчето и го беше оставил при Бърти.

– Тежка задача имате, господарю – каза му Суин, а войнишкият му маниер беше направо комичен от раздражението му.

Точно така се оказа, помисли си Дръмонд, докато все още я наблюдаваше. Но защо? Никой във Феърхоуп не би я сметнал за мързелива, докато лежеше и се възстановяваше от това, което всички наричаха смъртно нараняване. Според Суин от сутринта тя беше изслушала поток от напътствия и въпроси, докато накрая беше избягала в градината и беше забранила всякакъв достъп до себе си, с изключение на Евелин.

Може би инатът на Клеър беше причинен от загрижеността ѝ за Алисдър. Вероятно смяташе, че момчето ще се тревожи непоносимо за нея, когато научи за изгарянето ѝ. Какво ли щеше да направи момчето, когато я видеше?

Дръмонд разбра това половин час по-късно, когато Алисдър влезе в стаята с гирлянд от цветя на кръста и оловно канче в ръка.

– Евелин каза, че трябва да накараш майка да изпие този бульон.

– Шшт! – Дръмонд вдигна ръка.

Момчето погледна към майка си с нещастно изражение, подобно на изоставено агънце. На Дръмонд му домъчня и вдигна Алисдър на коленете си. Взе чашата и я сложи до себе си на пейката, а после се наклони към сина си.

– Тя си почива и трябва да пазиш тишина.

Алисдър закима толкова енергично, че се залюля върху коляното на Дръмонд. В този миг Дръмонд си представи тях тримата през погледа на непознат. Видя баща и син да бдят до леглото на жената, която обичаха и от която се нуждаеха. Видя семейство, което преживява нещастие. Дръмонд си помисли тъжно дали на него, шотландец в изгнание, му беше предопределено винаги да иска собствено семейство.

– Татко, страхувам се.

Дръмонд прегърна сина си. Момчето миришеше на гора и трепереше от страх.

– Ще се оправи – прошепна Дръмонд.

– Бог нали няма да я отведе при ангелите?

– Не. Тя самата така каза.

Момчето се облегна назад и преглътна сълзите си.

– Заклевах ли се?

– Това е вярно, както е вярно, че аз съм Макуин.

Алисдър въздъхна от облекчение.

– Исках да й дам това.

Бяха събрали дивите цветя на връщане към Феърхоуп тази сутрин. Дръмонд му беше помогнал да направи венеца.

– Ще го направиш, когато се събуди. Но сега не трябва да я безпокоим.

– А ако не се събуди до утре? – попита объркано момчето.

Тя спеше дълбоко и Дръмонд възнамеряваше да я остави така колкото се може по-дълго.

– Значи ще си почива цяла нощ. Момчето я погледна и въздъхна.

– Много е красива, нали?

– Да.

– И сестричката ми ли така ще изглежда?

Думите на Клеър отекнаха в ушите на Дръмонд. *Ще ти задава десетки въпроси. Ще изгубиш търпение и ще го нараниш.*

Добър родител. Дръмонд тихо отвърна:

– Разбира се. А сега стой мирно до мене, по-късно можеш да отидеш с Морган, когато ще води Лонгфелоу до потока.

Молбата му се оказа неизпълнима и когато Алисдър започна да се върти, Дръмонд му позволи да излезе.

Алисдър сви ръце на фуния около устата си, приближи се до ухото на Дръмонд и прошепна:

– Ще се върна, след като се поупражнявам с меч.

Дръмонд се намръщи и махна на момчето да излиза. После докосна бузата на Джоана, за да види дали не изгаря в треска. Кожата ѝ беше хладна.

Облекчен и неспособен да устои на очарованието на косата ѝ, той я погали, възхитен от копринената ѝ мекота и долавящ странния аромат на кухненски подправки.

Стената от презрение, която беше издигнал помежду им, започна да се срутва, както ставаше всеки път, когато я целуваше или споделяха

общи чувства. Той си представи как повдига главата ѝ и налива в устните ѝ хранителен бульон. Видя се като влюбен съпруг да дава заповеди на прислугата и да настоява Глори или да я излекува, или да изтърпи последствията. Представи си как тя се възстановява и как той лежи до нея, прегърнал я, и шепне окуражителни думи в ухото ѝ. В замяна на предаността тя му признава любовта си и казва, че никога няма да има друг мъж освен него.

Никой друг. Като изключим един принц, който сега беше крал.

Дръмонд не можеше да я иска сега. Той разбираше физическото си привличане към нея, Клеър беше достатъчно красива, за да възпламени желанието у него. Изненадващо беше, че по съвсем неочаквани начини тя му доставяше удоволствие. Не можеше да отрече, че се наслаждаваше на остроумието и чувството ѝ за хумор, нито пък можеше да се отнесе с презрение към прямото ѝ държание и честността ѝ.

Дяволите да ги вземат хубавите ѝ качества, изруга той, и се закле да не споделя леглото ѝ, докато не му се отдадеше възможност да я наблюдава известно време в присъствието на стария ѝ любовник.

През октомври щеше да я заведе в замък на Дъглас в Дъмфрис и да я представи на гостуващия там Едуард Плантагенет. Ако новият крал казваше истината за продължаващата си връзка с Клеър, Дръмонд със сигурност щеше да разбере. Ако тя се държеше достойно и му докажеше, че Едуард II го е излъгал, Дръмонд щеше да ѝ прости. Ако подозренията му се окажеха верни и тя покажеше предпочитания към стария си любовник, Дръмонд щеше да преживее по някакъв начин този миг. После, когато всички заспяха, щеше да вземе Алисдър и да потегли за Шотландия. Морган и Лонгфелоу щяха да пътуват на север сами.

Ако Едуард ги последваше, щеше да се наложи да поеме риска да поднови войната с Шотландия. Дръмонд се обзалагаше, че новият крал щеше да избегне конфликта, защото нито имаше пари, за да финансира нов поход срещу Шотландия, нито пък можеше да разчита на верността на войските, която имаше баща му. Планинците, след като научеха за отношението на англичаните към Дръмонд, щяха да търсят отмъщение.

Представяйки си кървавите битки, които щяха да последват, Дръмонд се размърда върху пейката. Дървените крака изскърцаха силно.

Очите ѝ се отвориха. Тя започна бавно да се събужда.

Погледът ѝ се фокусира върху него.

– Носи нещастие да гледаш жена, докато спи.

– Твоята приятелка Меридин твърдеше това.

– Тя е суверна шотландка.

Изречена без злост, забележката ѝ изискваше приятелски отговор. Той започваше да се убеждава, че воденето на разговор за нея беше толкова лесно, колкото и поддържането на градина.

– Не всички сме подвластни на страховете си.

Тя изглеждаше уморена, но не и смутена.

– А ти на какво си подвластен, Дръмонд?

Като се имаше предвид, че досега обмисляше вероятността за нова война между Англия и Шотландия, Дръмонд реши да насочи мислите си към нея.

– Задължен съм да те изправя на крака, за да престане синът ти да мяучи като загубено коте, как го би казал Суин.

Тя се усмихна, но в погледа ѝ нямаше веселие.

– Сега, когато ти досажда, е *моят* син. Когато се държи добре, е клон от могъщото дърво на Макуин.

Чувство за хумор. Пъргав ум. Невярна съпруга. Дяволите да я вземат, че помнеше всяка негова дума и го караше да се радва, че я е казал. Дяволите да го вземат, че я беше донесъл в тази стая, тя изглеждаше прекалено привлекателна в леглото му.

– Така е и се чудя как го понасяш всеки месец, когато неразположението ти те изпрати в леглото.

Устата ѝ се закръгли от изненада, но после тя се отпусна.

– Казах ти, че вече не страдам така.

Той не я бе чул и сега, изненадан, огледа слабото ѝ, но много женствено тяло.

– Вече не можеш да раждаш деца ли?

Тя се обърна и промърмори:

– Не, това е друг дар от раждането на Алисдър. Лесно раждам.

Тя отново потъна в сън.

Когато след време Джоана се събуди, слънцето вече беше залязло, а Дръмонд седеше на пейката до леглото ѝ. Той извади няколко листа от косата ѝ. Тя затвори очи, за да не разбере, че се е събудила.

Рамото ѝ туптеше от болка, сякаш ковачът беше смъкнал кожата ѝ с горещ боздуган. Знаеше, че ще я боли, но не беше очаквала тази пронизваща до костите болка. Като си помислеше сега, планът ѝ още от началото беше погрешен. Трапезарията беше прекалено тъмна. Желязото беше прекалено горещо. Болката – само като си помислеше за нея, агонията се завръщаше и тя не успя да съдържи стенанието си.

Нещо докосна устните ѝ.

– Пий – чу се тихият, настоятелен глас на Дръмонд. В мига, в който

капка от напитката на Глори с вкус на мускус докосна езика ѝ, тя се отдръпна. Рязка болка проряза рамото ѝ и стигна до шията ѝ. Погледът ѝ се замъгли и главата ѝ се замая.

– Клеър?

През пелената от болка Джоана дочу името на сестра си. Значи беше жива, защото никой в отвъдното не би я нарекъл Клеър.

– Никакви лекарства. Вода.

– Но теб те боли.

Тя се насили да погледне и видя очарователните му сини очи. Настоятелната извивка на устните му обещавахе борба.

Мускалът отново докосна устните ѝ.

– Изпий го.

Беше виждала как действа това лекарство, дори и на възрастен мъж. Миналата година беше превърнало Джон Хендъл в непрекъснато бърборещ разкайл се грешник. Беше си признал всички прегрешения, от краденето на дюли като малък до изпитването на удоволствие от гледката на голата му съпруга. Джоана Бенисън имаше много по-големи тайни и възнамеряваше да ги запази.

Стисна устни и отпъди болката. Когато стихна достатъчно, тя прошепна:

– Моля те, Дръмонд, дай ми вода. Изгарям от жажда.

Той се поколеба и я изгледа изпитателно, за да разбере истината. Ако тя трепнеше, щеше да продължи да дълбае, а тя нямаше достатъчно сили, за да продължи да пази тайните си дълго време. Насилвайки волята си, тя отвърна на проникателния му поглед.

Джоана видя мъж, който беше свалил бариерите, и зад смелата и красива външност тя откри загрижена и наранена душа. Видя мъж, който беше прекарал седем години в килия, без никой да потърси приятелството му или съвета му. Видя мъж, отрупан с нещастия, които бяха прекалено много за едно сърце. Дали можеше да го убеди да сподели товара си с нея? Ако любовта беше средството, тя със сигурност щеше да успее.

Погледът ѝ се замъгли със сълзи и тя протегна ръка, за да го докосне.

Рамото ѝ беше пронизано от болка. Той се отдръпна, но дали от изненада при вика ѝ, или като защита от натрапването ѝ, тя не знаеше. Подобно на облак, покриващ луната, моментът на откритието премина и Джоана усети чувство на празнота и пулсираща болка.

Тя го наблюдаваше как затваря мускала и взема една оловна кана.

Опря се на лявата си ръка и се изправи достатъчно, за да може да пие. Той допря каната до устните ѝ, но погледът му беше вперен в ръкавицата, която по-рано бе свалила. Металът беше също толкова хладен, колкото и поведението му.

Но той имаше право да крие чувствата си от нея, както и тя имаше възможност да го преследва, което и възнамеряваше да стори. Щеше да изгради съвместен живот с този мъж и сега започваше битката за неговите чувства. Предателското клеймо вече го нямаше. Тя беше негова съпруга и щеше да задоволи физическите му нужди.

Почти беше изпила бульона, когато разумът ѝ се възвърна и тя осъзна последиците от поемането на прекалено много течности. В следващия момент изпита нужда да се облекчи.

Тя повдигна брадичка и му показа, че вече достатъчно е пила. Той пхна ръка под гърба ѝ и ѝ помогна да легне отново.

Лицето му беше на сантиметри от нейното. Той миришеше на дим и на нощ, прекарана в гората.

– Ти си нежен човек, Дръмонд Макуин.

Той дръпна ръката си и остави каната на пода.

– А ти си наранена.

Тя пое риска, като се надяваше, че държанието му ще стане по-топло.

– Някои рани не са така очевидни, нали?

Подобно на затварянето на кепенците преди буря, той успя да прикрие уязвимостта си.

– Или лесно лечими.

Като се стараше да го привлече, тя попита:

– Какво подушвам?

– Босилек и... – Той допря кичур от косата ѝ до носа си и помириша – кервел. Има цяло гнездо от него в косата ти.

Тя се беше преструвала на невежа в градината, когато той забеляза познанията ѝ за растенията. Дори беше извадила един корен босилек, за да го докаже, но благодарение на приказливата Евелин, опитът на Джоана да подражава на сестра си се беше провалил.

– Колко дълго възнамеряваш да криеш истината от мене?

Сърцето на Джоана се сви. Той знаеше. Тъкмо когато беше намерила сили в себе си да изтрие последното доказателство за истинската си самоличност. С радост би изтърпяла отново същата болка, ако можеше да му каже истината и да чуе собственото си име, произнесено нежно от този мъж, който се опитваше да прикрие добротата и уязвимостта си зад

външността на воин.

– Клеър?

Страхът ѝ намаля, когато чу името на сестра си. Дори и в облекчението си Джоана знаеше, че един ден ще трябва да му каже истината. Но не сега. Не можеше да поеме този риск, докато не завладееше сърцето му.

– Колко дълго възнамеряваш да криеш истината от мене? – повтори той.

Тя се мъчеше да намери отговора, който щеше да го успокои, и избра най-общия.

– Колкото се може по-дълго.

– Защо?

– Инцидентът беше много глупав.

Предпазливото му изражение се смекчи.

– А ти не обичаш да изглеждаш глупачка?

– Абсолютно вярно.

Погледът му се премести върху рамото ѝ.

– Какво се случи?

– Бях тромава и невнимателна с железото.

– Ти? – Той имитираше провлечения говор на Евелин.

– Може да съм се променила, Дръмонд, но не съм изгубила гордостта си.

Печалната му усмивка му придаде отпуснат вид.

– Не, утроила се е, а с нея и инатът ти. Защо иначе ще пренебрегваш опасността от загиване?

Обзе я умора, но разговаряха по сравнително безопасна тема.

– Не си говорил с Глори, иначе щеше да знаеш, че тя е убедена, че раната няма да забере.

Крайчеца на устата му се изви.

– Всъщност никога не съм зървал неуловимата Глори. Както Суин би казал – той имитираше местния говор на ловеца, – момичето прехвърча наоколо като комарче върху прясна купчина тор.

– Тогава извикайте тръбачите – каза познат и заповеднически глас откъм вратата. – Явно Негово величество Суин Хендъл е признал, че мисли като кралското насекомо, което е.

Дръмонд се обърна към вратата. Както Джоана очакваше, очите му се разшириха от изненада при първия му поглед върху необикновената Глори Роуд.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Както винаги, Джоана се наслаждаваше, когато наблюдаваше някой непознат при първата му среща с Глори. Напук на обичаите лечителната поддържаеше къдравата си кестенява коса по-късо подстригана от тази на повечето мъже. За разлика от мъжете обаче тя беше гъвкава като сърна. Често се казваше, че ако брат Джулиан целеше душите на Феърхоуп, то двадесет и шест годишната Глори целеше телата им и поставяше на изпитание християнското им търпение.

Независима и пряма, тя имаше тъмносиви очи и бледа кожа. Вирнатият ѝ нос и високите скули бяха покрити с лунички. Днес беше облечена в тревистозелен панталон и дълга до глезените туника, срязана отстрани и избродирана с препокриващи се цветни дъги. Нокътят на показалеца ѝ беше необикновено дълъг. *За да го пъха там, където не трябва*, обичаше да казва Суин. Около ръката ѝ беше увита една от любимите наметки на Джоана, а през рамото ѝ беше праметната кожена чантичка, издута от церовете ѝ.

Глори беше влюбена до уши в Суин Хендъл.

Тя погледна към лежащата Джоана, кимна одобрително, след което грациозно се доближи до Дръмонд. Той се изправи и я огледа от главата до петите.

– Не ме одобрявате, нали? – сви рамене Глори. – Разкарайте се тогава отук, за да не страда мъжката ви гордост при гледката на жена в панталон.

Дръмонд скръсти ръце пред гърдите си и пристъпи от единия на другия си крак.

– Не е гордостта ми, момиче, а изненада, че така безцеремонно раздаваш нареждания на по-висшестоящите от тебе.

Джоана се намръщи, защото нищо неподозиращият Дръмонд беше попаднал в любимия словесен капан на Глори.

– Благодаря ви, значи вие сте по-висшестоящ от мене? – Тя се поклони. – Позволете ми да ви се представя. Аз съм Глори Роуд, жена с богатство и вкус.

Някои мъже се разгневяваха, други се ужасяваха от смелостта ѝ. За чест на Дръмонд, той изглеждаше заинтригуван.

– Нито ще те изям, нито ще ти взема чантата, господарке Глори.

Изненадана, обикновено безцеремонната Глори започна да изучава

дългия си нокът. След малко вдигна поглед.

– Какво искате?

Дръмонд избухна в смях.

– Суин беше прав за тебе.

Тя присви устни.

– Суин никога – тя посочи с дългия си нокът, – никога в безсмисления си живот не е бил прав.

Дръмонд избърса една сълза, появила се от смеха, и отвърна:

– Аз съм на друго мнение. Той каза, че ти си единствената жена за него в християнския свят и за негово наказание Бог те е изпратил тук.

Тя го нападна неочаквано.

– Моля ви, кажете ми къде, според вас, се простира този християнски свят? В подутите коремчета на гладните бебета? Или в посинените очи на Маги Сингър?

Дръмонд се обърна към Джоана и изненадано повдигна вежди. Тя бе принудена да се намеси:

– Продължавайте на собствен риск, господарю. Тя защитава всички жени от злите мъже и рядко губи.

Лицето му се отпусна и той вече по-уверено се обърна към Глори.

– Гладните скоро ще бъдат нахранени, а виновните – наказани.

Тя разпери ръце.

– И да възхваляваме Господ за това?

– Господ отговаря на молитвите на мъжа.

– Мъж. – Глори кимна, но Джоана знаеше, че това съгласие съдържа по-голяма заплаха. – С какво мъжете са по-добри от жените, та Бог да говори директно с тях? Говорите си на различен език, вие и Господ ли?

– Това беше казано в най-широк смисъл – измърмори той. – Трябва да се съгласиш, че Господ отдава предпочитанията си на мъжа. Първо е създал него.

– Доста зле се е справил и после е поправил грешката си. – Тя сложи ръце на кръста си. – Пред себе си виждате неговото съвършено произведение: жената.

– Той е дал на мъжа по-голяма сила.

– Наистина. – Тя се замисли, поза, която обикновено изпращаше мъжете да търсят закрила при някоя хрисима жена или с по-голямо количество алкохол. – Така че да можете да въртите меча и да се потупвате по гърбовете в прослава на благословеното ви другарство.

– Господ е създал мъжа с по-висша цел.

– По-висша цел, казвате вие. Нека да проверим възвишените ви претенции. – Тя потупа с дългия си нокът показалеца на другата си ръка. – Не можете да раждате. – Посочи средния си пръст. – Не можете да изкарате вечерта без четири халби бира. – Накланяйки се назад, тя се удари с ръка по челото. – И не можете да издържите някоя мокра пелена или мъките при раждането.

Ядосан, но добре прикриващ се, Дръмонд каза:

– А ти какво можеш да издържиш, господарке Глори?

Изпълнила мисията си, Глори успокои наранената си жертва.

– Колко мило от ваша страна, че се интересувате – измърка тя. – Мога да издържа деня, без да гледам грозната физиономия на Суин Хендъл.

Донякъде успокоен, Дръмонд отново застана в обичайната си поза.

– И на него ли му говориш по този начин?

– Изобщо не говоря на Суин, ако мога да го избегна. Мисленето му е толкова изкривено, колкото говорът на вашия уелсец е изопачен. Мисля, че е повреден при раждането. Ще ми направите ли услуга да го изпратите завинаги в Норвегия?

– Ще ти направя услуга, ако и ти направиш една на мене, Глори. Името ми е Дръмонд Макуин, господар на това имение и защитник на тази ранена жена, която ние съвсем забравихме.

При разумния му и учтив отговор лицето ѝ застина. Спокойствието само засили земната ѝ красота.

– Едно на нула за вас, господарю – съгласи се приятелски тя. – Ако ме извините, ще се погрижа за господарката си.

– След като си отправила предизвикателство към мъжествеността ми? – Той се присмя, но по-скоро на себе си, отколкото на нея. – Не, Глори. Ще остана и ще ти помагам с каквото може един слаб мъж.

Устата на Глори се изви в усмивка и на страните ѝ се образуваха – както Суин ги наричаше – трапчинките на самия дявол.

– Успели сте да я сложите в леглото, господарю. Това едва ли би могло да се нарече работа за слаб човек. С малко късмет ще успеете да се присъедините към нея след около две седмици.

Възмутена, Джоана извика:

– Глори!

– А може и след седмица – поправи се тя и седна на ръба на леглото. – Поне чувствителността ѝ се съживява.

Или Дръмонд не я беше чул, или не го интересуваше. По-вероятно второто, помисли си Джоана, защото той гледаше към малката

торбичка, която беше носил и в градината.

– Как сте, господарке? – попита Глори. – Не сте взели приспивателните билки.

Джоана преглътна.

– Нито пък ще го направя.

– Тя го нарече упоиваща помя – поясни Дръмонд на Глори и хвърли торбичката върху леглото.

Глори сви рамене и помогна на Джоана да седне. Лежането в хоризонтално положение беше облекчило болката, но сега тя се възвърна с нова сила. Дръмонд пристъпи напред, за да предложи помощта си, но беше късно.

– Промених роклята ви. – Глори показа дрехата. Десният ръкав и деколтето бяха махнати и роклята се придържаше отстрани с връзки. Кройката позволяваше раната да се превързва лесно.

– Колко хитро измислено – каза Джоана, като ѝ се искаше и в момента да е облечена с нея и да не трябва да се разголва до кръста пред Дръмонд. Като неин съпруг щеше да му се наложи да понася белязана съпруга. По-добре да видеше само резултатите.

– Нека да помогна. – Дръмонд протегна ръка към закопчалките на връхната ѝ дреха.

– Наистина, съпруге, Глори и аз ще се справим сами.

В отговор на думите ѝ той я изгледа иронично.

Принудена или да действа, или да го предизвика, Глори се приближи до долния край на леглото и започна да вади лековитите билки от торбичката си и да подрежда мехлеми и превръзки върху леглото. Дръмонд зае мястото ѝ до Джоана.

Той заяви усмихнат:

– Може би лекуването на болни ще се окаже висшето ми призвание. Как мислиш, трябва ли да сменя меча си с лечителска торбичка?

С обаянието си той беше обезоръжил дори и страховитата Глори, която изсумтя неохотно в отговор. Напук на нежеланието си Джоана се усмихна.

– Ти *вече* се поправяш – каза той.

По-точно беше да се каже, че е обезоръжена, защото, когато искаше, Дръмонд Макуин можеше да омае и замазката на стената. Колко повече можеше да нарасне любовта ѝ към него? Като имаше предвид романтичното описание на Глори за интимните моменти, които бяха преживели със Суин като мъж и жена, Джоана едновременно се страхуваше и копнееше за предстоящата близост.

– Ще бъда внимателен, Клеър. – Ръцете му бяха много сръчни. *Вероятно*, помисли си раздражено Джоана, *имаше дълга практика от разсъбличането на предишните си любовници.*

– Нещо се мръщиш – отбеляза загрижено той. – Да не би болката да се усили?

Коя болка и от кой извор? Имаше голям избор: ревност заради увлеченията му по други жени, съжаление заради миналото и съмнение за бъдещето. По-добре да споменеше само физическата болка.

– Рамото ми вече е по-добре.

Явно доволен от отговора, той развърза връхната ѝ дреха, като внимаваше да не докосва изгарянето ѝ. Пръстите му пипаха леко връзките и на нея ѝ се прииска настойчивостта и нежността му да произлизат от обич, а не от задължение. *Господар на това име и защитник на тази ранена жена.*

Само в някои особени дни Джоана си беше позволявала да мечтае за мъж, който да облекчи товара на отговорността ѝ, да премахне самотните мигове и да напълни къщата ѝ с деца. Ако имаше късмет, Дръмонд можеше да осъществи поне една от трите ѝ мечти, защото не можеше да си го представи като помощник и утешител. Дори при риск да изпита още по-голяма сърдечна болка трябваше да се опита да изгради общ живот с него. Но не и преди да се възстановеше.

– А сега ми позволи да видя каква поразия си направила.

Разтревожена отново, Джоана съвсем се отчая. Над склонената му глава тя погледна Глори, която се смръщи неразбиращо. Джоана премести настойчивия си поглед към него, а после помоли с очи Глори да ѝ помогне да го изкара от стаята.

Глори примигна, в знак, че я е разбрала.

– Господарю – обърна се тя към него, като продължаваше да рови из торбичката си. – Преди да свалите превръзката, ще помолите ли Евелин да донесе топла и студена вода?

Той беше разхлабил долната риза на Джоана и тъкмо протягаше ръка към деколтето, за да я свали от раменете ѝ. Дръмонд спря и им хвърли подозрителен поглед, който показваше, че е наясно за заговора им да се отърват от него, но въпреки това тръгна.

В мига, в който той излезе в коридора, Джоана каза:

– Помогни ми да облека тази рокля, Глори, и по-бързо.

Акушерката се спря с руло чисти превръзки в ръка.

– Защо се срамуваш от него? Мисля, че не е от хората, които ще припаднат при вида на рана?

– Имам си свои причини.

– Изглежда истински загрижен. Повече отколкото би бил Суин, ако аз бях пострадала.

Дръмонд беше загрижен, но само от любопитство. Суин Хендъл си беше проблем на Глори.

– Господарке?

Джоана не отвърна, а започна сама да съблича дрехата си. Още преди години се беше научила, че най-добрият начин да се справиш с Глори беше изобщо да не се опитваш. Точно когато обличаше новата рокля, чу Дръмонд да предава на Евелин заръката за водата.

Прехапала устни, за да отпъди болката, Джоана притисна роклята към нараненото си дясно рамо и пъкна лявата си ръка в ръкава. Беше нахлузила дрехата до бедрата си. По нея имаше и други промени.

– Какво си направила с роклята ми?

Очите на Глори проблеснаха дяволито.

– Няколко малки бастички. Трябва да се грижите за удоволствието на лорд Дръмонд. Очевидно ви смята за красива, защо тогава да не му покажете повече неща за възхищение?

След завръщането на Дръмонд във Феърхоуп Глори явно очакваше Джоана да сподели интимни моменти от брака си, жените често си говореха за такива лични неща помежду си. Джоана винаги беше избягвала обсъжданията. Не можеше да говори компетентно, след като имаше само елементарни познания по темата.

– Защо? В момента изобщо нямам желание да го очаровам.

Това поне беше вярно.

– Ще признаете ли, че трябваше да останете в леглото?

Тъй като наистина се чувстваше по-добре, откакто се беше прибрала, Джоана отговори, както Глори искаше.

– Да, беше права. Не мога да използвам ръката си. Прекалено възпалена е. Ще ми помогнеш ли, моля те?

След като беше призната правотата ѝ, Глори завърза роклята, но не прекалено стегнато.

– Обещавате ли да почивате?

Като се заслушваше за стъпките на Дръмонд, Джоана побърза да отвърне:

– Обещавам.

Обещанието обаче дойде прекалено късно, защото той вече беше застанал на прага и погледът му я обхождаше от кръста към голата ѝ дясна ръка, после се спря върху превръзката, която започваше от рамото

й, минаваше под дясната ѝ мишница, частично покриваше гърдата ѝ и обхващаше шията ѝ.

От торбичката си Глори извади ножици и прехапала съсредоточено устни, срязва старите бинтове. Ножиците бяха студени и Джоана потрепера, както от допира на метала, така и от ужас от думите на Дръмонд, които щяха да последват.

– Съпруже – подхвана Джоана, като със здравата си ръка придържаше разхлабената превръзка на мястото ѝ. – Глори е много способна, дори по-способна от личния лекар на краля.

Без да обръща внимание на думите ѝ, той прекоси стаята и хвана китката ѝ.

– Искам да видя какво си направила.

– Е, добре, но изглежда по-зле, отколкото е всъщност. – Тя изчака, докато той пусна китката ѝ и свали превръзката.

Дръмонд се намръщи и я погледна в очите.

– Господи, Клеър. Виждал съм мъже с много по-незначителни рани, които със седмици се оплакват и твърдят, че нищо не могат да пипнат. Много лошо си се наранила.

Ако не беше изпуснала желязото в мига, в който се допря до кожата ѝ, раната щеше да бъде с размера на длан, както и го беше замислила. Но своенравното желязо беше паднало върху рамото ѝ и се беше търколило до шията ѝ, изгаряйки много повече кожа.

Глори надникна зад рамото на Дръмонд.

– Мехлемът е намалил възпалението.

– Намалил? – възкликна той, погълнат от раната. – По-зле ли е било.

– Да. Господарката беше припаднала – обясни Глори. – Бърти я е намерил рухнала до огнището. Рамото ѝ е било наранено при падането и затова тя внимава с дясната си ръка.

Погледът му срещна този на Джоана.

– Защо си размахвала нагорещеното желязо над рамото си?

Дали се съмняваше в измислената от нея история? Не очакваше, че ще иска от нея подробно обяснение. Намирането на смелост да изпълни замисъла си я беше изтощило до крайност. Той не можеше да знае колко дълго се беше борила с решението. Лошото вече се беше случило. Оттук нататък трябваше да продължава напред.

– Не го размахвах над рамото си. Беше нещастен случай. – От който той също щеше да има полза, защото сега вече можеше да му бъде истинска съпруга и вероятно да изпълни желанието му за повече синове.

Стиснал устни, с поглед пълен със съжаление, той поклати глава.

– Ще обсъдим нещастния ти случай друг път.

– Защо?

– Изличила си старото клеймо от рамото си. Човек би помислил, че си го направила нарочно. Да заличиш белега.

През шума на туптящото си сърце Джоана чу как Глори възкликна.

– Белег? – възкликна акушерката. – Какъв белег? Като се бореше едновременно да отпъди страха и болката и да задържи гласа си спокоен, Джоана отвърна:

– Клеймото си е моя работа, Дръмонд. Бях го забравила.

Погледът му стана студен и тя беше напълно убедена, че не ѝ е повярвал.

– Не си ми оставила никакъв избор по въпроса, нали така? – попита той. Когато тя не отвърна, Дръмонд продължи: – Ще останеш в леглото, докато Глори не ти разреши да се движиш из кулата.

Би се приковала доброволно с вериги за пода, само той да се разкараше нанякъде. Благоразумието отстъпи на изтощението. По-късно щеше да измисли някакво по-убедително обяснение на случката.

– Обещавам.

– Утре ще доведе Алисдър да те види. – После Дръмонд направи нещо неочаквано. Наведе се, целуна я по челото и нежно стисна ръката ѝ. След това се обърна към Глори и попита:

– Имаш ли всичко необходимо?

– Дори е в повече, ако включим нежеланото присъствие на Суин Хендъл в живота ми.

Той се изправи разсеяно.

– Излекувай жена ми и аз ще ти се издължа, като го изпратя някъде.

– Какво? – Ченето на Глори увисна и тя почти се олюля срещу Дръмонд. – Кога? Къде ще ходи?

– Не искаш ли да се разкара отгук?

Глори понечи да каже нещо, но само поклати глава.

– Разбира се, че искам да се разкара. Той е още една язва в разяденото лице на човечеството.

Дръмонд се обърна към Джоана.

– След като поговоря с Ред Дъглас, ще отида до Ийстуърд Форк. Синът на табака иска да си опита късмета с фермерството, така че ще отиде да живее в жилището на Сингър, а семейството на Сингър ще се премести в неговата къща тук.

Чувството за вина се смеси с мъката на Джоана. Само преди

минути го беше определила като лош помощник, а сега той поемаше казата ѝ и нейните отговорности.

– Благодаря ти – беше всичко, което тя успя да каже.

Той я изгледа странно, а стойката му изведнъж стана скована.

– Не се нуждая от благодарности за изпълнението на задълженията си, още повече, че се съмнявам дали ще одобриш промените, които възнамерявам да направя.

След това загадъчно изказване той напусна стаята и остави Джоана да се чуди какво е имал предвид.

Седмица по-късно, застанал сам на върха на кулата, Дръмонд все още се чудеше дали му е казала истината за инцидента. Отново и отново си представяше движенията, свързани с пъхането на нагорещеното желязо в каната, за да бъде затоплено съдържанието ѝ. Как е могло желязото да засегне рамото ѝ, когато всичките движения бяха насочени надолу? Логиката му подсказваше, че го е излъгала. Но защо и как е станало нещастieto? И дали е било нещастен случай?

Особено го тревожеше това. Ако сега тя се срамуваше от клеймото, това би могло да обясни разминаванията в разказа ѝ. И все пак преди жена му не би имала смелостта да се обезобрази. Малко хора биха стигнали до такива крайности, а и тя се гордееше с красотата си. Но както самата тя често му напомняше напоследък, не беше същата Клеър, за която се беше оженил.

Като си мислеше, че белегът вероятно погрозняваше с възрастта, както някои други рани, той беше разпитал съвсем небрежно Евелин. За негова изненада тя никога не беше помагала на Клеър да се облича, нито пък да се къпе. Въпросите към Алисдър за летните им къпания също бяха останали без отговор по отношение на клеймото. Колкото и странно да изглеждаше, двамата ѝ най-близки не знаеха за необичайния белег върху рамото на съпругата му. В деня, когато я беше видял гола в килера и почти се беше любил с нея върху варела, той също не беше забелязал клеймото. Тя го бе покрила с кърпа и когато се беше опитал да я махне, Клеър здраво бе стиснала хавлията. Защо? Винаги се обличаше в строги рокли. Къпеше се сама. Обличаше се сама. Обличаше. *Шивачката.*

Дръмонд се поздрави, защото се беше сетил за единствения човек, който би трябвало да познава тялото ѝ.

С изключение на Едуард Плантагенет, протестираше гордостта му. Дръмонд отхвърли идеята, защото нямаше доказателство за продължаващата изневяра на жена му, като се изключат думите на краля. След

по-малко от месец, когато отиде в Дъмфрис, Дръмонд щеше да разбере.

Дано тя да казваше истината, проплака сърцето му, защото с всеки изминат ден той откриваше у нея нещо ново, достойно за възхищението му.

Мистериозният инцидент продължаваше да го гложди. Сега обаче той имаше план и макар изобщо да не си представяше посещението при шивачката, той се радваше на перспективата.

В продължение на седем години беше лишен от искрено приятелство и интелигентен разговор и беше зажаднял за другарството, което Глори беше загърбила. Лечителката го беше заинтригувала и той се чудеше какво ли бе довело до романтичната засечка в отношенията между нея и Суин.

Дръмонд се чувстваше благословен, че живее сред хора, които не се интересуваха единствено от изтезания и обесвания. Никой от тях не го наричаше животно и не проклинаше предците му като пещерняци.

Внезапно изпита глад за парче от прекрасното телешко месо, което готвачът беше поднесъл тази вечер в чест на отпътуването на местния владетел и шерифа. Дръмонд слезе по стълбите, мина тихо покрай Суин, който спеше дълбоко на рогозката близо до огнището.

Дръмонд откри чинията с месо, увита с кърпа в килера. Наля си чаша сайдер и отпи една голяма глътка от сладкия сок. Тъкмо когато отново увиваше месото и го връщаше в чинията, чу зад себе си тиха въздишка.

На прага стоеше жена му. Под скромния шал тя беше облечена със свободно падаща бяла рокля, а сплетената ѝ коса се спускаше през рамото ѝ чак до кръста. Неясната светлина от огнището зад нея беше твърде слаба, за да прозира платът, но от стар опит той познаваше добре женствените ѝ форми. Точно в тази стая я беше извадил от ваната и я беше положил в скута си. Ръцете го сърбяха да прокара пръсти по извивката на хълбока ѝ и той ясно си спомни контура на гърдите ѝ, допира на щръкналите ѝ зърна и вкуса на кожата ѝ. Дръмонд се сети за изличения вече белег.

– Мислех, че си си легнал – каза тя.

Откакто се беше изгорила, Дръмонд се беше преместил да спи в трапезарията. Както и тази вечер, Суин често се присъединяваше към него. Но Дръмонд рядко спеше там повече от час. Той харесваше свободата на бойната стена, самотата и сигурността на кулата нощем.

Той вдигна парчето телешко.

– Хм, да. – Тя прекоси малката стая, оставяйки вратата отворена. – Това телешко беше най-хубавото през цялата година благодарение на Ред Дъглас. Той хареса ли ти?

– Долу-горе, а и ние скоро ще имаме собствени говеда.

– Реши ли кога ще изпратиш Суин за Испания?

– Да, ще тръгне в неделя.

– Глори знае ли?

– Каза й след вечерня.

Светлината беше слаба, но той различи усмивката на Клеър.

– Бих искала да имам шапка-невидимка, за да мога да присъствам на разговора им – каза тя и постла една кърпа върху варела. Когато поsegна към чинията, Дръмонд я спря.

– Позволи на мене, Клеър. – Той я сложи върху варела.

– Не трябва да ме разглезваш, Дръмонд. Наистина съм се оправила, а и върху кокала има съвсем малко месо.

Това беше вярно, защото всички, дори и Алисдър, бяха поискали втора порция. Тя можеше лесно да вдигне чинията, но на Дръмонд му беше приятно да я вижда как се опитва да отстоява позицията си, макар винаги той да печелеше. Беше мила и отзивчива и това му се струваше доста подозрително. Какво ли целеше?

Тъкмо бяха започнали да се хранят, когато някакъв заповеднически женски глас прошепна:

– Суин! Събуди се.

Той разпозна дрезгавия глас на Глори.

– Шшт.

Дръмонд пристъпи тихо към вратата и коленичи. През отвора на огнището виждаше какво става в трапезарията. Глори клекна до рогазката на Суин и го дръпна за рамото.

Ловецът се размърда и седна.

– Какво правиш тук, жено?

Тя говореше толкова тихо, че Дръмонд не успя да различи думите й, но позна, че пита нещо. Суин се огледа.

– Сигурно спи на стената.

– Или при жена си – каза Глори. – Където и ти трябва да си.

Ловецът разтърка лицето си, разсъни се и стана. Дръмонд хвана съпругата си за ръката и я дръпна зад вратата, която водеше към килера. Той се залепи за стената заедно с нея точно когато Суин влезе в кухнята. Задрънчаха чаши, разля се някаква течност.

– Ще споделиш ли бирата си с мене? – попита Глори.

– Не – изръмжа Суин.

– Защо не?

– Когато те видях за последен път, ти ме нарече грозно чудовище и ме прокле да отида в испанския ад.

– Не го мислех, Суин. Бях ядосана, както и ти често си ми бил ядосан.

Дръмонд се наведе и прошепна в ухото на Клеър:

– Знаеш ли как да действаш с шапка-невидимка?

Тя зарови лице в гърдите му, за да сподави смеха си.

Той я прегърна с една ръка, но леко, все още притеснен за раненото ѝ рамо. Да я прегръща и да се кикотят като своенравни деца изглеждаше толкова естествено и радостта от този миг надви чувството на вина заради подслушването.

– Имах достатъчно причини, за да съм ядосан, Глори. Престани вече.

Глори измърка.

– Ти спа с Мери Хекли и тя роди от тебе мъртво дете.

– Никой не може да твърди, че детето е било мое. Всички се възползваха от услугите на Мери.

– Всички ми се смееха. – Гласът ѝ се задави от сълзи. – Бях на петнадесет години, Суин, и си мислех, че ме обичаш. Но ти отиде при нея.

– И затова ти отиде при друг мъж.

– Чувствах се нежелана. Но вече не.

– Какво правиш?

Клеър беше застинала до Дръмонд и той знаеше, че тя сравнява нейните обстоятелства с тези на Глори. Искаше му се да я успокои, но не можеше да се насили да го направи. Тя доброволно беше преспала с друг мъж. Дори когато я беше предизвиквал, не беше отричала греха си. Ако си търсиш неприятности, ще ги намериш. Той щеше да си търси неприятности в Дъмфрис, после вече щеше да знае какво да прави със съпругата си и с бъдещето им.

– Целуни ме, Суин.

В последвалата тишина Дръмонд се опита, но не успя да овладее неконтролируемото си тяло. Сгушена до него, жена му също беше възбудена, дишането ѝ се учести и тя се притисна още повече.

– Спри дотук, момиче – каза Суин, но заповедта му не беше особено убедителна. – Някой може да ни види.

– Всички са си легнали. Харесваш гърдите ми. Зная, че е така.

– Какво си направила със зърната си?

– Боядисах ги с къпинов сок. Искаш ли да опиташ?

– Глори, ако свалиш тези панталони, ще премина отвъд галенето и утре ще съжаляваш.

– Съжалявам в този миг, Суин, и те искам. Докосни ме тук. И тук.

Тишината беше разкъсана от мъжко стенание, което достигна до слабините на Дръмонд.

Глори въздъхна.

– О, да, Суин. *Господи*.

– Имаш тялото на ангел.

– Тогава бъди дявол за мене, Суин. Не можеш да отречеш, че ме искаш. Доказателството расте в ръката ми.

– Ако продължаваш така, в дланта си ще имаш и семето ми.

– Хм. Искам да те целуна там и да го поема в устата си.

Клеър възкликна, но звукът беше заглушен от гърдите на Дръмонд.

– О, не!

– Шшт! Не може ли да се държиш като мъж?

– Не и с такава жена в прегръдките си.

– Твоята жена?

Суин изстена и гласът го издаде, че се предава.

– Моята жена.

Те отново започнаха да се целуват, после преминаха към по-интимни удоволствия. Техните въздишки и степеня действия като силен афродизиак за Дръмонд. Като се опитваше да отвлече вниманието си от сладострастното терзание, той се зачуди какво ли си мисли съпругата му.

След инцидента тя беше станала много мила, дори весела, сякаш беше взела някакво решение и беше доволна от това. Когато я беше попитал, тя беше отвърнала:

– Реших да последвам твоя съвет, и на Глори също. Ако си свършил с хокането, бих могла да подновя изпълнението на задълженията си.

Беше одобрила плана му да отглежда овес и просо в нивата, която беше пожертвала за Ред Дъглас. Беше приветствала идеята на Дръмонд да се обераат жълъдите и да се продават на свинарите за угояване на стоката им, вместо да се пускат животните самоволно да тършуват из гората.

– Децата могат да участват в събирането им и сами да спечелят по някоя пара.

Беше определила за това следващия традиционен ден за събиране

на фураж и беше наредила на Евелин и Бърти да разпространят новината из селото: Поканени са всички, особено децата.

Суин пухтеше, Глори стенеше и двамата така пъшкаха, сякаш тичаха по хълм. Дали наистина се любеха върху кухненския под? Нетърпелив да узнае, Дръмонд надникна през пролуката, образувана от пантите на вратата, и затаи дъх. Суин се беше облегал на стената, а голата Глори стоеше пред него, пъхнала ръка в панталона му.

С лице, изкривено от болка или удоволствие, Суин я стисна за ръцете и я отдръпна от себе си.

– Вземи дрехите си, Глори.

– Къде отиваме?

– В маслобойната.

– Ще ме вземеш ли със себе си в Испания? – Подобно на дървена нимфа Глори коленичи пред него. – Моля те.

– Ще ме приемеш ли за свой стопанин и господар?

– Мой съпруг.

– Стопанин и господар – настоя той.

– Ти си жесток, Суин Хендъл.

– Не, Глори. Просто отчаяно желая помежду ни да има мир.

– Стопанин и господар – отстъпи тя. – Но само в дома ни.

– Това е поне някакво начало.

Тя извика възторжено и се хвърли на врата му. Той я прегърна и я завъртя във въздуха.

– Какво правят? – попита Клеър. Дръмонд отвърна дрезгаво:

– Мисля, че най-после постигнах мир.

Глори вдигна дрехите си и те побързаха да излязат от стаята.

Дръмонд прочисти гърлото си.

– Тръгнаха си.

Тя го прегърна през врата и го придърпа към себе си, за да го целуне. Устните ѝ бяха меки и имаха приятния вкус на сладко ябълково вино. Решен да спре съблазняването, преди да стигнат по-далече, Дръмонд обузда собствените си желания и подложи на изпитание нейните. Когато дъхът ѝ мина покрай бузата му, той прокара езика си по извивката на устните ѝ. Тя ги отвори, но вместо да се потопи в сладостта им, той се въздържа, любопитен да види колко далече ще стигне тя. Джоана пъхна езика си в устата му, а пръстите ѝ обвиха китката му, защото усети, че започва да губи равновесие.

Гърдите ѝ се надигаха буйно срещу неговите и когато страстта стигна до слабините му, Дръмонд сериозно се замисли дали да не

вдигне роклята ѝ и да я има веднага, до стената на килера. А ако тя възприемеше отстъплението му като прошка? Ако отново станеше любовница на краля?

Съмненията изместиха желанието му и събирайки сетни сили, той я отдръпна от себе си.

– Ще ядем ли?

Погледът ѝ беше замъглен от страст, но тя се подчини.

– Да. Изведнъж усетих, че умирам от глад.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Следващия следобед Джоана се взираше в счетоводните книги, но мислите ѝ продължаваха да се връщат към предишната нощ. Отново си представяше лекомисления миг, когато двамата с Дръмонд се бяха втурнали да се скрият зад вратата на килера. Беше се чувствала свободна, млада и безгрижна в компанията му и инстинктивно беше усетила, че и той изпитва същото. Възбуждащият разговор между Глори и Суин беше вдъхновил Джоана. Еротичните думи на Глори бяха разбили силната съпротива на Суин. Ако Джоана и Дръмонд постигнеха мир, двамата можеха да се наслаждават и свободно да изразяват чувствата си.

В следващия миг наивността ѝ се изпари и беше заместена от желанието ѝ за любов, което срещаше загрижеността на любимия мъж за нейното здраве. Или това беше съпротива?

Раната беше почти заздравяла, на нейно място беше останала гладка розова кожа. Преди клеймото беше част от Джоана и колкото и да беше чудно, сега малкият белег ѝ липсваше. Тревогите за загубване на собствената ѝ идентичност се бяха оказали безпочвени. Във всяко движение и мисъл, във всяко действие и постъпка тя си оставаше Джоана Бенисън. Щеше да продължи да процъфтява и най-после да престане да мечтае да чуе името си от устата на Дръмонд. Той започваше да държи на жената, за която се представяше тя, защо иначе щеше да проявява такава загриженост за здравето ѝ?

Изпълни я копнеж и тя се опита да задържи чувството, защото знаеше, че краят на терзанията ѝ скоро ще настъпи. Тази вечер щеше да го напие с вино, после щеше да го съблазни. По тялото ѝ пробягнаха приятни тръпки и тя с нетърпение зачака вечерта, представяйки си как ще се озове защитена в прегръдките му. С божията благословия един ден щеше да роди неговите деца.

Твърде разсеяна, за да се концентрира върху цифрите, тя провери запасите от вино и собственоръчно смени завивките на леглото. Разпърсна стръкчета риган и върху масата до леглото сложи свещ с аромат на пирен. После се посвети на банята си.

Когато се върна в стаята, завари Дръмонд да седи на леглото ѝ. В ръцете си държеше зеленото ѝ елече.

Той вдигна очи. Лицето му беше застинало в строг израз, а погледът му излъчваше решителност.

– Влез. – Той ѝ махна да пристъпи навътре. – Чаках те.

Тя се почувства като слуга, хванат да краде сол и извикан да дава обяснение пред господаря си.

– Питам се как си изгорила рамото си по начина, по който твърдиш. Как си могла да държиш чашата така? – Той уви дрехата около лявата си ръка и я изпъна във въздуха. – А желязото по този начин? – После вдигна дясната си ръка. – И си успяла да се изгориш чак тук горе. – Той докосна рамото си.

Джоана беше изпълнена с пустота. Теорията му не я безпокоеше, беше очаквала този разпит. Нараняваше я сигурността, че той вече беше предричил въпроса за себе си. Можеше да обори възраженията му, но какво щеше да стане, ако съмненията останеха и изплуваха на повърхността при следващата ѝ грешка?

Като част от предварително изградената си защита, тя се престори на равнодушна.

– Много просто, Дръмонд. Вместо да оставя желязото на стойката му, аз го сложих върху полицата на огнището. Тъй като е кръгло, то се търколи и падна върху рамото ми.

Проявеното от нея безразличие не му направи никакво впечатление, той кимна и се вторачи в дрехата, която държеше.

– По някакъв необясним начин облеклото ти изобщо не е пострадало. По него няма дори и пращинка пепел. Много странно, Клеър.

Беше откраднал ключа за сандъка ѝ. Като среднощен крадец се беше ровил във вещите, които държеше за спомен. Дали беше забелязал важноста на еднаквите кичури руси коси, дали беше разбрал защо държи две броеници? Трябваше ли да унищожи и последните си останали спомени от детството? Беше загубила сестра си. Нищо ли нямаше да ѝ остане от миналото?

Не знаеше дали да се смее, или да плаче, а липсата на всякаква проява на чувства от негова страна още повече усложняваше нерешителността ѝ.

– Как си успяла да осъществиш този подвиг? Беше махнала зелено-то си елече и беше смъкнала роклята от рамото си. Когато свърши с изличаването, Бърти ѝ беше помогнал да се качи горе и беше довел Глори. Версията, разказана на Дръмонд, щеше да издържи.

– Дрехата е непокътната, защото през онази нощ бях облечена с друга.

Сините му очи я гледаха обвиняващо.

– Бърти твърди, че е тази. Той те е открил.

– Да, но Бърти не си спомня правилно. – Тя отиде до по-големия сандък и извади стара торба, в която държеше парцалите, които използваше по време на цикъла си. Извади част от тях и каза:

– Носех една стара рокля, която изгоря толкова, че не можеше да се поправи. От останките направих тези парчета за лични нужди.

Както очакваше, той се изчерви. Въздъхна и прокара ръка през косата си. В погледа му все още се четеше съмнение.

– Изгорила си се нарочно, Клеър. Защо?

Тя беше сигурна, че това няма да е последната лъжа, която ще трябва да изрече. Жалко.

– Не съм, Дръмонд, и съм наранена, че се съмняваш в думите ми.

– Аз ще разбера истината – отвърна той. – Може би не днес или утре, но ще разбера. Това не те ли засяга?

– Да ме засяга, че се съмняваш в мене? – Надеждите ѝ за бъдещето се разклатиха и тя си представи предстоящите години – безкрайни и неописуемо самотни. Той никога нямаше да отвърне на любовта ѝ и щеше да се наложи тя да задържи чувствата си в себе си.

– Бих казала, че това е най-тъжният момент от твоето завръщане насам.

– Аз също.

Трябваше да промени мнението му, но как? Само истината щеше да ѝ свърши работа, но не можеше да изложи на опасност сестра Маргарет заради собствените си романтични копнежи. За да помогне на Джоана в търсенето на самостоятелност, игуменката доброволно беше опетнила душата си с лъжа. Това беше достатъчно за нея.

– Нищо ли повече няма да ми кажеш? – попита той. На съзнанието ѝ тежаха тонове неизречени истини.

– Може ли да получа ключа от сандъка си?

– Разбира се. – Той се изправи и ѝ подаде дрехата. – Все още е в ключалката.

Тихите думи и бавните стъпки, с които напусна стаята, ѝ показаха, че той също е разстроен. Дяволите да го вземат! Беше се влюбила в него и по същия начин можеше да го разлюби, но нямаше да предаде първия човек, който се беше държал добре с нея.

Нямаше да има мъничко момиченце, което да суче от гърдите ѝ и да изпълва живота ѝ с радост. Нямаше да има синове, които да тичат след Алисдър, да наследят неговите играчки и да носят обувките му, които внимателно беше прибрала.

Без клеймото Джоана беше съпругата на Дръмонд и никой не

можеше да отрече това. Но тя не му беше истинска съпруга и не искаше и да знае за това. До следващия ден, когато Алисдър поднови кампанията си за малка сестричка.

* * *

Беше влязъл в дневната както си беше облечен в ризницата, с ръкавици и с меч, препасан през кръста. Откакто беше получил военното си снаряжение и се упражняваше всеки следобед, Алисдър беше станал поуверен. Дори се появяваше сутрин на масата, облечен в него. Бързо беше научил маневрата отстъпление.

– Това не е никакво извинение, майко, за да ми отказваш сестричка. Може да получи моята стая.

Господи, дори беше започнал да говори като баща си.

– А ти къде ще спиш?

Той се потупа по гърдите.

– Достатъчно съм голям, за да спя в казармата при мъжете.

А тя беше венециански лихвар. Дяволите да я вземат, че беше повлияла и на поведението на Дръмонд. Сега трябваше да надхитря и двамата ежедневно.

– Страхотен начин да покажеш обичта си към любимата си сестра, без която не можеш да живееш. Мислех, че я исках.

Алисдър плесна с ръце по бедрата си и се вторачи в тавана. Мечът му издрънча, коланът се смъкна върху слабите му хълбоци.

– Искам я, но скоро ще стана мъж. Не можеш да го отречеш.

– Ако ти си мъж, значи аз съм баба и съм прекалено стара, за да раждам друго дете.

– Трябва да го направиш! – Той тропна с крак и коланът с меча падна на пода. Наведе се и отново нагласи колана на кръста си. – Коланът на рицаря не трябва да бъде много стегнат – промърмори той.

Ако поощряваше избухванията му, той щеше да стане още по-раздразнителен. Изглежда, най-добре беше да смени темата.

– Къде е баща ти?

Той изведнъж застана нащрек и започна да си играе с ръкавиците.

– Ако ти го доведе, ще намокриш ли фитила му, за да ми дадеш сестричка?

Вбесена от мръсните му думи, тя скочи на крака.

– Последния път, когато ми каза това, не разбираше какво означава. Сега знаеш.

– Да. – Той скръсти ръце пред гърдите си. – Татко ми разказа за

онова, което правят възрастните. Сега ще го направиш ли?

Щеше да набучи главата на Дръмонд на кол.

– Къде е баща ти?

– Искам сестричка.

Тя притисна ръце една в друга – всъщност ѝ се искаше да ги извие отчаяно.

– Отговори на въпроса ми.

През стиснатите си зъби той отвърна:

– Чисти краката на Лонгфелоу. Ако разбере, че си ми ядосана, никога няма да ми позволи да спя в казармата.

Искаше ѝ се да се изсмее, защото Дръмонд не даваше пукната пара за нейните чувства. Беше я нарекъл лъжкиня. Дано да не разбере, че освен това е и натрапница. Но как би могъл? Клеймото вече го нямаше. Тя беше Клеър, съпругата на могъщия предводител на клана Макуин и майка на непослушния му син.

– Не, баща ти няма да те накаже. – Когато Алисдър си отдъхна, тя продължи: – Аз ще го направя.

– Но аз само веднъж съм ял яйчен крем, откакто за последен път ме наказа.

Възнамеряваше да разопакова меча на Дръмонд и да му го даде, за да го подари на Алисдър. Сега обаче промени решението си.

– Този път ще ми предадеш меча си.

Той я погледна смаяно.

– Не.

– И ако продължаваш да протестираш, ще го разнасям из цялото село от сутрин до вечер и ще накарам всички жени да го пипнат.

Преди щеше да се разстрои, сега лицето му се сгърчи от яд и той стисна юмруци.

– Ще си намеря друг.

– Значи ще започна да си правя колекция.

Той извади меча от калъфа и хукна навън от стаята, като крещеше:

– Мразя те.

Думите му я нараниха, но тя знаеше, че той не искаше да бъде жесток. Животът му се беше променил драстично след завръщането на Дръмонд и беше прекалено малък, за да се нагоди към промените без проблеми. Но в сърцето си беше нежно и мило дете. Просто се нуждаеше от напътствия.

Джоана остави оръжието, където беше паднало, и тръгна да търси Дръмонд. От другата страна на двора видя Алисдър да маха оживено и

да се моли на баща си, който стоеше до слона с пила дълга колкото ръката ѝ.

Дали Дръмонд щеше да я подкрепи? Преди го беше правил и даже и да не ѝ вярваше за изгарянето, едва ли щеше да разглезва Алисдър само за да ѝ направи напук. В сърцето си Дръмонд Макуин беше добър човек. Съдбата и политиката бяха променили живота му. Той обичаше Алисдър и въпреки че все още се бореше с ролята си на баща, намеренията му бяха добри.

При приближаването ѝ Дръмонд кимна.

– Стопанке.

Щом искаше да се държат официално, така да бъде. Но защо трябваше да я боли сърцето и стомахът ѝ да се свива при вида му? Защото го обичаше.

– Стопанино. Искам...

Лонгфелоу затръби и размаха хобота си пред нея. Тя изчака, докато слонът свърши проверката си и се върна към храната си.

– Какво те води насам? – попита Дръмонд.

– Цялостно извинение. – Тя погледна Алисдър. – Искам да поговорим за мръсната уста и лошите маниери на този хулиган.

Той потупа сина ся по главата и каза развеселен:

– Този Алисдър? Не е възможно.

Навирил брадичка и изпълнен със самодоволство, синът ѝ изглеждаше съвсем като непознат. Промените у него едновременно я тревожеха и предизвикваха. Беше очаквала да превъзмogne нуждата си от майчино одобрение. Това се случваше с всички момчета. Не беше предполагала обаче, че ще се случи тази или следващата година, и то толкова рязко.

– Точно *този* Алисдър. – Тя предаде на Дръмонд какво беше казало момчето. – Взех му меча.

Той погледна ядосано сина си.

– Не ти ли казах, че това е грубост, и не те ли предупредих, че никога не трябва да повтаряш тези думи в присъствието на дама, особено на майка ти?

Кимването на Алисдър беше почти незабележимо.

– Каза ли ѝ това, Алисдър?

– Не.

Дръмонд погледна Джоана. Стори ѝ се толкова далечен, че тя зачуди дали не си мисли, че тя го лъже.

– Алисдър, кажи истината на баща си.

Момчето подритна едно камъче с върха на ботуша си.

– Да, казах го.

– Защо? – попита Дръмонд.

Сладкото личице на Алисдър се изкриви нещастно.

– Искам сестричка, а никой друг не може да ми я даде.

Дръмонд впери поглед в пилата.

– Алисдър, знаеш ли какво е лъжа?

Момчето отпусна рамене и изви очи.

– Лъжа е, когато кажеш нещо невярно нарочно. Ти ме излъга, защо аз да не мога?

Дръмонд отстъпи назад.

– Това е сериозно обвинение, Алисдър. Кога съм те лъгал?

– Когато прекарахме нощта в гората. Ти каза, че майка мрази гущери.

Сърцето на Джоана заби лудо. Със загриженост в гласа Дръмонд отвърна:

– Майка ти наистина мрази гущери.

Алисдър поклати глава и провлечено каза:

– Не. Ти каза, че когато съм бил толкова малък, че все още не съм бил роден, ти си пуснал гущер в роклята й и тя пищяла. Каза, че мрази гущери, но това е лъжа. Тя дори прави кошници за хващане на насекоми и никога не пищи. – Алисдър ги погледна умолително. – Това не е ли лъжа?

Изпод сведените си вежди Дръмонд впери поглед в Джоана. Тя се сви от объркването, което той не се опитваше и да скрие.

– Клеър, отстъпвам отговора на тебе.

Тя се притесни от двойното наблюдение, но прекалено много беше заложено на тази карта. Честността я задължаваше да подкрепи думите на Дръмонд, но Алисдър също не трябваше да бъде пренебрегван. Трябваше да намери начин да угоди и на двамата.

– Алисдър, гущерите са безобидни животни и са полезни за градината.

Погледът на Дръмонд не се отмести.

– Това не е отговор за момчето. Обясни му.

Бащата и синът изглеждаха толкова еднакви и обединени в каузата си, че Джоана се почувства като външен човек. Хваната в собствения си капан, тя сграбчи единствената възможност за измъкване.

– Преиначих малко историята, Алисдър. Баща ти не лъже. Сестра Маргарет научи мен и Джоана да плетем кошници и да хващаме

гушери. Джоана винаги е била по-смела от мене, но аз бях прекалено горда, за да го призная. Когато дойдох тук, преодолях страха си от насекомите.

– Ти си ме излъгала – настоя Алисдър, толкова разочарован, както в нощта, когато беше разбрал, че баща му е обявен за предател.

Беше обзета от вина. Погледна към Дръмонд.

– Как да обясня нюанса?

– Не можеш. Опитвал съм се. – После се обърна към Алисдър и каза: – Две неверни неща не правят едно вярно, сине. Ти си изрекъл вулгарен израз пред майка си, след като изрично ти забраних да го правиш. Това е същността на нашия разговор.

– Но аз излъгах заради сестричката. Това е добра и справедлива кауза.

– Но не е причина да се държиш грубо с майка си.

През стиснатите си зъби Алисдър просъска:

– Искам сестричка.

Дръмонд въздъхна. Джоана му съчувстваше. Той не можеше да отстъпи. Алисдър трябваше да се научи да уважава и да се подчинява на баща си.

– Дай ми ръкавиците си.

С увиснала долна устна Алисдър се възпротиви.

– Не е честно.

Дръмонд погледна Джоана. Изглеждаше объркан и тя му подсказа да отстоява позицията си. Той я послуша и каза:

– Животът не винаги е справедлив, Алисдър. Но ти трябва да се държиш кавалерски и достойно. Ще взема също и ризницата ти.

– Татко!

– Още сега Алисдър. – Той остави пилата и протегна ръка. – Или ще останеш тук да... да чистиш нужниците на казармата.

Алисдър изглеждаше така, сякаш беше съдвкнал кисела джанка.

– Това е работа на слугите. А другите деца ще получат парички за жълъдите.

– Другите деца не са обидили майките си и не те интересуват.

– Но аз трябва да ги ръководя. Аз съм по-висшестоящ от тях.

– По-висшестоящият би трябвало да уважава майка си. Но... Елтън Сингър ще ти покаже къде държи лопатата.

Алисдър свали ръкавиците си и вдигна ръка, като че ли щеше да ги удари в дланта на баща си.

– Ако го направиш, Алисдър – предупреди го Дръмонд, – ще

усетиш целувката на тези ръкавици върху голото си дупе.

– Майко. – Момчето я погледна умолително. – Не можеш да му позволиш да ме бие.

Джоана ненавиждаше подобни възпитателни мерки, но Дръмонд беше направил всичко възможно, за да ги избегне. Погледите им се срещнаха и тя усети задоволство от общия им триумф, въпреки че той беше над непослушно седемгодишно момче.

– Обичам те много, Алисдър, но драстичните времена налагат драстични мерки.

Алисдър предаде ценните си вещи съвсем кротко.

– Ето.

Дръмонд взе ръкавиците и ризницата и зачака, като се молеше момчето да се извини на майка си, без да бъде подсещано. Тя прикриваше чувствата си за всичко друго, но не и когато ставаше дума за Алисдър. Беше наранена до дъното на душата си. Дръмонд си спомни думите на вуйчо си. *Сърцето на майката е направено от стъкло. Трябва да внимаваш да не го разбиеш.*

Алисдър хукна към кулата, но Дръмонд го спря.

– Ще се извиниш на майка си и после ще прекараш следобед, като направиш нещо хубаво за нея.

С крайчеца на устата си Алисдър попита:

– Какво да направя?

На Дръмонд му се прииска да го разтърси, но насилието щеше само да го лиши от гордостта му. От опит знаеше, че засраменият мъж не е в състояние да подреди мислите си, камо ли да изрази обичта си. Точно сега Клеър се нуждаеше от подкрепа, за да успее да прости на Алисдър.

– Ти трябва да решиш – каза Дръмонд. – Знаеш какво харесва тя.

– Може би – каза тя с изпълнен с достойнство глас – Алисдър може да прекара деня, като обмисля как да изкаже извинението си.

Момчето я погледна, но бързо отмести очи.

– Аз съм единственият, който знае къде расте белият пирен, с изключение на татко. Може ли да си вървя?

– Да, но си сложи палто, преди да излезеш – Дръмонд го наблюдаваше как се отдалечава.

– За какво мислиш? – попита тя.

– Колко прост беше методът на баща ми за възпитаване на деца.

– С опакото на ръката ли? – Тя допря дланта си до бузата.

Сравнението изглеждаше странно, защото страната ѝ беше гладка, а ръката – мека и закръглена. Дланта на баща му наподобяваше тояга и

по размер, и на пипане, а и винаги попадеше точно в целта.

– Точно така.

Тя наблюдаваше Алисдър, който се изкачваше по стълбите към кулата. Дръмонд продължи:

– За него е естествено да върви по свой път и да бъде непослушен.

Тя се усмихна тъжно. Беше готов да се обзаложи, че сърцето ѝ се къса.

– Аз си мислех същото.

– Трудно расте.

Тя кимна, но дишането ѝ стана накъсано, ноздрите ѝ се разшириха. На Дръмонд отчаяно му се прииска да я развесели.

– Можем да го обещаем на църквата.

– Тя няма да ни плати.

– Вярно. Папата даде последните си хубави дрехи за каузата.

Още докато я наблюдаваше, тя се оживи. В очите ѝ проблесна интерес, а ръцете ѝ застинаха.

– Колко дълго ще го наказваме?

– Тоест, за колко време ще го лишим от оръжието му ли?

– Да.

Не трябваше да изглежда толкова красива, не и когато той изгаряше от желание да я има. Не и когато беше спала с крал. Не и когато криеше толкова важни тайни.

– Лъжата е сериозно нещо, Клеър. И много лоша черта у син или съпруга.

Тя разбра правилно думите му, но каквито и да бяха причините, тя ги криеше отлично.

– Особено *твоята* съпруга.

Дано да му дадеше някакво обяснение.

– Още повече, че имам само една.

Тя се засмя.

– Нека те уверя, че твоята съпруга не се е изгорила нарочно.

Говореше така, сякаш съпруга му беше някоя друга жена. Наистина се беше променила и най-голямата разлика беше в способността ѝ да се дистанцира от миналото. Държанието и поведението ѝ не бяха на прелюбодейка. Дори се проявяваше като доста невежа по тези въпроси. Къде се беше научила на това и как можеше да измъкне истината от нея.

Като че ли беше най-добре да подходи направо.

– Напротив, ти си си поставила за задача да се изгориш.

– Бащинството ти подхожда.

Опитът за ласкателство беше толкова неумел, че Дръмонд се разсмя.

– Да, в най-добрия случай се обърквам страшно.

Тя наклони глава настрана и се усмихна.

– Скромността ти отива. Аз, от своя страна, бях лоша майка от самото начало.

Отклоняването на разговора не заблуди Дръмонд, а само предизвика любопитството му.

– Ти?

– Дори повече от лоша. – На лицето ѝ се появи усмивка на самоирония. – Първия път, когато му дадох да опита сок от сливи, той гукаше и, смеейки се, искаше още. Тъкмо се учеше да пълзи. Дадох му толкова, колкото можа да погълне. Изобщо не се замислих, че може да му стане лошо. Глори и аз кръстосвахме стаята в продължение на два дни. Мислех, че съм погубила горкото дребосъче.

Враждебността на Дръмонд изчезна за миг. Това беше лош спомен за нея, но, къде, по дяволите, се беше научила на дипломация и на изкуството да води безобиден разговор.

– Друг път пък – продължи тя съвсем спокойно – го взех със себе си в Карлайл, за да търся купувачи за новата реколта. Беше прекрасен летен ден и пътувахме е една каруца. Бузките и носът на Алисдър станаха на мехури от слънцето, а аз бях твърде егоистична и неопитна, за да забележа.

Мехури. Изгаряне. Дръмонд се зачуди как се поддаваше да бъде отвлечен от чаровното ѝ държание. Тя притежаваше рядката дарба да омайва и да мами едновременно.

– Ти очевидно си станала експерт по изгарянията?

Тя примигна и не успя да скрие разочарованието си.

Миг по-късно оживено попита:

– Как си се сприятелил с Лонгфелю?

Смяната на темата беше толкова очевидна, че на Дръмонд му се прииска да я предизвика. „По-добре да изчаквам и да наблюдавам“, помисли си той. Със сигурност знаеше, че все някой ден тя щеше да се издаде. Винаги така ставаше с мошениците.

– Пазачът му умря, а помещението му беше съседно с моето.

Чертите ѝ се изостриха от шока.

– Ти си бил държан заедно с...

По гърба му пробягаха ледени тръпки.

– Животните.

– О, Дръмонд. Съжалявам много.

Чистият ѝ поглед и омърлушеният тон издаваха, че беше искрена. Реши да запази този миг за спомен. Имаше достатъчно време и търпение, за да разкрие лъжата ѝ.

– Както казваш, имам истински приятел в лицето на Лонгфелоу.

– Освен това имаш свобода и богато имение – добави тя.

И невярна съпруга – лъжкия. Напомнянето го преряза като леден вятър и прогони идеалите на влюбения. Тя сигурно беше прочела мислите му, защото каза:

– По-добре да броиш придобивките си, отколкото да посвещаваш вниманието си на нещастията си. Имаш Алисдър, който е смесица от двете и има нужда от тебе.

Той се опита да скрие усмивката си. Не можеше да ѝ позволи да го размеква. Ако се отпуснеше, тя отново щеше да се настани в сърцето му.

– Истински дар.

– Точно така. Ще отпразнуваме ли твоя дар?

Дали това беше опит да поиска прошка? Нямах да получи прошка толкова лесно от Дръмонд Макуин. Той беше заинтригуван колко ли далеч щеше да отиде тя?

– Искаш да кажеш, да вдигнем наздравница за успеха си като родители ли?

– Ами, да, това е чудесна идея, Дръмонд. Можем да го направим още тази вечер – отвърна нетърпеливо тя.

Значи наистина ѝ се искаше да стане незабавно. В такъв случай щеше да се съпротивлява, защото идеята да бъде обект на нейното внимание му допаднаше. Разбира се, щеше да държи желанията си под строг контрол.

– Аха. Можеш да кажеш на кръчмарката да започне да приготвя седемдневна медовина.

– Седемдневна медовина? – Тя се доближи толкова, че можеше да усети аромата на пирен по кожата ѝ. – Мислех, че виното ще ни свърши същата работа.

Устата му се напълни със слюнка и той стисна здраво ръкавиците в ръцете си, за да се въздържи да не я докосне. Корсажът на роклята беше пристегнал гърдите ѝ, а пепеляворозовият ѝ цвят напълно подхождаше на привлекателните ѝ устни. Устни, които можеха да опиват.

– Смяташ да ме напиеш ли, Клеър?

Тя изсумтя възмутено, а изражението ѝ още повече засили

царствеността на поведението ѝ и му напомни за Алисдър. Слънчевите лъчи играеха върху кожата ѝ и придаваха на кафявите ѝ очи канелен оттенък. Копнееше отново да ги види как потъмняват от страст. Първо обаче искаше тя да прояви искреност.

– Защо да те напивам, Дръмонд?

Няколко причини му дойдоха наум, но всички изглеждаха безпочвени. Никога не се беше държала като съблазнителка – тази нова Клеър беше прекалено пряма. Дали щеше да го моли за прошка? Интересна възможност, но прекалено наивна дори за старата Клеър Макуин. Като смяташе да обърка плановете ѝ, той попита:

– А какво ще стане, ако ти се напиеш и ми разкриеш защо си изгорила клеймото?

– Аз нямам нищо за разкриване, но двамата имаме много поводи за празнуване. Ти се държа чудесно с Алисдър.

Ето, отново похвала, която звучеше по-скоро като любяща милувка. Увереността ѝ го пришпори.

– Няма да отстъпя по този въпрос.

И не отстъпи.

* * *

На вечерня коленичи до нея и прошепна:

– Да не си започнала да изпитваш срам от клеймото?

Склонила глава, тя докосна рамото си до неговото.

– Не, но се срамувам за тебе.

Невинен като Света Богородица, той отвърна:

– Но аз едва започвам.

Той стоеше зад нея, докато тя измисляше приказка за Алисдър. Наведе се и прошепна:

– Да не си мислила, че аз ще се срамувам от клеймото?

Тя вдигна поглед и отвърна:

– По-скоро се молах да се върнеш у дома и да се грижиш за мене.

Той отскочи назад като ужилен.

Ако нежността ѝ можеше да бъде противопоставена на настоятелността му, то тогава той беше щедро обсипан с нея.

– Смяташе да спечелиш съчувствието ми ли?

– Върви по дяволите, с твоето съчувствие, Дръмонд. Аз се боря за сърцето ти.

Изненаданият му поглед се спря върху устата ѝ. Вземайки пример от Глори, Джоана облиза устните си. Той изстена разстроен и се

отдалечи.

Искаше ѝ се да хукне след него, но той винаги беше в компанията на Алисдър, на Бърти или Амори. Никога насаме с нея. Дръмонд изглеждаше решен да избягва случайните им срещи като тази в килера. Спеше на крепостната стена и залостваше вратата. На пръв поглед бяха стопанин и стопанка, родители, семейство.

Но не бяха съпруг и съпруга.

След отпътуването на Суин и Глори Дръмонд често се занимаваше с обучението и предвождането на ловците. Дори беше прекарал една нощ повече в блатото, за да намери охранена жаба, тъй като знаеше, че тя обича месото.

Но не беше преданият ѝ съпруг.

Тя се занимаваше със събирането на жълъди. Проверяваше складовете. Плевеше градината, докато не остана нито едно излишно растение. Едва вчера придружи Дръмонд при шивача, за да му поръчат нови дрехи. Той предложи да посетят и шивачката, така че тя да има нова рокля за посещението в Дъмфрис.

– Нещо с яка около врата, за да скрива белега, който си си направила.

Търпението ѝ се изчерпа и тя отвърна:

– А може би нещо в черно, за да ми напомня за щастливите дни като вдовица.

Той обхвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си.

– Печелиш още една точка, Клеър.

– Тогава искам награда.

– Само в замяна на истината.

Беше загубила битката. Независимо колко често или безсрамно го изкушаваше, той винаги се измъкваше.

Но тя беше жена с мисия и когато в края на седмицата медовината беше вече ферментирала, Джоана не пропусна своя шанс.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Възбудата сякаш и даваше крила и засилваше увереността ѝ. Облечена в червена рокля и нов елек от розово кадифе, Джоана си проправи път към трапезарията. В коридора спря пред един излъскан щит, за да се огледа. Беше сплела косата си и я беше завила на кок. Над прозрачното тънко було, което обграждаше лицето ѝ се спускаше върху раменете, носеше венец от бял пирен.

Вчера Алисдър бе хвърлил кал в лицето на Кърли Хендъл. За наказание беше лишен от десерт и му бе казано да набере букет цветя за Кърли. Беше донесъл букет и за Джоана.

– За следващия път, когато се държа лошо – мъдро отбеляза той. – Така сърцето ти няма да се разбива.

– Откъде знаеш за разбиването на сърцето ми?

– Татко ми каза.

Влиянието на Дръмонд върху Алисдър се проявяваше по различни начини. Момчето все по-често вземаше самостоятелни решения. Въпреки че понякога грешеше, Алисдър се учеше да приема пораженията с усмивка. Дори да беше правила планове за сближаването между бащата и сина, надали би постигнала такъв успех, и ако Дръмонд беше толкова способен в зачеването на деца, както в бащинството, щеше да ѝ направи цял куп момчета и момичета.

– Да ти кажа ли какви бяха думите на татко? – понита Алисдър.

– Разбира се.

– Думите му бяха: „Сърцето на майка ти е направено от стъкло, сине. Внимавай да не го разбиеш“. – Горд със себе си, Алисдър се беше извил, докато вадеше стрък бял пирен от гирлянда. – Морган Фор казва, че татко е залегнал и изчаква най-подходящия момент.

Джоана се разсмя.

– Знаеш ли какво е имал предвид?

– Не. – Той сви рамене. – Никой не знае. Хекли казва, че самият Морган не знае какво мисли.

Джоана се усмихна при спомена за разговора. Взря се в отражението си, нагласи венеца и влезе в трапезарията.

Евелин беше приклепнала до огнището и разпалваше огъня. Дръмонд не се виждаше никъде. Прислужницата заговори през рамо:

– Добър вечер, господарке. Очите на господаря ще останат във вас,

като ви види.

Джоана беше положила изключителни грижи за тоалета си – тази вечер беше най-важната в живота ѝ.

– Благодаря ти, Евелин. Къде е лорд Дръмонд?

Прислужницата се изправи и остави дилафа в кофата.

– Чака ви в кръчмата.

Кръчмата? Джоана се разгневи. След цяла седмица увъртания и измъквания тази вечер страхливецът се беше скрил в тълпата. *Дали имаше*, помисли си тя, *мъж по-устойчив на съблазняване от Дръмонд Макуин? Да, някой монах.*

Но той я искаше, беше сигурна в това. Говореше за испански говеда и миналогодишни реколти, но изражението му издаваше мъжките му копнения и трудно сдържаната страст. Опитваше се да я разтакава, но търпението му не можеше да съперничи на упоритостта ѝ. Тя щеше да спечели и тази вечер той щеше да я направи своя съпруга.

С тази радостна мисъл тя слезе по стълбите и се остави шумът да я отведе до кръчмата. Забутан в дългото тясно пространство между пивоварната и ковачницата, входът на пивницата беше украсен с фенери и бурета. Пръстеният под и дървените пейки придаваха уют на помещението.

Дръмонд седеше на масата до отсрещната стена заедно с Морган Фор, месаря, няколко ловци и Бърти. Последният подсвирна при появата ѝ. Подобно на грахови зърна, търкалящи се по нож, те станаха от пейката, за да може да седне до Дръмонд. Притисната в ъгъла до стената. Дали щеше да успее да се промъкне без проблеми покрай тях. Да, щеше.

Пристъпвайки настрани, тя се промуши между пейката и масата. Дръмонд следеше движенията ѝ с одобрително изражение. Махна ѝ да се приближи и постави рамото си върху касата на прозореца. Всички на масата щяха да си помислят, че я е прегърнал през рамото. Влюбена двойка. Мъж и жена.

Тази нощ, крещеше загасващото ѝ съзнание. *Тази нощ.*

Невинен като новопокръстено бебе, той се усмихна.

– Да не съм пропуснал някой специален повод?

Наведена толкова близо до него, че можеше да преброи космите на черните му вежди, тя отвърна:

– Много добре знаеш. Щяхме да начеваме седмичната медовина и да празнуваме успеха си като родители.

„И да се замаеш дотолкова, че да не забележиш, че жена ти е девствена“, помисли си тя.

– Днес едва ли е най-подходящият ден. Синът ти е отрязал опашката на магарето.

Кацнала в скута на баща си, Кърли Хендъл изкрещя:

– Алисдър е лошо момче!

Джоана не можеше да бъде разубедена.

– Бъди спокойна, Кърли, той си плаща. Чисти обора на Лонгфелоу.

– Зората ще озари лицето му, ако не сграбчи намигването? – каза Морган Фор. Той седеше срещу нея, дългата му червена коса беше пъхната в отвора на туниката му, а ръцете му бяха обвити около очукана оловна кана.

Свикнали с неразбираемия му говор, всички останали продължиха разговорите си. Мег сложи пълна чаша пред Джоана и подаде нова на Морган Фор.

– За моята стопанка. – Дръмонд вдигна чашата си.

– Богиня на изяществото и красотата.

– С добро и честно сърце – добави Бърти.

Дръмонд повдигна вежди.

– Точно така.

Всички вдигнаха наздрависи в нейна чест. Тя се поколеба, умът ѝ беше зает с мъжа до нея, блясъка в погледа му, предстоящото събитие. Както винаги, устата ѝ пресъхна при тази мисъл. Тя отпи от медовината и едва не се задави.

– Внимавай, Клеър – предупреди я Дръмонд. – Това е силна напитка.

Силна? Дори само вдишването предизвикваше силни пари. Медовината щеше да послужи добре за целта ѝ, а и беше сладка на вкус като меда. Втората глътка беше погълната по-лесно.

– Харесва ми, съпруже. А на тебе?

Той се усмихна и придоби вид на човек, който може да отговори на първата голяма мистерия. Нейната мистерия.

После се наведе към нея.

– Не би искала да се омаеш и да издадеш тайните си, момиче.

Момиче. Никога преди не я беше наричал така. Галъвното обръщение ѝ хареса много, но както и да се беше обърнал към нея, пак щеше да ѝ хареса.

Тя срещна погледа му и промърмори:

– Само внимавай ти да не се замаеш, стопанино, да не би *ти* да разкриеш тайните си.

Той се обърна към цялата маса.

– Аз съм слуга, когато става дума за чувствата на моята любима.

Мъжете се разсмяха. Кърли притисна ръце към лицето си и детският ѝ смях проехтя в стаята.

През изминалата седмица Дръмонд често беше изричал ласкателства за Джоана пред други хора. Тази вечер тя щеше да му върне услугата.

– Да напиша ли една история, стопанино?

Той свали ръката си и положи китката си на рамото ѝ.

– Само ако аз съм рицарят в блестящи доспехи, а ти – нещастна девойка.

Тя беше обхваната от изблик на щастие. „Моля те, Господи, дано забременея!“

– Ти добре играеш ролята на кавалера. Спомни си само, че престана да спасяваш други жени, когато се оженихме. Единствено моето нещастие е твоя грижа.

Бърти избухна в смях.

– Господарят получи хубав отговор.

Дръмонд вдигна чашата си за поздрав към Бърти.

– Доброто настроение на стопанката ми е занимание, на което аз с удоволствие се отдавам.

На масата се разнесоха одобрителни възгласи.

Изцяло погълната от вниманието му, тя чукна чашата си в неговата.

– За моя безстрашен ангел и сладкодумен дявол.

Останалите се разкискаха.

Смехът смекчи чертите му, а в ъгълчетата на очите му се появиха малки бръчици. Красив не беше достатъчно силно описание. Влюбена до уши не предаваше точно чувствата ѝ.

Тя преглътна и се запита дали физическите отношения в брака пораждаха любов. Нетърпелива да разбере, Джоана се наклони към него.

Оправната Мег отнесе чашата му до тезгяха и я върна пълна, после се отправи към групата ловци, седнали на маса близо до вратата.

– Намислила си нещо, Клеър – тихо каза той.

Без да откъсва поглед от чашата си, Джоана се усмихна.

– Хм. Малка женска тайна.

Шумът на масата се засили, останалите разговаряха помежду си. Семейната атмосфера беше показателна за жителите на Феърхоуп. Те заслужаваха мъж с поведението и знанията на Дръмонд. Дано същото да беше вярно и за нея.

– Може би замислям грехопадението на някой мъж.

– Да се съпротивлявам ли, или просто да падна в краката ти още

сега? – Той сниши глас и добави: – Много си красива.

Прииска й се да се хвърли в прегръдките му.

– Благодаря ти.

– Като принцеса си.

Това вече беше прекалено.

– Тогава припадайте по-късно, принце мой. Когато останем насаме.

Той остави чашата и я покри с дланта си.

– Играеш си с огъня, Клеър, но ти си много добра в това, нали така?

Увереността ѝ се разколеба, но заяжданията му нямаше да я спрат.

Не и тази вечер.

– Да приемем, че е така, но каквито и умения да ми липсват, или да съм забравила, сигурна съм, че ти ще ме научиш.

– Забравила си голяма част от живота ни в Хайлендс.

С глас прелъстителен като на Глори, Джоана отвърна:

– Тогава се оставям на твоето вещо ръководство. – Тя го погледна.

– И на твоето... – Обещанията замъгляваха погледа му. Изречението замря на езика ѝ.

– Жадна ли си, Клеър?

– В известен смисъл. – Тя допря чашата до устните си.

Мег донесе каната. Само уелсецът поиска да му долеят.

– И аз! И аз! – изписка Кърли.

– Достатъчно за този дребосък – каза баща ѝ.

Мег щипна Кърли по бузката.

– По-скоро бих сервирала пинта бира на Елтън Сингър, отколкото да дам на кутрето ти да опита пивото. – Тя извади от престилката си парче от медена пита и го подаде на Кърли.

– Медовината освежава ли те, Клеър?

Джоана се взе в ръце.

– Да, а също така и компанията. Какво прави днес?

– Почистихме изсъхналите дървета от гората близо до Андерсън Холоу. Утре ще правим пещ за въглища. А ти?

– Рязах ябълки и сливи, докато ме заболяха пръстите. Джон закла едно дебело прасе.

– Имаме ли консервирана кайма от миналата година? – попита той, нетърпелив като Алисдър, когато чакаше да истине яйченият крем.

– Да. Искаш ли да ти направя пай?

– Два. Откога мечтаеш за пай.

Тя пък мечтаеше за него, но зад копнежа ѝ се криеше и разбиране. Толкова дълго беше лишаван от прости удоволствия като пай,

приготвен от обрезки от свинско месо, консервирани с плодове. Можеше да прекара целия си живот, за да му осигурява удоволствията, които беше пропуснал.

През следващия час между разговорите с останалите посетители на кръчмата те си разменяха многозначителни фрази и настойчиви погледи. Когато Джон Хендъл взе спящата Кърли на ръце и тръгна към вратата, Бърти и останалите го последваха. Морган Фор се сгромоляса като отсечено дърво на близката пейка и заспа. Беше изпил четири чаши медовина. А Дръмонд три.

Пулсът на Джоана заби силно в очакване, ръцете ѝ си търсеха място. Време беше да се измъкнат елегантно.

– Ще тръгваме ли? – попита тя. Изражението му стана замислено.

– Нервна ли си?

– Не. Защо?

– Потропваш с пръсти.

О, мътните го взели! Тя скри издайническата ръка и се стегна.

– Имаш ли нещо да ми кажеш? – попита той.

Очакваше да му каже защо се е изгорила. Можеше да си чака до второ пришествие.

– Да, Дръмонд, имам.

Погледът му се изостри, но той продължи да се взира право пред себе си.

Тя остави чашата и пое дълбоко въздух.

– Обичам те.

Очите му се разшириха от изненада и той замръзна.

– Странно време си избрала да ми го кажеш. Сега ли го измисли?

Тя се вбеси.

– Погледни ме, гадно влечуго такова!

Той се обърна към нея, подпря се с лакът на масата и облегна брадичка на дланта си. Гарвановочерната му коса се разпиля по челото, а сините му очи я гледаха предизвикателно.

– Сега ли?

Помежду им имаше невидима стена.

– Не, не го измислих сега.

– А кога?

– Точният миг ли?

– Да, и не спестявай подробностите.

Трябваше да стигне до този нежен и внимателен мъж, който се криеше зад бронята си. Той я искаше. Тя го обичаше. Щяха да живеят добре

заедно. Щеше да я дари с деца. Един ден щеше да му каже истината. Щеше да се влюби в нея, тя щеше да го накара.

– Ако ти кажа, ще престанеш ли да питаш за другото?

– Под „другото“ имаш предвид убеждението ми, че нарочно си допряла горещото желязо до кожата си, за да не видя клеймото?

Една лъжа.

– Да. Това погрешно вярване.

– Кажй, кога точно се влюби в мене?

Думите се отрониха от устата му, сякаш я питаше кога за последен път е описвала ленените чаршафи.

– В деня, когато подкрепи решението ми за Елтън Сингър.

– Защо това те накара да се влюбиш в мене?

Дали се заяждаше с нея?

– Никога преди не си вземал моята страна. В Шотландия и двамата бяхме прекалено млади.

– Говориш за случая, когато не те подкрепих, след като баща ми те изгони от масата. Трябваше да избира съпругата си не според желанието на родителя си.

Според Клеър той се беше съгласил на брака с надеждата да спечели мир с Англия – една най-благородна причина. Дори един монарх не би могъл да командва сърцето на мъжа.

– Ти никога не си ме *избирал*, Дръмонд. Кралят ти нареди да се ожениш за мене.

– И аз го направих – с желание.

Толкова лесно изричаше истини. Тя копнееше да отвърне на искреността му. Тъй като не можеше, трябваше да се опита поне да повдигне настроението му.

– Ти се ожени за мене, защото щеше да имаш собствена спалня с жена вместо двама смрадливи братя в нея.

Той се опита да съдържи усмивката си, но не успя.

– Тогава не говореше така.

– Както ти казваш, прекарвахме времето си в други занимания, а не в разговори.

Той присви очи, сякаш намираше спомена за забавен.

– Тогава бяхме зайци.

Интересна картина, помисли си тя.

– Направо изтъркахме кожата.

Той избухна в смях.

– Господи, Клеър, ти наистина радваш душата ми.

Тя не се стремеше към душата му. Искаше сърцето му, а това беше сериозна задача.

– Всъщност бях прекалено неопитна, за да размишлявам какъв е бил животът ти, преди да пристигна в Шотландия, а и бях прекалено голяма егоистка, за да спечеля място в клана ти.

Той я погледна замислено.

– Сгрешила ли беше?

Моля те, Господи, не!

– За какво мислиш?

– Що се отнася до чувствата на околните, сега си справедлива и внимателна – каза той.

– Благодаря ти.

– И си горда с това.

От мъркащия му глас я полазиха тръпки.

– Е, да. Освен грижите за земята имам и други отговорности. – Освен това имаше мисия. – При всички случаи думите ти ме ласкаят, особено тази вечер.

Той потърка воала ѝ между палеца и показалеца си и вниманието му се насочи натам.

– В много отношения ние сме непознати, Клеър.

Изведнъж беше привлечена към него. Той беше свалил бариерата и тя се втурна напред.

– Тази непозната те обича, Дръмонд Макуин. – Подобно на слънчев лъч истината я огря отвътре. – Да го повтора ли дузина пъти? Обичам те, обичам те, обичам те...

– Достатъчно – изстена той.

Мускулите под ръката ѝ се стегнаха и тя я премести по-нагоре.

– Нека си легнем, Дръмонд, и ще ти покажа.

На лицето му се появи усмивка. Той кимна с глава към вратата.

– След тебе.

Защо говореше така отчетливо? Би трябвало да заваля думите.

– Разколеба ли се?

– Разбира се, че не. – Тя се премести в другия край на пейката и стана. Погледът ѝ се замъгли, зави ѝ се свят. Миг по-късно ефектът от медовината намаля.

– Замаяна ли си? – попита той, докато се приближаваше към нея.

– Малко. – Беше спокойна, защото Дръмонд беше изпил цели три халби в сравнение с нейната една. – А ти?

– Чувствам се... приятно.

Почувствала се като кралица, тя протегна ръка към него. Той я пое и стана. Извисявайки се над нея, той ѝ предложи ръката си. Тя положи дланта си върху неговата и усети топлината и стоманената му сила. По-късно щеше да го огледа целия.

Те пожелаха лека нощ на Мег и излязоха на студения нощен въздух. Усещанията на Джоана се изостриха.

Луната беше в първата си четвърт, но светеше по-ярко от друг път, жабите крякаха в синхрон, а от дълбините на гората се носеше далечен вълчи вой. Дълбоко в сърцето си Джоана усети този вик на самотата, но тази нощ нямаше да бъде сама.

Друг звук, нисък и непознат, прозвуча в ушите ѝ.

– Какъв е този шум? – попита тя.

Те тръгнаха нагоре по стълбите на кулата.

– Лонгфелоу. Когато е сит, хърка.

С абсолютна увереност тя заяви:

– Както и ти. Той изсумтя.

– Паметта ти нещо те е напуснала, момиче.

Тя изчака, докато влязат в кулата. Обърна се и попадна в прегръдките му.

– Тогава я опресни.

Ръцете му се спряха на кръста ѝ, сякаш отново беше завладян от колебания. Бледата светлина на лампата се отразяваше в сините му очи и им придаваше по-тъмен и наситен оттенък. Сянката от миглите му падаше по скулите и смекчаваше мъжествените черти на лицето му.

Не можа да се въздържи и обхвана с ръка брадичката му. Усети лекото боцкане на наболата му брада върху дланта си и при мисълта, че ще легне гола до него, почувства как тръпки преминаха през тялото ѝ.

– За какво мислиш? – попита той.

– Мислех си, че благодарение на тебе Алисдър ще стане хубав мъж.

Мускулите на лицето му се отпуснаха под ръката ѝ и се раздвижиха.

– Истински магьосник е в намирането на бял пирен.

Той се протегна и свали венеца от главата ѝ. Воалът падна на пода.

– Ти магьосник ли си, Дръмонд?

Той повдигна вежди.

– Ако съм забравил тази част от магиите, ще се разveda с тебе още тук.

Беше спечелила! Скоро щеше да се люби с нея и да станат едно цяло.

– Имам спомени, че обичаше да гледаш косата ми.

– Пусни я.

При тихата заповед тя извади скъпоценните сребърни фиби от завитите на кок плитки и остави косите си да се разпилеят по гърба ѝ.

Той дишаше дълбоко.

– Навсякъде пирен.

„Дори и на места, за които не подозираш“, помисли си дяволито тя и се усмихна. После взе венеца от ръцете му и го постави на главата му.

– Игрички ли ще си играем, момиче?

Джоана се изправи на пръсти и обви ръце около врата му.

– Не игрички – каза тя и го придърпа към себе си за целувка. – Нещо много по-реално.

В учудващо острия му поглед се четеше нерешителност. Беше невъзможно, никой не можеше да изпие три халби медовина и да остане с незасегнато съзнание. После устните му се докоснаха до нейните, тя забрави съмненията си и се потопи в чувствеността, която беше част от него. Устните му си играеха с нейните, захапваше ги леко и нежно ги обхождаше, докато намери удобно положение.

Без всякакви задръжки тя го целуна с цялото изящество, на което я беше научил. Усети ръцете му да гаят гърба ѝ, загуби равновесие и той я придърпа към гърдите си. Устните му обхванаха нейните, а езикът му започна да извършва бавни, ритмични движения, които молеха за отговор. Тя с радост се присъедини, вкусвайки сладостта на меда и наслаждавайки се на прегръдката му. Сърцето му биеше силно и равномерно до гърдите ѝ, а обгърналите я ръце ѝ даваха сигурност. Той беше достатъчно мъж, за да я дари с деца и бъдеще. Беше ли тя достатъчно жена, за да му достави удоволствие и да го накара да забрави миналото? Дано Господ и ангелите ѝ помогнеха, защото тя искаше да изгради съвместен живот с него, тук, в гнездото, което беше създала през тези години.

Той се отдръпна и започна да изучава лицето ѝ.

– Ще се оттеглим ли?

– Ще ти помогна да се качиш по стълбите.

Той изглеждаше царствен във възмущението си.

– Мислиш, че ще се препъна ли?

– Зная, че изпи три халби с медовина. Сигурно си замаян.

– Достатъчно съм трезвен, за да те накарам да се усмихваш утре сутринта.

Но дали щеше да си спомня нещо? Не и странната невинност на

тялото ѝ. Беше сигурна в това.

– Аз вече се усмихвам.

– Да, наистина, и така си много красива.

– Трябва ли да се намръщя, за да се размърдаш, или ще останем тук, за да ни видят всички? – Тя махна с ръка към стълбите.

– Желанието ти е да останем насаме?

– И то да стане незабавно.

Смеейки се, той я взе в прегръдките си и я понесе по стълбите към спалнята със сигурни крачки.

По стените танцуваха сенки от светлината, която струеше от ароматизираните свещи. Стаята беше изпълнена с приятния аромат на пирен.

Пламъкът на една-единствена тънка свещ осветяваше бродериите, които обграждаха леглото. Спалнята беше скромно обзаведена, но достатъчно елегантна, за да бъде използвана от един вожд и съпругата му.

Тя видя срещу себе си мъж, който изглеждаше доволен от себе си и в мир със света. Разбираше напълно чувствата му.

Той внимателно я пусна да стъпи на пода, но продължи да я притиска до себе си. Джоана се обърна и опря глава на раменете му, докато пръстите ѝ ровеха в косата му. Гръдният му кош се повдигаше и спадаше, ръцете му я обгръщаха. После устните му се спряха на ухото ѝ и езикът му затанцува дяволски танц върху него.

Коленете ѝ се подкосиха и кръвта ѝ закипя от страст. Когато ръцете му обхванаха гърдите ѝ, тя притвори очи и започна да изследва непознатите части от тялото му. Точно когато палците му галеха зърната ѝ, тя откри жилестите мускули на врата му и подобния на щит гръден кош. Той започна да я гали отзад и я притисна още повече до себе си. Докато се движеше ритмично нагоре-надолу, показвайки ѝ ясно степента на възбудата си, тя пхна пръсти под туниката му и разпери дланта си върху чувствено полюшващите се очертания на задните му части.

Той изстена и посегна към закопчалката на елека ѝ, пръстите му тромаво се опитваха да я разкопчат. Последниците от медовината.

Вдъхновена от това, Джоана прокара отново пръсти по кръста му, после по връзките на панталона. Усети възбудата му през тъканта.

Устата му отново се върна върху нейната.

– Прегърни ме.

Ръката ѝ се обви около него и той се смръщи, преди чертите му да се отпуснат в замечтана усмивка. С нарастваща увереност тя го галеше и се запознаваше с мъжествеността му.

Дишането му се учести още повече и гой се отдръпна.

– Пауза, любима.

Любима. Тя въздъхна и изчака, докато той разкопча роклята ѝ и я смъкна от раменете ѝ. Не обърна почти никакво внимание на белега, очевидно погълнат от гледката на голото ѝ тяло. След това я отнесе в леглото. Плътната му кадифена туника беше мека при допира с кожата ѝ и когато той я постави върху матрака, тя усети на гърба си ленените чаршафи, чисти и свежи.

Надвесен над нея, той я целуна звучно по устните, наведе глава и пое зърното ѝ в устата си.

Тя се изви и притисна с ръце главата му, усещайки нетърпението му, докато той пируваше върху гърдите ѝ. Мислите ѝ се отнесоха, погледът ѝ се замъгли, превръщайки бродерията в края на леглото в разноцветни нетна. По бедрото ѝ пробягаха топлите му пръсти и се пъкнаха сърчно между краката ѝ, разтвориха ги и носле започнаха толкова нежно да докосват чувствителните ѝ места, че тя извика за още.

– Шшт, забравих да пусна резето.

Тялото ѝ пулсираше от страст.

– Аз ще го направя.

– По-скоро ще плуваш до Франция, отколкото сега да напуснеш това легло.

Той се премести върху другата ѝ гърда и започна да смуче, докато пръстите му продължаваха да я гаят отдолу. Дишането ѝ стана много учестено, хълбоците ѝ се повдигаха в такт с нежните му ласки.

Не можеше да не си помисли за безбройните нощи, когато беше легнала сама в това легло и беше мечтала за мъж. Мъж, който да сподели отговорностите ѝ в живота и да сложи край на самотата ѝ. Мъж, който да ѝ даде деца.

Обхвана я познатото чувство на празнота и тя закопня да го усети гол до себе си.

– Свали си дрехите.

– Още не. – Той изви кръста си, разтвори още повече краката ѝ и пъкна пръста си по-надълбоко. – Или ще се озовеш с разгонен заек върху себе си.

Тя изстена и сви пръсти в косата му.

– Със сигурност ще бъда като припрян заек първия път – каза той.

Първият път. Сърцето ѝ подскочи, защото той вече беше сигурен, че ще я иска отново. После палецът му се присъедини и Дръмонд започна да я милва както онзи ден в килера. Със същото умение, което тя си спомняше, той я докосваше нежно, позволявайки на страстта ѝ да се

извиси още повече, непрекъснато увеличавайки нуждата ѝ, докато тя избухна отвътре само за да достигне до още по-голям рай.

Когато излезе от мъглата на екстаза, тя отвори очи и видя, че я наблюдава. В погледа му се четеше обуздана страст.

– Време е да залостиш вратата, Дръмонд.

С особена настойчивост той я предупреди:

– Ще те завържа за леглото, ако помръднеш.

Тя протегна ръце зад главата си и се изтегна върху чистите чаршафи.

– Не бих го направила, дори да ми обещаеш вечен живот.

Той се усмихна и стана от леглото. Докато прекосяваше стаята, свали туниката си, а след като пусна резето, измъкна и ботушите си. Обърна се и се приближи към нея, облечен само в прилепналия си панталон, който привлече погледа ѝ към мъжествеността му, а мислите ѝ – към начините да му достави удоволствие. Той спря до леглото и свали панталона си, разкривайки гледка, която накара сърцето ѝ да забие лудо в гърдите.

– Копнея за тебе – каза тя.

– Да, любима. – Той се докосна. – Познавам добре това чувство. Има ли там място и за мене?

Изведнъж той стана властен и много млад. Тя се отмести и протегна ръце. Той легна върху нея, после пхна краката си между нейните и нежно се придвижи към девствената ѝ ципа.

Нетърпелива и в очакване, тя улесни пътя му и го поздрави с добре дошъл. Настойчив и решителен, той се придвижи напред, потъвайки по дълбоко в нея.

Пълнотата беше заместена от натиск и тя се опита да прикрие болката.

– Господи, ти си влажна. Готова и тясна, както и при първия път. Отпусни се, любима, и аз ще се опитам да действам внимателно.

– Не мога, Дръмонд.

– Тогава няма да споря. Вдигни коленете си и повдигни таза.

Тя го направи и в следващия миг беше пронизана от остра болка. Изстена и прехапа устни, докато чакаше да премине болката. После остана само пълнотата и неподвижността му. Гърдите му се повдигаха като мехове, а до ухото си тя чуваше забързаното му дишане.

– Дръмонд?

– Ако помръднеш дори и един мускул, ще ме лишиш от мъжествеността ми.

– Тогава какво да правя?

През стиснатите си зъби той отвърна:

– Каквото винаги си ми казвала да правя, когато достигнем на този етап, въпреки че се кълна, възрастта е променила усещането от тебе.

Той лежеше неподвижно върху нея, все още силно възбуден, но доволен да спре за малко. И все още можеше да забележи, че е девствена.

Напълно объркана, тя се задоволи да го прегърне и да се наслаждава на красотата на телата им, преплетени във взаимна страст и удовлетворение. Любовта му щеше да последва, беше сигурна в това. Той я искаше и тя очевидно му доставяше удоволствие. С времето щеше да ѝ прости и да забрави миналото. Щяха да споделят това легло и да изградят съвместно бъдеще. Щяха да прекарат заедно стотици вечери в компанията на приятели, а по-късно тя щеше да лежи в прегръдките му. Щяха да управляват имение, пълно с благоденствие и любов.

– Изглеждаш разсеяна – каза той.

Тя не можа да сдържи смеха си.

– Мислех, че си играя игрички с тебе.

– Престани с тази твоя игричка – прошепна той – и аз ще отведа и двама ни в рая.

С дълбоки, ритмични удари той я прекара през вихрушка от чувствено щастие, което премахна всичките ѝ задръжки и я изпълни с еротични видения. Когато бурята премина в ураган, той повдигна краката ѝ и проникна толкова дълбоко в нея, че сякаш докосна душата ѝ.

– Предай се сега, момиче – прошепна дрезгаво той, – и потърси рая.

Обхваната от нарастващ екстаз, Джоана сграбчи раменете му и се отдаде на върховната наслада.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Девственица.

Дръмонд се взираше в жената, която спеше до него и се опитваше да отрече истината. Не можеше да бъде. Много добре знаеше кога се е любил с девственица и допреди няколко часа тази ангелски красива жена, която се представяше за Клеър Макуин, беше непорочна.

Непорочна? Двусмислена дума. Дали си е мислела, че няма да забележи? Да, и го беше опила с медовина, за да подсигури успеха си. Цяла седмица не бе преставала да го съблазнява, усмихваше се подканящо, когато го виждаше да поправя портата, приближаваше се толкова близо, че гърдите ѝ докосваха ръката му, или пък го молеше да проверят заедно складовете – нещо, с което можеше да се справи отлично сама.

Тази вечер той подозираше някакъв нов номер и затова бе помолил Мег да разрежда питието му с вода. Сега знаеше защо бе искала да бъде замаян от алкохола. Беше мислила, че няма да забележи. Крайно наивно предположение. Обезчестяването на невинна жена беше запомняща се случка дори за хаймана като него.

Коя беше тя? Сестра или братовчедка на Клеър? Приликата беше неоспорима, дори и съпруг, който не е отсъствал седем години, можеше да я сбърка с Клеър. Но жена му се беше заклела, че няма семейство, на моменти дори беше получавала съчувствие за това, че бе отгледана като сираче в абатството Скарбъро.

Дали Клеър беше мъртва? Възможността го натъжаваше, защото момичето беше пионка в игрите на кралете. Дали Едуард Втори беше казал истината, когато твърдеше, че връзката между него и Клеър продължава? Дали Клеър беше скрита в някоя ловна хижа, където очакваше божественото благоволение? Дали беше оставила Алисдър на тази способна жена и бе заживяла като кралска любовница?

Дали все още му слагаше рога?

Би трябвало да плаче, да псува и да обръща мебели. Би трябвало да изхвърли тази жена от леглото си. Но не го правеше и това го изненадваше почти толкова, колкото и откритието, че жената под него беше девствена.

Беше я наричал курва. Жената до него не го беше приемала присърце, защото думите му не я нараняваха, тази жена не бе спала с младия Едуард Плантагенет, не и преди осем години. Никога и с никой друг.

Освен Дръмонд Макуин.

Дали двете с Клеър бяха измислили този план? Дали Едуард играеше някаква роля в него? Дали мислеха Дръмонд за глупак, който ще повярва в измамата?

Отговорите на тези въпроси горяха в ума му като сигнални огньове в непрогледна нощ. Той се луташе в гора от объркване, но просветлението го беше намерило само.

Искаше да я огледа спокойно, да научи причината за всяко съмнение, да открие истината за всяко от подозренията си. Трябваше да намери доказателство.

Клеймото.

Беше се изгорила не за да скрие белега, а да прикрие липсата му. Той остави решението на този въпрос за по-късно.

Обърна се и изви глава, така че да вижда врата ѝ. Тя измърка нежно и се сви до него. Влюбена жена, която живееше чужд живот.

Истината дойде рязко, като повей на хладен вятър върху трескава кожа.

Аз не съм твоята съпруга.

Не. Преди тази нощ тя не бе принадлежала на никой друг.

Тази непозната те обича, Дръмонд Макуин.

Гордостта му се разбунтува и той се опита да укроти гнева си. Тя беше заговорничила с Клеър, за да го измами. Кога беше започнал този дяволски съюз? Със сигурност преди години, защото Алисдър я наричаше „мамо“, а Бърти се обръщаше към нея със „скъпа приятелко“.

Коя беше тя?

Аз не съм жената, за която си се оженил.

Прекалено развълнуван, за да остане в леглото, Дръмонд стана и обу панталона си, но вниманието му продължаваше да бъде насочено към нея. Сърцето му заби по-силно, защото тя изглеждаше като обичана и задоволена жена. Прекрасната ѝ коса беше красиво разпиляна, устните ѝ бяха извити в тайнствена усмивка.

Тайна.

Той скръцна със зъби и взе наметката си от сандъка. Уви я около раменете си, измъкна се от стаята и отиде при бойниците. Но дори и на любимото си място не можа да намери покой.

Тя беше признала истината. На няколко пъти му беше казвала, че не е Клеър.

Аз не съм тази жена. Сега съм друга.

Коя е била? Какъв живот е зарязала, за да стане Клеър Макуин? И

защо? При пристигането му го бе нарекла натрапник. Сигурно се е смяла на собствената си изобретателност. Дори това откритие не можа да го разгневи, защото тя обичаше да се смее.

Тя. Кое име повтаряше в сърцето си? Трябваше да открие, но как? Не можеше да я разкрие публично като натрапница. Клеймото на рамото ѝ беше единственото му доказателство. Никой нямаше да повярва на думите му. По-скоро биха го обявили за ненормален и биха го тикнали в затвора.

Той погледна към селото и фермите зад него. Беше създала това имение от нищо, на мястото на блата и гори.

Тя. Жената, която смяташе по-добре от свещеник. Жената, чийто почерк беше подреден, уверен и непознат. Жената, която защитаваше слабите. Когато беше похарчила парите си, беше взела назаем от Ред Дъглас. Не Клеър, а девственицата, която Дръмонд беше дефлорирал тази нощ.

Никога повече нямаше да я нарече Клеър.

Коя беше тя?

Въпросът го прониза дълбоко.

Бърти знаеше за измамата ѝ. Дали знаеше и някой друг? Не, не и Алисдър, нито пък брат Джулиан. Дръмонд беше готов да се обзаложи. Тя не можеше да изповяда греха за изневярата си, защото не го бе извършила.

Вратата към бойниците се отвори.

– Стана ми самотно без тебе.

Тя сякаш се носеше към него в нощния въздух. На слабата светлина изглеждаше като точно копие на Клеър Макуин. И все пак беше толкова различна от жената, за която се беше оженил, колкото глината от скалата. Тази жена имаше силен характер и чувство за лоялност към хората. Беше и лъжкия.

Независимо от това сърцето му подскочи и въпросите замръзнаха на устните му. Накрая щеше да се разкрие. Ако се издадеше сега, никога нямаше да научи тайните ѝ.

Той я взе в прегръдките си. *Но не от обич*, каза си той. Можеше да настине.

– Наистина сме едно цяло.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че тя залитна и се хвана за него.

Да, усещането е страхотно.

Наистина? Беше го лъгала от самото начало. Виждаше колко

глупав е бил да ѝ вярва и сега търсеше предимство.

За да потвърди онова, което вече знаеше, той измисли случка, за да види реакцията ѝ.

– Спомняш ли си следобеда, когато се любихме в сеновала над коношната на чичо ми?

– Ако кажеш на някого за това изпълнение, аз ще...

Умело измъкване, но тя имаше голям опит в избягването на неудобни въпроси. Освен това си служеше с лукавостта както майстор-стрелец насочва лъка си. Но сега Дръмонд беше господарят и възнамеряваше да се наслаждава на ролята.

– Какво ще направиш?

– Ще кажа на Алисдър, че смяташ да го заведеш в Лондон.

Реалността се намеси. В основата на сложния въпрос защо тази жена се преструваше, че е Клеър Макуин, беше Алисдър. Момчето нямаше вина и каквото и да се случеше между Дръмонд и тази жена, Алисдър винаги щеше да остане негов син. Животът им щеше да продължи.

Ако момчето см втълпеше, че ще ходят в Лондон, щеше да го преследва безмилостно.

– Няма да посмееш да му го кажеш.

Ръцете ѝ обвиха кръста му и тя опря чело в брадичката му. Вятърът развя кичурите златиста копринена коса и те погъделичкаха лицето му. Пирен. Беше изпълнен с усещането за дом и огнище. Но Шотландия му беше забранена, а жената, в която се бе влюбил, беше хитра, непознатата натрапница, която го беше накарала да забрави миналото.

– Можеш да ме изпробваш – каза тя до шията му. Без да иска, той вече го бе сторил и не можеше да си представи по-сладка награда от непорочността ѝ. Но това бяха просто остроумия, защото независимо от лъжите си тя нямаше да използва Алисдър като коз.

– Много добре – отстъпи Дръмонд. – Ще запазя в тайна тази палатост на влюбените.

Тя застина.

– Беше ли както си го спомняш?

По тяхна собствена воля ръцете му я обгърнаха.

– Правенето на любов с тебе ли?

С отпуснатите си рамене и учестеното си дишане тя излъчваше ранимост.

– Да.

Жените винаги задаваха подобни въпроси, обикновено за да получат комплимент. Но не и тази натрапница, тя искаше потвърждение, че

стратегията ѝ е успяла.

Изведнъж той се почувства като вожд на добре въоръжен клан, изправен срещу слаб враг. Това беше неговият ден. Предимството, което имаше, му позволи да изрече истината.

– Беше по-хубаво от преди.

– Наистина ли? – Тя отново се размърда в прегръдката му. – Приятно ли ти беше?

Имаше способността да го въвлече в разговори, които едновременно го радваха, забавляваха и молеха да бъдат повторени. Имаше и чудесно чувство за хумор.

– Призоваването на Бога е достатъчно доказателство за това, момиче. Беше много приятно.

– Свети Ниниан.

– Моля?

Тя отдръпна глава назад и го погледна. Лицето ѝ бе огряно от лунната светлина, а очите ѝ блестяха дяволито.

– Не призоваваше Бога, Дръмонд. Аз бях. Ти викаше Свети Ниниан.

Напуши го смях, но не можеше да си позволи да го покаже. Не успя да се сдържи и тя се разсмя заедно с него, играейки ролята на любяща съпруга. Любяща лъжкия.

Чувствената прегръдка беше истинско изтезание, защото тялото му си имаше собствено мнение и докато мъжествеността му отново нарастваше, той се бореше с желанието да я има още там, незабавно.

Тя беше измамница, но той ѝ беше дал сърцето си. Сега трябваше да внимава с нея.

– Съвсем естествено е за един шотландец да призовава Свети Ниниан. Ти сигурно го разбираш, защото самата ти си искрена.

Сега съм различна.

Наистина, сега тя беше дефлорирана натрапница.

Какво ѝ беше разказала Клеър за него? Някои факти, защото тя беше изпълнила волята му и беше нарекла техния дом Феърхоуп. *Ние наистина изтъркахме кожата.* Клеър никога не би изрекла такава земна забележка. Нито би измисляла приказки за героизма му, нито пък би взела неговата страна срещу такива като Ред Дъглас.

– Какво те кара да се усмихваш, Дръмонд?

– Откъде знаеш, че се усмихвам?

– Така ли е?

Не би трябвало да го познава така добре, не и когато той знаеше

толкова малко за нея. Той си спомни как се бе чудил при първата им среща дали някой друг не се е вселил в тялото на Клеър. Сега това наблюдение му изглеждаше като истинско пророчество. Сега беше времето да научи колко знаеше тя.

– Мислех си за онези градини, които искаше. Помниш ли?

– Не – отвърна гърлено тя. – Не си спомням за градините.

Разбира се, че нямаше да си спомня. Клеър беше искала подстригани ливади, а тази жена искаше благоденствие и бъдеще за Алисдър. Клеър се страхуваше от водата, а тази жена беше научила сина му да плува. Освен това беше научила и Дръмонд да бъде добър родител.

Ако беше родственица на Клеър, би трябвало да я обича. Но къде беше Клеър?

– Извинявам се тогава.

– Няма да дразня Алисдър от твое име.

– Зная.

Беше измамила и момчето, но го беше отгледала с любов и го беше научила да уважава останалите. Обичаше Алисдър като свое собствено дете и той не познаваше друга майка. Дръмонд си спомни първия път, когато беше отвел Алисдър с Лонгфелоу. Беше препуснала след тях без седло без дори да се замисля. Беше ужасена от мисълта, че Дръмонд може да я раздели с Алисдър. Седмици по-късно, когато беше заплашил да го стори, ако не го целуне пред Ред Дъглас и шериф Хей, тя беше играла ролята на покорна жена. От страх, а не от любов или страст. Сега го искаше.

Забрави щедростта и майчините ѝ умения, настояваше гордостта му. Тя беше измамница. За негова изненада тялото му пренебрегваше здравия разум и изискваше друг вид благодарност. Сякаш усетила нуждата му, тя се сгуши още повече в него.

Веригите на въздържанието бяха разхлабени. Защо да не ѝ се наслаждава толкова често, колкото му се искаше. На нея ѝ харесваше и ако движенията на ръцете ѝ бяха сигнал за това, то тя искаше отново да я люби. Ако забременееше, той щеше да осигури детето. По-късно щеше да реши какво да прави с нея.

Това, което правеше с нея сега, определено му харесваше.

– Може би тази вечер сме ошастливили Алисдър – рискува той.

– Като го накарахме да чисти такъмите на Лонгфелоу ли?

– Не. – Той се усмихна на невинността ѝ. – Той иска малка сестричка.

Пръстите и се забиха в гърба му.

– Мислиш ли, че съм забременяла? Ние само веднъж...

Се любихме, довърши мисълта ѝ той. Почти се беше издала. И отново щеше да ѝ се случва. Усещаше страха ѝ и се питаше колко често се беше притеснявала дали той няма да разгадае измамата. Усилието ѝ изглеждаше странно смело. Важното беше да познае кога го лъжеше и кога казваше истината. Директните въпроси изглеждаха подходящо начало.

– Искаш ли още деца?

– О, да, цяла къща с деца.

Истината идваше от устата ѝ и слабините му я усетиха. Господи, той беше лишен от жена за цели седем години, а тя беше толкова податлива, колкото би била и истинска съпруга. Само глупак би се отказал от нея.

Само страхливец би се любил отново с нея тази вечер. Тогава тя премести ръцете си върху връзките на панталона му и опря бузата си на гърдите му. Слабините му станаха като желязо.

– Какво ще кажеш да те любя тук? – дрезгаво изграчи той, като му се искаше да вярва на мотивите ѝ. Искаше му се да не се радва толкова на компанията ѝ. Искаше му се да си върне сърцето.

– Хм. – След минутно размишление тя отвърна: – Не, няма да ти позволя да разказваш после, че първородното ни е било заченато на бойната кула.

– Първородно?

Тя побърза да се поправи:

– Имах предвид първородната ни дъщеря, разбира се.

Грешка на езика, но вероятно не последната. Щеше да я наблюдава и поставянето на разстояние помежду им сега му изглеждаше добър ход. Но не можеше да мисли логично, когато гърдите ѝ бяха притиснати към него, а пръстите ѝ си играеха с връзките на панталона му.

– Сигурно те боли.

– Защо? Казвала съм ти и преди, че съм в отлично здраве. – Ръцете се спуснаха по-надолу и започнаха да го галят. – Майчинството не ме затруднява, а на теб, изглежда, идеята ти харесва. Така ли е?

Желанието замъгли погледа му, той пренебрегна здравия разум и я привлече за целувка.

– Да, искам те, момиче.

Тя се разтопи в прегръдките му с такова желание, че му беше трудно да я отхвърли. Докато езикът ѝ си играеше с неговия, той се почуди кой от двамата всъщност отстъпва.

– Да те нося ли? – пошегува се тя.

– Не съм замаян от алкохол.

– Вече не.

Увереността я караше да се държи по-свободно. Дръмонд можеше да я лиши от илюзията, че е бил прекалено замаян, за да забележи очевидното. Но тя се усмихваше толкова мило, а и тялото му жадуваше толкова силно за тази жена, както и да се казваше тя.

Той я понесе на ръце обратно към леглото, където я показва нови начини за правене на любов. Тя се оказа изключително схватлива ученичка.

По-късно тя лежеше в прегръдките му, а краката ѝ обвиваха кръста му.

– Бих могла да заспя така – измърка тя. Задоволен до дъното на душата си, Дръмонд отвърна:

– Когато „така“ престане да те привлича, момиче, аз вече ще бъда прекалено стар, за да ме е грижа.

– Не бих могла да си представя, че ще бъда прекалено стара, за да те обичам.

Любов? Не и от тази лъжкия. Истината разваляше задоволството му, но все пак не можеше да премахне спомена за приятните мигове, които бяха прекарали заедно.

Все още възседнала го, тя се изправи и прокара пръсти през косата си, като я отметна на раменете. Голите ѝ гърди изглеждаха невероятно изкусителни, а погледът ѝ блестеше доволно.

– Да ти донеса ли нощница? – попита тя.

Като я придържаше за кръста, той отново проникна в нея.

– Вече си имам.

Веселият ѝ смях го завари неподготвен.

– О – тя присви устни толкова разочарована от неговото отдръпване, че той се усмихна.

Лъжкия. Която караше сърцето му да пее и душата му да се възвисява. Натрапница. Която беше изградила живот и бъдеще тук, на границата, и очакваше той да ги сподели с нея.

– Заповядвам ти да почиваш. – Той се обърна настрани и я привлече към себе си.

Объркването го лиши от сън. Би трябвало да се досети за истината, но беше прекалено зает да я заклеява като уличника и да копнее страстно за нея.

В ума му се въртяха най-различни въпроси. От този момент нататък нямаше да спре, докато не намереше отговорите.

Аз не съм жената, за която си се оженил.

Беше го предизвиквала с истината. Сега той щеше да ѝ го върне. Тя щеше да разкрие тайните си, а той щеше да се наслаждава, наблюдавайки я как се мъчи да ги запази.

* * *

Джоана се изкачваше по стълбите към кулата с мисълта, че небето не би могло да бъде по-красиво, дори Господ да беше оцветил облаците в златисто. Скокът в тъмното миналата нощ се беше оказал успешен и си заслужаваше усилието. Устните ѝ непрекъснато се усмихваха, тялото ѝ пееше от задоволство. Искаше ѝ се да изоре цяла нива или да издои някоя крава, но най-вече ѝ се искаше да се втурне в прегръдките на Дръмонд и да му каже коя всъщност е, да му обясни защо го е измамила. Не можеше да го стори, не и когато не му вярваше, не и когато на карта беше заложена съдбата на сестра Маргарет.

Като изключим това, тя наистина го обичаше и щеше да му докаже своите чувства чрез действията и постъпките си. Един ден щеше да ѝ прости, а сега тя щеше да постави основите на приятелство, чрез което да получи прощката му.

Изоставила скромността, Джоана прекоси почти на бегом трапезарията и се втурна в дневната. Намери го седнал на бюрото ѝ, с купчина счетоводни книги до него. При появата ѝ интересът му се изостри. Тя познаваше добре това чувство.

– Добър ден, съпруже.

Той остави перото и се изправи.

– Как си, стопанке?

„Имам желание да размахвам ръце във въздуха и да танцувам буйно“, беше естественият отговор. Но тя успя да се овладее.

– Добре, а ти?

Той потупа счетоводните книги.

– Богатството подобрява настроението на човек.

Какво се беше случило с нежния и неуморен любовник от миналата нощ. Той не изричаше мили думи.

– Богатство?

От купчината книги той извади указа на краля.

– Сега ли ще го изгорим, или ще направим специална церемония?

Как можеше да не е щастлив? Защото все още я мислеше за прелюбодейка.

– Какво искаш да кажеш? Защо да изгаряме документа? – попита

тя.

– Много просто. Ти не си вдовицата Макуин.

Мили Боже, той знаеше. Ръцете ѝ затрепераха и цялото ѝ въодушевление се изпари. Дали наистина знаеше?

– Разбира се, че съм.

– Само ако аз съм мъртъв, любима, а ти определено ме държиш съвсем жив.

Комплиментът успокои страховете ѝ и възвърна приповдигнатото ѝ настроение.

– Документът доказва собствеността върху земята.

– Така е. – Той потърка брадичката си, а очите му заблестяха лукаво. – С него можем да продадем земята и да получим хубава сумичка срещу нея.

Беше посветила живота си да направи това имение проспериращо. Той не можеше да го продава. Страхът ѝ даде смелост.

– Къде ще отидем? Шериф Хей каза, че кралят ти е забранил да стъпваш в Шотландия.

В погледа му се появи болка, но след малко той се засмя.

– Има и Франция, Англия, а и малка част от Уелс.

– Бих предпочела да остана тук.

– Ти? – Той се усмихна и ѝ направи знак да се приближи. – Ще трябва да ме убедиш, че си променила мнението си за изследването на всеки кът от Англия.

О, Клеър, тъжно си помисли Джоана, би трябвало да отидеш за съвет при този мъж, вместо да вярваш на думите на лудия принц Пантагенет. Но горката Клеър беше мъртва и Джоана нямаше право да я обвинява за грешките ѝ. Трябваше да живее с този мъж.

– Изгубих желанието си за скитане, съпруже. И в това отношение съм се променила.

С мъжка гордост, която имаше дори в излишък, той скръсти ръце на гърдите си. Изглеждаше като у дома си сред нейните вещи и ролята на господар и стопанин напълно му подходеше. Тя се молеше на Бога да успее да го запази такъв.

– Трябва да призная, че е към по-добро. Беше разглезена като някоя принцеса – каза гой.

Джоана започна да отбранява паметта на Клеър.

– Не бях толкова лоша.

– Не? – Той се изсмя изкуствено. – Биеше прислужничката си и отказваше да ставаш преди обяд.

Тя потърси извинение.

– Защото се занасяхме с тебе почти до разсъмване.

Той я погледна внимателно.

– Последното ни занасяне те е направило смела.

Според Клеър жената може да омае мъжа с тялото си, а в този момент Дръмонд беше прекалено разсеян за нейните цели. Тя реши да заложил на ласкателство и на женски хитрини. Прекося стаята, застана пред него и опря ръце на гърдите му.

– Аз съм ваша слугиня, господарю.

– Може би сега, но какво ще кажеш за цупенето и хленченето си?

Защо говореше така жестоко за Клеър? Сякаш му се искаше тя да защитава сестра си или себе си. Или постъпките и на двете. О, мътните го взели. Джоана не беше сигурна какво искаше той, затова каза истината.

– Не притежавам нито една от двете слабости.

– Хубаво. Алисдър се цупи и хленчи достатъчно и за трима ни. Само се надявам, че братята и сестрите му няма да вземат пример от него.

Дръмонд искаше повече деца и това изпълни Джоана с надежда, че може скоро да забременее.

– И аз също.

Той прокара задебелия си от работа пръст по края на ухото ѝ.

– Сигурна си била самотна в абатството, след като си раснала без братя и сестри. Спомням си, че не говореше често за живота си там.

Джоана се опитваше да пренебрегне чувственото удоволствие, което и доставяше докосването му. Бяха навлезли в опасна територия. Клеър не би могла да говори в подробности за детството сп. Старият крал Едуард ѝ беше забранил да разкрива факта, че има сестра близначка.

– Понякога се чувствах самотна, но имах приятелки в лицето на Меридин и Джоана.

– Те са ти били като сестри, нали така казваше?

Тя можеше да приключи въпроса и да сложи край на страха си от разкриване, ако му кажеше сега, че Джоана е мъртва. Бог да ѝ е на помощ, защото думите не идваха.

– Да, бяхме близки.

– Там имаше ли и други сираци?

Започна да я гложди вина и тя стана раздрознителна.

– Нямам друго семейство, Дръмонд, освен тебе и сина ми. Не може ли да подхванем някоя по-весела тема, вместо да си говорим за роднини, които за нещастие никога не съм имала?

– Ти не се интересуваше и от моите роднини – предизвика я той.

Как можеше да бъде толкова любящ снощи и толкова жесток днес? Тя нямаше намерение да прекършва гордостта си.

– Казвам ти, бях прекалено млада, за да действам по-разумно.

– Отказа да присъстваш на погребението на детето, което любовницата ми беше родила предишната зима. Детето не представляваше заплаха за тебе.

Дали Клеър наистина се беше държала така егоистично? Дали не му беше отказала и съчувствие? Възможността за това почти накара Джоана да се разплаче. Не можеше да оправдае постъпките на сестра си, но не можеше да слуша и повече обвинения. Несигурна какво да каже или да направи, тя промърмори „Извинявай“ и се обърна към счетоводните книги на рафта.

– Момиче? – Гласът му беше пълен със съжаление. – Беше жестоко от моя страна да връщам спомена за онзи ден. Не би могла да знаеш чувствата ми. Беше нормално за един горд младеж да съдържа чувствата за себе си.

Мъката я задави.

– Но би трябвало да се досетя. Много съжалявам, Дръмонд. Бедното дете беше дар от Бога. Ще се помоля за него днес на вечерня.

Той я прегърна покровителствено и успокоително.

– Не се разстройвай, момиче. Момчето получи опрощение на греховете си.

Подтиквана да поправи злото, Джоана свали защитата си.

– Как се казваше?

– Евандер.

– Дай ми друг син, Дръмонд, и ще го наречем с името на детето, което си загубил.

Тогава той я целуна със страст, която беше нова и древна като времето. Никаква бариера нямаше помежду им, като изключим изискванията за благоприличие, и когато дишането му стана учестено, а желанието – прекалено голямо, за да бъде пренебрегвано, Джоана се откъсна от него и сложи резето на вратата. Силно възбуден, той се облегна на бюрото.

– Каква пакост си замислило, девойче?

Непокорна като Ева, тя започна да смъква една по една дрехите си.

– Само пакостливите си съпругески задължения. Имаш ли някакво възражение?

Той повдигна туниката си и погледна към подутината в панталона

си.

– Да виждаш някакво възражение тук?

– Не. Виждам мъж, който носи прекалено много дрехи.

Той се люби с нея там, върху бюрото, а необичайното септемврийско слънце се изливаше през прозореца и обещавахе да остане завинаги.

Час по-късно, облечени отново и с блеснали от страстта очи, те отидоха на двора, за да надзирават построяването на огнището с дървени въглища.

Задачата им беше прекъсната от пристигането на пратеник със съобщение от сестра Маргарет.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Благодаря на Бога, че лорд Дръмонд е останал жив. В абатството Скарбъро имаме посещение от архиепископа на Ланкастър до Архангеловден, иначе лично бих предала поздравленията си на съпруга ти.

Остани вярна на сърцето си, дете мое. Изповядвай греховете си редовно и само на Бога, а ако ти се отвори възможност за пътуване, знай, че портите ни са винаги отворени за теб и близките ти.

Джоана смачка папируса. Въпреки че беше представено под формата на приятелски съвет, предупреждението на игуменката беше ясно: Джоана не трябваше да разкрива самоличността си, а ако искаше да бяга, винаги можеше да намери убежище в абатството Скарбъро.

Сърцето ѝ се разбунтува. Беше възнамерявала да каже истината на Дръмонд, защото той заслужаваше да бъде искрена с него. Можеше ли да споделя леглото му и да зачева децата му и в същото време да го маме? С течение на годините лъжата щеше да расте, а товарът щеше да прекърши духа ѝ.

По прозореца плющяха дъждовни капки и мрачният ден навън напълно съответстваше на настроението ѝ. Внезапно ѝ стана студено, затова се премести на столчето до огнището и се загледа в папура по пода на дневната.

В продължение на седем години беше живяла чужд живот. Сега трябваше да отговаря за това. Но физическите страни на брака ѝ даваха вътрешна сила. В същата тази стая само преди няколко часа беше намерила утеха и блаженство в обятията на Дръмонд.

Въпреки това Джоана знаеше, че той ще продължи да си спомня за грешките на младата си съпруга и тя ще трябва да понася вината и да търпи обвиненията. Днес беше липсата на съчувствие от страна на Клеър за смъртта на сина му преди години. Утре Дръмонд щеше да я заклейми за някоя друга постъпка на Клеър.

Освен ако Джоана не започнеше да се бори. Но с какви оръжия? Търпението ѝ вече се изчерпваше, защото усещаше, че двамата с Дръмонд могат да заживеят добре, ако той обърнеше поглед към бъдещето. Можеше само частично да се защитава, защото знаеше малко за живота

на Клеър в Шотландия и тези ценни късчета информация идваха от последните часове в живота на сестра ѝ. Всеки път, когато Джоана трябваше да защитава Клеър, тя си спомняше собствената си загуба. Не можеше да му позволи да осквернява паметта на сестра ѝ.

Навремето Клеър беше твърде млада и безгрижна. В деня, когато в абатството Скарбъро беше дошла вестта за сгодяването ѝ за легендарния вожд на клана Макуин, тя беше танцувала от радост.

Сърцето я заболя, когато си спомни за това. Тогава беше ревнувала лудо. Както често се случваше, сестра Маргарет се беше досетила и я беше извикала да си поговорят. След като беше обсипала Джоана с любов, игуменката я беше накарала да разбере, че някой ден и тя ще има това щастие.

– Не се измъчвай, дете мое – я беше посъветвала сестра Маргарет с поглед, преизпълнен с любов. – Ти би могла да се омъжиш за принц. Тежко му, когато величествената му особа осъзнае, че съпругата му е толкова достойна и волева, колкото и всеки крал.

Джоана се усмихна на иронията на съдбата. Тя притежаваше вътрешна сила и когато сърцето я водеше, решимостта и винаги го следваше.

Според Клеър Дръмонд също беше правил грешки. Може би, ако Джоана му напомнеше за собствените му недостатъци и тези на семейството му, той щеше да престане да си спомня за грешките на Клеър. Тогава и само тогава можеха да заживеят в разбирателство и щастие. Джоана щеше да се бори, защото не знаеше друг начин. Беше се борила със съмненията си, за да създаде това имение. Щеше да се бори и за мъжа, когото обичаше.

По-скоро, отколкото беше очаквала, започна нова битка.

Дъждът беше продължил да вали през по-голямата част от следобедта, превръщайки пътя до параклиса в истинско изпитание. С приближаването на вечернята Дръмонд започна да се заяжда с нея.

– Много странно, любима, че не си построила параклиса в рамките на кулата.

Дъждът беше преминал в гъста мъгла. Джоана и Дръмонд вървяха в почистения край на пътеката. Алисдър тичаше пред тях, джапаше от локва в локва и покриваше ботушите и панталона си с кал.

– Църквата е за хората на Феърхоуп, а и една разходка не вреди никому.

Дръмонд наведе глава, докато минаваше под табелата на общуаря.

– Вече не се притесняваш, че ще си изцапаш пантофките?

Някакъв минувач кимна и Джоана се усмихна в отговор. Искаше ѝ се да закрепси, но от скандала нямаше да спечели нищо.

– Бях само тринадесетгодишна, когато се запознахме, Дръмонд. Ако си спомняш, дойдох при тебе само е един чифт пантофки и работни ботуши.

– Искаш да кажеш, че не съм можел да издържам съпругата си ли? Подарих ти най-хубавите кадифета в Шотландия.

Трябваше да му посочи грешката в разсъжденията му и да насочи разговора към по-познати теми.

– Бих желала да имам подкрепата ти вместо парите ти, но ти предпочиташе да даваш и двете на други места. Но онези времена отминаха, съпруге, и сега аз имам всичкото кадифе, което желая.

Той я хвана за лакътя и я прекара покрай купчина боклук.

– А какво ще кажеш за подкрепата ми?

Тя му се усмихна лукаво и се наведе към него.

– В случай, че си забравил, ти ме подкрепи много добре по-рано днес.

– Значи нямаш оплаквания?

– Както ти казах и преди, съпруге, влюбих се в тебе, когато подкрепи позицията ми срещу Елтън Сингър.

Сковаността му изчезна.

– Любовта ти е страшно оръжие, любима.

– Както и твоята продължителна злопамятност, съпруге.

– Очаквам да стана жертва на любовта ти отново... тази вечер.

– Моля се за... за... – Тя спря, защото нямаше желание да иска прошка за престъпление, което не беше извършила.

Пръстите му се стегнаха около ръката ѝ.

– Молиш се за какво?

Да изградим нови спомени, настояваше разумът ѝ. Не мисли като Клеър, а като Джоана.

– Моля се за дузина синове, които да те държат непрекъснато зает.

– Ще ми струва много скъпо – пошегува се той. – Ако трябва да осигурявам на всички оръжейна екипировка.

– Няма да правиш от децата ми наемници.

– Като техен баща мога да правя каквото си пожелаеш с момчетата.

– Освен ако те не са така проклетни като тебе. – Тя се разсмя, защото си го представи обграден от собственото си вироглаво потомство.

– Какво те развеселява така?

– О, нищо, като изключим бъдещето.

– Обзалагам се, че е за моя сметка – промърмори той.

– Точно така. Представих си как се опитваш да се справиш с дузина жадни за бой момчета, които не понасят да бъдат командвани. По-добре не ги учи на всички военни трикове, които знаеш.

– Ти по-добре се грижи за дъщерите ни.

Замисълът ѝ успя. Той отговаряше на нея, а не на спомените.

– Не съм се справила зле с Алисдър, но съм сигурна, че ти си на различно мнение по въпроса.

– Видя ли го на арената точно преди да започне да вали?

Тогава четеше писмото на сестра Маргарет и оплакваше миналото.

– Не.

– В такъв случай не бързай да се хвалиш, скъпа. След като му взехме меч, синът ти обяви, че без оръжие няма нужда от очите си. Започна да се прави на сляп. Опипваше пътя си с тояга и разнасяше една купа, с която молеше за подаяния. Почти цял час се отричаше от всяка своя лоша дума и постъпка и се оплакваше, че родителите му не искат да му простят. Кълна се в пръстта на Шотландия, че хленчеше като момиче, изоставено от любимия си.

Можеше да си представи Алисдър в тази му роля.

– Ти какво му каза?

– Помолих го утре да се прави на ням.

Джоана избухна в смях.

– Прекрасен отговор, съпруже.

Той изправи рамене и започна да размахва ръце покрай тялото си.

С поглед, вперен в Алисдър, промърмори:

– Зрението му се възвърна с необичайна бързина.

Бащинската гордост обгръщаше Дръмонд като величествена мантия.

– Заслужаваше си наказанието. Какво ще кажеш да му дадем стария ти меч? Ти вече имаш по-добро острие.

Той я погледна онемял от изненада.

– Откъде си го взела?

Смутена от обвинението, Джоана не можа да измисли никакъв отговор. Сякаш Дръмонд знаеше тайната ѝ. Невъзможно. Клеймото и девствената ѝ ципа вече бяха история. Принцът беше дал оръжието на Клеър заедно с обещанието да се застъпи пред баща си за Дръмонд. Принц Едуард беше удържал на думата си, защото Дръмонд беше останал жив. Щедростта на младия Едуард не беше свършила дотук, защото след смъртта на баща си предишната година и възкачването си на трона той

беше помилвал Дръмонд. Придобила смелост, Джоана отбеляза:

– Откъде, мислиш, съм го получила?

– Искам да кажа, че съм изненадан, че си го запазила.

– Е, както виждаш, запазила съм го. Надявах се един ден да го дам на Алисдър. Със съжаление трябва да призная, че вероятно е ръждясал, защото стои опакован и прибран оттогава.

– И си го забравила.

– Както бях забравила и тебе – довърши тя мисълта му и думите ѝ надвиснаха като сенки в мъгливия въздух помежду им.

За нейна изненада той пусна лакътя ѝ и я прегърна през раменете. После прошепна на ухото ѝ:

– Благодарни ли на вечернята на Бог за моето завръщане и помоли ли го да се грижи добре за мене?

Когато Дръмонд решише да използва чара си, можеше да омае дори и монахиня. Къпейки се в любовта му, Джоана го погледна.

– Молих се да те дари със скромност.

Погледът му заблестя развеселено.

– Тогава молитвите ти са получили отговор, защото аз с радост се оставям на нежните ти грижи.

– Мисля, че бъркаш плътското с духовното.

Лукав като гладна лисица, той отвърна:

– В даден момент те се сливат.

Имаше предвид навика си да призовава един светец в миговете на върховно удоволствие.

– Не е учтиво да се шепти – измърмори Алисдър, застанал пред тях в подножието на стълбите към кулата.

– Невъзпитано е да прекъсваш родителите си – отвърна Дръмонд.

– Само съм любопитен. Не бихте искали невеж глупак за син.

Дръмонд се задави от изненада.

– Откъде си чул това остроумие?

Със самодоволна усмивка Алисдър погледна към Джоана.

– Аха! – Възкликна Дръмонд. – Влиянието на майка ти. Щом нещата стоят така, любима, настоявам ти да отговориш на Алисдър за какво си шепнешме.

Ако си мислеше, че ще я смути в присъствието на Алисдър, не беше познал. Тя имаше по-голям опит от него.

– Разбира се, ще му кажа. – Погледна Дръмонд право в очите и отвърна: – Баща ти тъкмо се оплакваше, че само веднъж днес е призовавал свети Ниниан.

Дръмонд остана с отворена уста, но бързо се окопоти. Хвърли й поглед, с който ѝ обещавахе да ѝ го върне, и започна:

– Ах, ти хитра...

Тя запуши устата му с ръка, за да спре изблика му.

– Внимавай какво говориш – предупреди го тя. – За разлика от шотландските си прадеди Алисдър има голяма, но незлоблива памет.

Той поклати глава и я поведе по стълбите към трапезарията. Тя се извини и отиде в дневната, за да вземе меча, който беше прибрала в скрина преди години.

Обвито в старо вълнено одеяло, оръжието не беше ръждясало. Но лесно се забелязваха следите от битки, защото по ножницата имаше безброй драскотини и белези. Онези част от меча, която се виждаше, нямаше никаква украса, като изключим главичката на ефеса, на която беше изобразен изправеният вълк, символ на клана Макуин. Кожените дръжки бяха изсъхнали и вкоравени, а отдолу се виждаше дървото.

Преди години от любопитство се беше опитала да извади меча от ножницата му, но оръжието не беше поддало. Сега тя вдигна тежкото оръжие и направи нов опит. В дланта ѝ паднаха парчета кожа. Стисна зъби и с всичка сила дръпна, но острието не излезе.

А ако Дръмонд не успееше да извади меча? Дали щеше да се почувства неудобно пред Алисдър? Не, не трябваше да мисли така, защото Дръмонд изглеждаше уверен в силата си. Той щеше да занесе оръжието при ковача и да потърси помощ от майстора.

Решила вече какво да прави, Джоана повдигна меча на рамо и се върна в трапезарията. На прага се спря. Алисдър се бе разположил с кръстосани крака върху масата, а Дръмонд седеше на пейката. В огнището гореше огън. Капаните на прозорците бяха затворени, а фенерите запалени.

– И никога не си пил гъше мляко? – питаше го Алисдър.

Това беше една от любимите му шеги, защото винаги предизвикваше усмивки и смях сред слушателите си.

Нетърпелива да чуе отговора на Дръмонд, Джоана облегна меча на стената и се приближи към масата. Дръмонд я погледна с нежна молба в очите. Той зае обичайното си място начело на масата и потупа коляното си.

– Седни тук, любима – каза той. – Алисдър твърди, че знае тайната за получаването на гъше мляко.

Като се въртеше надут, момчето попита:

– Искаш ли да го чуеш отново, майко?

Повече искаше да използва шанса да седне върху коляното на Дръмонд. Той я привлече към себе си. Мускулите на бедрото му започнаха да подскочат от допира, а ръката му я обхвана през кръста. За да запази равновесие, тя го прегърна през раменете.

– Готови ли сте? – попита Алисдър.

– Готови сме – отговори Дръмонд. Момчето възбудено се наведе напред.

– За да се сдобиеш с рядкото и ценно мляко от гъска, първо трябва да вземеш ведро и после да преследваш гъската до дупка.

Дръмонд попита:

– Как може да се различи гъска от гъсок?

Лицето на Алисдър застина. После той се окопоти и посочи с пръст във въздуха.

– Само опитен ловец на гъски ги различава със сигурност.

Дръмонд кимна мъдро.

– Такъв като тебе.

– Като мене – изчурулика Алисдър. – Е, след като хванеш гъската, я надвесваш над ведрото и казваш: „Дай ми млякото си, гъске. Така ти повялявам аз“. Трябва да изречеш три пъти тези думи, без да грешиш.

– И какво става после? – поинтересува се Дръмонд.

Алисдър се наведе и дръпна Дръмонд за носа.

– Гъската те ощипва, защото всички знаят, че няма такова нещо като гъше мляко! – Той се просна върху масата и започна да се кикоти.

Дръмонд се разсмя толкова силно, че раменете му се затресоха.

– Ще ме събориш на пода – оплака се Джоана. С блеснал поглед Дръмонд промърмори:

– Само когато съм решил да призовавам свети Ниниан.

Джоана се изчерви до петите.

– Едно на нула за тебе.

Доволният му поглед обходи лицето ѝ.

– Тогава ще използвам предимството си и ще позволя на непослушното ни момче да спи тази вечер в казармата.

Бърз като котка, Алисдър застана на четири крака.

– Може ли, майко? Моля те! – Провлачената молба, придружена от тъжния му поглед и нацупената му долна устна, я обезоръжиха.

– Добре, но ти забранявам да носиш у дома лошите навици на ловците.

– Ура! – Въодушевляването на Алисдър изчезна така бързо, както се беше появило. – Майко, може ли човек да се научи да хърка?

– Не бих могла да зная. – Дръмонд сякаш усещаше какво ще каже тя и ръката му още по-здраво я хвана за кръста. – Но баща ти е довел до съвършенство това умение. Казват, че е най-шумно хъркащият в целия християнски свят.

На лицето на Алисдър се изписа страхопочитание.

– Наистина ли, татко?

Дръмонд промърмори под носа си:

– Ще ти го върна тъпкано. – После се обърна към Алисдър и каза: – Не се тревожи сега за това, синко. Имаш години пред себе си, за да усвоиш умениято, а сега майка ти ще ти даде нещо.

– Онова, което обсъждахме преди? – попита тя.

– Да, видях, че си го донесла.

Тя отиде до вратата, взе оръжието и го сложи на масата. Предишното въодушевление на Алисдър беше изчезнало.

Момчето се засуети.

– Какво е това?

– Мечът ми.

Едва съдържайки дъха си, с вид, сякаш щеше да докосне свещена реликва, Алисдър протегна ръка към оръжието.

– Нямам достатъчно сила, за да го извадя от ножницата.

Дръмонд изглеждаше разсеян, вероятно си спомняше битките, в които го беше използвал. Тя се усмихна окуражаващо и сложи ръка на рамото му.

Той вдигна поглед.

– Значи никога не си виждала острието?

– Не, но съм сигурна, че е много хубаво. Искам да кажа, че имам такива спомени.

– Искам да го видя – настоя Алисдър, без да откъсва поглед от него.

Дръмонд се изсмя кратко и взе оръжието. С едната си ръка хвана ножницата, а с другата – износената кожена дръжка. Мускулите му се издуха, когато се опита да го извади. Сухожилията на врата му се изпълнаха от напрежението. За изненада на Джоана се чу скърцането на метал в метал и мечът се показа от ножницата. Но острието представляваше само едно нащърбено парче, не по-дълго от разстоянието от лакътя до китката ѝ.

– Какво се е случило? – попита тя.

– Срещна коляното на Едуард Първи.

Като съдържаше шока си, Джоана се опита да говори спокойно заради Алисдър.

– Ранил си го в битка ли?

– Не. – Дръмонд подаде меча на Алисдър, който го гушна, сякаш беше повито бебе. – Той го счупи на коляното си. Английските крале имат обичай да чупят мечовете на победените си врагове.

Дръмонд е бил принуден да предаде меча си. Сърцето на Джоана я заболя заради него и страшния удар, нанесен на гордостта му.

– Надявам се, че му е останала хубава синина след това.

Дръмонд ѝ се усмихна с очи.

– Ще видим дали ковачът може да направи ново острие – каза той.

Окуражена от доброто му настроение, Джоана отбеляза:

– Ако знаех, че ще накара Алисдър да замлъкне, щях да му го дам още преди години.

– След като предадох меча си за втори път, любима, имаш ли някое украшение, с което да го смениш?

Както и беше очаквал, Джоана възкликна възмутено и отстъпи назад.

С гордо вдигната брадичка тя каза:

– Отивам да проверя дали е готова вечерята.

Той я наблюдаваше, докато се отдалечаваше, и се питаше как да открие истинската ѝ самоличност. Нарочно беше сипал обиди срещу Клеър, като се беше надявал, че тази жена ще се ядоса достатъчно, за да се издаде. Вместо това я беше наранил. Клеър му беше съчувствала искрено за смъртта на сина му. Пет пари не беше давала, че момчето е дете на любовницата му. Трябваше да намери начин да поправи грешката си, но не можеше. Не и докато тя не разкриеше сърцето си пред него.

– Татко, може ли да то взема със себе си в казармата довечера?

– Не, Алисдър. – Когато лицето на момчето помръкна, Дръмонд добави: – Но можеш да вземеш ножницата.

Доволен, тон се зае отново да изучава меча.

Дръмонд го наблюдаваше и се чудеше дали синът му може да му каже нещо повече за нея. Но изпита вина при мисълта да използва по този начин толкова малко дете. И все пак трябваше да открие отговорите.

– Алисдър, къде е арфата на майка, ти?

– Арфа? – Той се намръщи объркано. – Ловджийското куче на Хекли има по-голям музикален талант от майка.

Дръмонд не беше изненадан. Жената, която се представяше за Клеър, притежаваше нейната външност, но нищо друго.

– Знаеш ли, че майка ти получи вест от сестра Маргарет?

Момчето сви рамене, погълнато да събира скъсаните кожени връзки от дръжката на оръжието.

– Тя ми изпраща бонбони за рождения ден.

Дръмонд надникна през огнището към кухнята. Виждаше синята й пола до простата сива дреха на Евелин. Двете оживено разговаряха, но той не различаваше думите им. Убедил се, че и обратното ще бъде вярно, той небрежно попита:

– Някой друг пише ли на майка ти?

Навел глава, Алисдър отвърна:

– Леля Меридин. Тя ми изпраща дрехи, които са изящно избродирани. Била майстор с иглата.

– А леля ти Джоана?

Алисдър вдигна поглед и примигна объркано.

– Тя е мъртва и майка много се натъжава, когато говори за нея. Много я е обичала.

Дръмонд се опита да скрие изненадата си. Смъртта на жената изобщо не беше спомената. Клеър не беше... Той прекъсна мисълта си. Жената не беше Клеър. Но някоя нейна постъпка щеше да го отведе до истината, той беше сигурен в това.

– Значи никой друг не пише на майка ти.

– Търговецът на дрехи пише. – Алисдър хвана с две ръце меча и го размахва. – Казах ти вече, че я харесва.

Много кратко харесване, помисли си Дръмонд. Но докато се взираше в счупеното острие на меча си, в ума му се оформи грозно подозрение.

Клеър би могла да бъде незаконна дъщеря на Едуард I. Дръмонд обаче бе готов да се закълне в шотландската си кръв, че тя не е знаела за връзката. Стомахът го сви при мисълта за обратния случай, защото това би означавало, че тя доброволно е легнала с природения си брат. Не, Клеър не го е знаела. Но ако старият крал Едуард беше неин баща, а новият крал Едуард – природеният ѝ брат, всичко се връзваше.

От лоялност към копелето си Едуард I беше пожалил живота на Дръмонд и беше дал това парче земя на Клеър. Чрез нея то щеше да премине на Алисдър.

Къде беше Клеър и коя беше жената, завладяла сърцето му? Със сигурност още едно копеле от рода Плантагенет, братовчедка или по-малка сестра. Кралска дъщеря. Но защо един баща би сложил клеймо на собствената си плът и кръв. И защо принцът трябваше да признае за връзката с полусестра си? Защото не е знаел. Въпреки че в ума му се

въртяха най-невероятни обяснения, Дръмонд знаеше, че е близо до разкриване на истината.

Когато масата беше вдигната, а Алисдър изпратен в казармата, Дръмонд освободи прислужницата. После хвана жена си за ръка и я заведе до огнището, където беше прострял едно одеяло.

– Остани с мене тук, любима.

В тази жена имаше дързост в излишък. А също и някаква тайна.

– На пода ли, съпруже?

– Днес следобед не чух никакви оплаквания, когато те любих върху бюрото.

Тя седна грациозно на рогозката и събу пантофките си.

– Нито пък ще чуеш сега.

Той се отпусна до нея, взе едно желязо от кофата и разрови огъня. Златистата светлина засили красотата на чертите ѝ и превърна косата ѝ в блестяща коприна.

– Ще ми посвириш ли на арфата?

Погледът ѝ пробяга по пламъците, но полицата, по ръцете ѝ.

– Не съм свирила от много години, Дръмонд. Съмнявам се, че бих могла да изпълня дори и най-простата мелодия.

Беше подарил арфата на Клеър при пристигането им в Шотландия и тя беше свирила като истински майстор.

– Пазиш ли още инструмента?

– Не. Съжалявам, защото означаваше много за мене.

Дали Клеър беше взела арфата със себе си? Къде беше Клеър? Колкото по-дълго му убягваше отговорът, толкова по-нетърпелив ставаше той.

– Какво се е случило с арфата?

Тя го погледна, а на лицето ѝ беше изписано съжаление.

– Продадох я на Глори.

Той забеляза, че въглчетата на очите ѝ бяха леко извити нагоре. За разлика от тези на Клеър. При по-внимателно наблюдение се виждаше, че носът ѝ беше по-прав и по-висок от този на Клеър. Тя издържа спокойно щателния му поглед, макар очевидно да не ѝ беше приятно.

– Нуждаех се от парите, за да наема Суин и да платя на стъкларя.

Той се радваше на искрения отговор, защото лъжата лесно можеше да бъде разкрита при завръщането на Глори.

– Бих искал отново да наема стъкларя.

– Ще поръчаш прозорец за параклиса ли?

– Предполагам, че да, но всъщност ми трябва за бойната стена.

Много обичам да стоя там и смятам да остъкля зъберите и да сложа покрив.

Тя свали лепената си шапка и разпусна косата сп.

– Направи го и Алисдър ще обяви мястото за свое. Той обича да патрулира нощем.

Косата ѝ беше по-къдрава от тази на Клеър и преливаше в дузина оттенъци от слънчевожълт до меднозлатист. Не можеше да се съдържи да не прокара грубата си длан по дебелия плитка.

– Имам по-интимни намерения за това място, а Алисдър ще изпълнява онова, което му е казано.

– Проявяваш голяма увереност, съпруге. Страхувам се, че това е грешка, когато става дума за сина ни.

Синът *ни*. Тя нямаше намерение да разкрие душата си пред него, поне не доброволно, и това го нараняваше. Сигурно имаше много основателна причина да пази тайните си. Тази жена притежаваше повече характер и воля отколкото всеки благородник, който той беше познавал. И защо не? Беше кралска дъщеря. Въпреки всичко смелостта ѝ безпोकоеше Дръмонд, защото се беше надявал да чуе истината от нейните устни.

– Какви тежки мисли те тревожат? Не би трябвало да се тревожиш за Алисдър?

– Не. Помолих Бърти да остане при него. – Той ѝ се усмихна съблазнително. – Сега сме сами.

Тя повдигна вежди.

– Какво си направил с Евелин?

– Тя сама е направила нещо със себе си, което ти със сигурност няма да одобриш.

– Сигурно има връзка със сина на Джон Хендъл.

Дръмонд трябваше да се усмихне.

– Убягва ли нещо от погледа ти във Феърхоуп?

– Дългата ти коса не ми е убягнала. Да я подстрижа ли, преди да тръгнем за Дъмфрис?

– Можеш да я подрежеш още сега.

– О, не. С Алисдър се боря всеки път, когато взема ножиците в ръка. Трябва да му послужиш за пример.

– Тръгваме в събота.

– Защо? Пътуването отнема само три дни.

– Не и върху тромав слон.

– Не можеш ли да го оставиш с Морган Фор?

Дръмонд се изсмя при мисълта за последния път, когато беше

изоставил Лонгфелоу.

– Когато напуснах лондонския Тауър без него, бях стигнал едва до Билингсгейт, когато той започна да тръби така високо, че можеше да събуди и французите. Щом започна да разбива стените, го пуснаха.

Тя също се засмя.

– Сигурно е било страхотна гледка, Лонгфелоу да си пробива път след тебе в Лондон. Някои от улиците са по-тесни от него.

Отново лъжа. Клеър никога не беше стъпвала в Лондон. Тази жена лесно би могла да пътува до Лондон – да посети баща си.

Ако знаеше произхода си. Но колкото повече я изучаваше, толкова повече се убеждаваше, че тя не знае нищо за него. Жадуваше да опознае тази жена, да научи миналото ѝ и нуждите на сърцето ѝ.

– Кога си била там?

– Никога. Но познавам много хора, които са ходили. Ред Дъглас, шериф Хей, дори Суин. Те разказват различни неща.

Обзе го облекчение, защото ѝ вярваше.

– Искаш ли да отидеш?

– Не, Дръмонд. Наистина съм доволна тук. Каж ми, как успяваш да ходиш на лов и да оставяш Лонгфелоу тук?

– Той има много чувствителен нос. Старият му пазач се кълнеше, че животното може да подуши толкова надалече, колкото надалече вижда орелът. Мисля, че е вярно, но се колебая дали да го пробвам.

– Ще се откажем от товарната кола ли?

– Да, освен ако не искаш да яздиш заедно с мене върху Лонгфелоу? Палатка ще ни пази от природните стихии и любопитните очи.

– Мислиш да... да... – На лицето ѝ беше изписана скромността на девица. – Да правиш *това* върху слона?

– Нямах ли никакъв вкус към приключенията, любима?

– Съмнявам се, че ще се отпусна, Дръмонд.

– Искаш да кажеш, ако започна да галя гърдите ти. – Той се протегна, действията му отразяваха думите му. Докато я галеше, реши, че е по-надарена от Клеър. Последния път, когато беше видял съпругата си, тя беше наедряла от детето и гърдите ѝ също се бяха уголемили.

Толкова много разлики имаше, а той беше прекалено зает да я нарича прелюбодейка, за да ги види. Сега вече забелязваше и даровете, на които се наслаждаваше, и красотата, която ценеше. Но тази жена беше спечелила и сърцето му.

Тя се облегна на ръката му, затвори очи, а устата ѝ се изви в усмивка на истинско удоволствие.

– Доставям ли ти удоволствие?

Тя отвори едното си око.

– Глупави въпроси не са позволени.

– Ако ще пишем правилата на това примирие, аз бих забранил дрехите.

Очите ѝ отново се затвориха.

– Няма да надничам, съпруже.

Вратата беше залостена. Можеше да ѝ се наслаждава на спокойствие. Бавно свали дрехите ѝ, а после и своите. По кожата му пробягаха тръпки на очакване, които се спряха в слабините му, но той обузда своето желание и се посвети на нейното. Коленичи пред огнището и застана с лице срещу нея, взе я в прегръдките си и я целуна бавно и продължително. Тя стана нетърпелива и заби пръсти в раменете му, накланяйки главата си на една страна, за да задълбочи целувката. Когато езикът ѝ се втурна навътре, той го засмука нежно, тя изстена и се залюля срещу него.

Той се отдръпна и изчака, докато отвори очи. Замечтаното ѝ изражение засили гордостта му и удължи други част от тялото му.

– Бавно, любов моя. Искам да те вкуся бавно.

– Да ме вкусиш – промърмори тя. – Харесва ми как звучи.

Само някоя лека жена или девственица би могла да говори толкова непринудено.

– Останалата част ще ти хареса още повече – пошегува се той и отново започна да я целува.

Когато реши, че вече е останала без дъх и без сили да протестира, той отново се отдръпна. За негова изненада тя го взе в ръката си и попита:

– А аз как да те вкуся?

Не беше Клеър. В никакъв случай.

– Ще те науча, любима. – Той отмести ръката ѝ. Тя сви красивите си устни и отметна назад косата си.

Гърдите ѝ му кимаха, той я хвана през кръста и я повдигна. Вкусът на пирен по зърната ѝ възбуди апетита му, но той обузда страстта си и се прехвърли на другата ѝ гърда.

Тя потрепера и изстена, после зарови пухкавите си пръсти в косата му и не ги отпусна. Ненужен, но крайно изразителен жест, защото дори и войната на цял клан не би могла да отвлече вниманието му тази вечер. Гърдите ѝ бяха меки като пух – във възбуждащ контраст с твърдите ѝ зърна.

Нетърпелив да получи по-голяма наслада, той я положи върху одеялото и започна да се спуска по тялото ѝ, докато бузата му не опря на бедрото ѝ.

Огнят засъска, когато пламъците обхванаха сухия пън.

– Какво си намислил, Дръмонд? – попита тя тихо и задъхано.

– Намислил съм да си доставя удоволствие като твой съпруг. – Той разтвори краката ѝ и раздели с пръсти подобните на венчелистче гънки на съкровището ѝ. – Загубила си луничката, която имаше върху...

– Дръмонд Макуин! Ще ме лишиш от достойнство.

– Търся само любимата си играчка.

Той я вкуси и при допира на устните му тя изстена:

– О, Боже!

Той прошепна до кожата ѝ с вкус на мед:

– Опитай се да призовеш свети Ниниан. На мене той ми върши добра работа.

Той я люби така, докато тя не започна да се извива и да призовава цяла дузина светии. Възбуден и готов, той се придвижи по-нагоре върху нея. Ръцете ѝ лежаха отпуснати отстрани, но пръстите ѝ все още бяха вкопчени в одеялото. Косата ѝ беше разпиляна като златна локва, а отблясъкът от огъня придаваше на кожата ѝ цвят на стара слонова кост. Забеляза белега по-светла кожа на рамото ѝ.

Волята му вече достатъчно беше подложена на изпитание и мъжествеността му безпогрешно намери мястото, което търсеше. Докато проникваше в невероятната ѝ мекота, той различи стар белег под новозарасналата кожа.

Малък тъп меч.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Седнал на сянка под навеса на Лонгфелоу, Дръмонд приготвяше та̀къмите, които щяха да послужат като седло на слона при пътуването. В срещуположната страна на двора жена му разговаряше с Елтън Сингър. Подобно на неразгадан ребус въпросът за самоличността ѝ го измъчваше. В увереността си, че тя е натрапница, той беше разгледал дилемата само от една гледна точка: неговата собствена.

Стотици пъти, откакто беше зърнал старото клеймо под новия белег, беше мислил да я попита направо. Въпросът винаги замираще на устните му, защото се страхуваше, че тя ще продължи с измамата. И защо не? Беше я наричал курва. Беше търсил недостатъците ѝ. Беше я заплашвал да отведе Алисдър. Как би могла да вярва на човек, който ѝ беше причинил толкова много злини? Отговорът го натъжаваше, защото в сърцето си осъзнаваше, че се е държал жестоко с нея.

Както често му се случваше, Дръмонд се замисли за онази Клеър, която той си спомняше. За последен път я беше видял по Нова година, три месеца преди петнадесетия ѝ рожден ден и четири месеца преди раждането на Алисдър. За Нова година ѝ беше подарил топ фино бяло кадифе. Тя беше изпискала от радост и беше прекарала вечерта в избирание на различни модели рокли. Беше детска проява, типична за възрастта ѝ. Нямахме никакви отговорности в замъка Макуин, никакви задължения, които да помогнат на отрасналата в манастир англичанка да се приспособи. Израстването и опитът ѝ бяха дошли по-късно, след залавянето на Дръмонд, след бягството ѝ от Шотландия.

Всяка жена би помъдряла за седем години, особено при тези условия. Погледни я сега, помисли си с гордост Дръмонд, докато я наблюдаваше как съветва и окуражава бившия пияница и разкаял се побойник на жени. С търпението и разбирането си тя беше подобрила живота на Сингър.

Дали би могъл да греши за девствеността ѝ? Едва ли, макар че не бе любил жена от седем години. Не, не беше така. Не беше спал с жена от седем години. Още повече, че никога досега не беше обичал жена, не и така, както обичаше нея. За краткото време, прекарано заедно, тя го беше научила да цени свободата си и да се радва дори и на най-малките дарове на живота. Беше го окуражила да поведе хората на Феърхоуп и да гледа към бъдещето. В нейно присъствие се чувстваше като крал, с

целия свят в краката му.

Не можеше да рискува да я загуби. И все пак трябваше да узнае истината, а само тя можеше да му я каже. Трябваше да изчака и с всяка своя дума и постъпка да ѝ показва, че заслужава доверието ѝ. Инстинктивно усещаше, че тази жена, без която не можеше, без която нямаше да живее, беше поела голям риск.

Той се усмихна, когато завърши подготовката на пътуването им до Дъмфрис, защото знаеше начина, по който можеше да спечели доверието ѝ.

На път за замъка Дъглас Евелин отказа да язди кон или да се качи върху Лонгфелоу, така че наеха каруцар. Заради счупени колела и необходимостта да се избират най-добрите, но и най-дълги пътища, пътуването им се удължи с два дни. Хората бяха обхванати от лошо настроение, но всяка вечер Дръмонд успяваше дипломатично да успокои мъжете, докато Бърти се грижеше за конете.

* * *

В замъка Дъглас Джоана настани Алисдър в една стая с Бърти и се върна при Дръмонд. Завари го да се взира през прозореца на спалнята им. Току-що подстриганата му коса подчертаваше широките му рамене, но опънатите мускули на врата му издаваха напрежението му. Беше облечен в кожена туника и кафяви панталони под карираната си наметка. Той отиде до леглото и взе червената кадифена туника, украсена със семейния символ на Макуин. Джоана знаеше, че смята да облече дрехата за аудиенцията си при краля и беше изненадана, когато той я хвърли в тъгъла.

– Ще бъде измачкана довечера – каза тя. Той се облегна на перваза.

– Кой ще забележи няколко гънки, когато шотландски вожд пада на колене?

Тя не отговори. За да избегне неспокойното суетене, прекоси стаята и се престори, че се интересува от кръста на стената и пискулите, които висяха около леглото. Тишината ставаше все по-напрегната.

– Значи си решил да се закълнеш във вярност на Ред Дъглас и на краля?

Дръмонд се отдалечи от стената и се приближи към долния край на леглото.

– Ако не го направя, ще дойдеш ли с мене в Шотландия?

Тя си пое дълбоко дъх и се загледа във възглавничките на пръстите си. Въпросът криеше риск за живота му. Тя лесно можеше да каже на

Ред Дъглас, че Дръмонд смята да бяга. Шансовете му, а вероятно и животът му, бяха обречени на провал, защото Дъглас щеше да задържи Дръмонд до заплануваната аудиенция. Едуард II можеше да върне мъжа, който тя обичаше, обратно в затвора или да изпълни ужасното наказание, което Ред Дъглас беше описал.

Когато се осмели да вдигне поглед, видя, че Дръмонд я наблюдава, а красивите му очи излъчваха уязвимост. Вождът на Макуин ѝ беше поверил живота си. По гръбнака ѝ пробягнаха ледени тръпки, но тя протегна ръка към него. Той я взе и я допря до устните си.

– Ще тръгнеш ли с мене, любима?

Изпълнена с любов, тя прокара пръстите си през неговите.

– А какво ще стане с хората във Феърхоуп?

Той се усмихна накриво.

– Не те е грижа за себе си или за трудностите, които те очакват в Шотландия. Първата ти мисъл винаги е за другите.

– Аз ще оцелея в Шотландия.

– Защото жена ми е в цветущо здраве.

Подобно на задържан, който се бори за свободата си, истината, която трябваше да изрече, напираше в нея. Тя отвори уста, но нещо в нея я накара да спре.

Той повдигна умоляващо вежди, стисна нежно ръката ѝ прошепна:

– Обичам те.

Сърцето ѝ се изпълни с краткотрайна радост. Той я обичаше и искаше да я вземе със себе си. Съвместният им живот беше сигурен. Не можеше повече да крие самоличност та си. Ако Дръмонд можеше да ѝ повери живота си, значи и тя трябваше да му довери своя.

– Аз не съм твоята съпруга.

– Зная. – Той се усмихна дяволито и добави: – Благодаря ти за дара на твоята непорочност.

Изненадана, тя не знаеше дали да му се развика, че не ѝ е казал веднага, или да се хвърли в обятията му и да се тревожи за това по-късно. Недоумението му сложи край на нерешителността ѝ.

– Аз съм сестрата на Клеър.

Той сякаш я подканяше да продължи с питация си поглед.

– Името ти е...

– О! – Тя почти се полюшна от собствената си недосетливост. – Джоана, Джоана Бенисън.

Това явно го обърка, защото наклони глава на една страна.

– Алисдър вярва, че си мъртва.

– Както и всички останали, с изключение на Бърти и сестра Маргарет. И, разбира се, Меридин.

Той си пое дълбоко дъх.

– Къде е Клеър?

Джоана рухна. Той я хвана и я притисна към себе си. Не беше споделяла мъката си толкова дълго време, а животът ѝ с Дръмонд беше върнал всички спомени.

– В гроба, който носи моето име.

Той започна леко да я люлее.

– Какво се е случило?

Между хлипанията си тя му разказа за сестринската им връзка, за смъртта на Клеър, за обещанието на Джоана да се грижи за Алисдър.

– Горкото момиче.

Гърдите му потрепераха. Тя подозираше, че той съдържа собствената си мъка. Когато бурята от тъга отмина, Джоана вдигна поглед към него.

– Имах шанса да изградя живот за себе си и Алисдър. Можеш ли да ми простиш, че те излъгах?

Той извади кърпа от торбичката си.

– Избърши сълзите си... Джоана.

Нежната милувка на думите му отново предизвика ридания.

– Какво има? – попита той, като бършеше очите ѝ и целуваше всяка нейна сълза.

Тя се опита да се овладее.

– Мечтаех си да чужа как ме наричаш с моето име. Мислех, че никога няма да го чужа от устните ти.

– Да го повтори ли пак? Джоана, Джоана, Джоана. – Напевният му, успокоителен глас превърна името ѝ в поема.

Тя се усмихна през сълзи.

– Това е достатъчно, мили.

Той я заведе до леглото и седна до нея.

– Защо се изгори? Имаш същото клеймо като Клеър.

– Не съмсем. Въпреки че бяхме близначки, моето клеймо е обърнато обратно. Мислех, че ще забележиш.

Лицето му пребледня и се вкамени.

– Близначки?

– Да. Има ли някакво значение?

Той се втрени в отсрещната стена, сякаш се опитваше да си спомни нещо важно. Накрая каза:

– Родени сте на деветнадесети март хиляда двеста осемдесет и шеста година.

– Да.

Той докосна изгореното ѝ рамо, после ръката му обхвана брадичката ѝ.

– Знаеш ли кой е поставил клеймото и защо?

Както винаги, тя зае отбранителна позиция.

– Не, нито пък искам да знам кои са били родителите ми. Изоставили са ни с Клеър. Нямам какво да им дам. Ако белегът или липсата ми на потекло те тревожи, тогава искрено съжалявам, защото никога няма да потърся семейството си.

Той се изпъна на леглото и затвори очи.

– Не се тревожи за потеклото си, Джоана, защото аз имам роднини и семейни традиции и за двама ни.

– Ще се закълнеш ли във вярност?

– Да, сега вече с удоволствие. Имам две прекрасни причини, за да се установя във Феърхоуп.

– О, Дръмонд. – Тя се сгуши до него и той я прегърна.

В обятията му се чувстваше като в рая, а Дръмонд не спираше да повтаря името ѝ отново и отново. Джоана – едната от дъщерите близначки, родили се в нощта, когато Александър, последният крал на Шотландия, беше намерил смъртта си.

Товарът на самоличността ѝ спираше дъха на Дръмонд и го изпълваше със страхопочитание. Кралят на Англия, Едуард I, беше открил момичетата, беше ги жигосал с позорния тъп меч и ги беше затворил в абатството Скарбъро. Години по-късно, като проява на висша жестокост, беше дал дъщерята на кралския дом Дънkel за съпруга на вожда на могъщия клан Макуин. Беше сложил под носа им едната шотландска принцеса и вероятно беше възнамерявал да държи Джоана като заложница. Само смъртта на Клеър и решителността на Джоана бяха провалили втората част от замисъла му.

Дръмонд се зарадва заради народа си, но бързо изтрезня под тежестта на новата отговорност. Ако новината за съществуването на Джоана стигнеше до Шотландия, щеше да настане истински ад. Клановете щяха да се обединят около нея и да задрънчат с мечовете си. Алисдър го очакваше бъдеще на политически интриги. Дъщерите им щяха да станат разменна монета при сключването на съюзи, пешки върху огромната шахматна дъска на европейската аристокрация.

Но не и ако Дръмонд запазеше в тайна произхода им, привилегия и

товар, който сам трябваше да поеме.

– Дръмонд Макуин!

По сърдития ѝ тон се досети, че е загазил.

Тя се измъкна от прегръдката му и стана от леглото. Очите ѝ бяха гневно присвити, юмруците ѝ бяха опрени на кръста.

– Ти ми лепна недостатъците на Клеър.

Разкъсван от угризения, Дръмонд я погледна умолително.

– Тя истински скърбеше за малкия Евандер. Искрено съжалявам и го повтарям често в молитвите си.

– А другите обвинения?

Той въздъхна.

– Признавам, че ги пораздуха, за да съответстват на целите ми. Исках да открия коя си. – Снишил глас, той добави: – Тя ми *изневери*.

Гневът ѝ се стопи.

– Зная. Тя ми каза. Но е имала основателни причини, Дръмонд. Принц Едуард ѝ обещал да се застъпи пред баща си за тебе. Сега той е крал на Англия. Този тъп трол.

Дръмонд се засмя с горчивина.

– По-добре той, отколкото аз.

– Кълна се, че ще ти бъда добра съпруга.

Тя изглеждаше все още разстроена и Дръмонд се надяваше да сложи край на меланхолията ѝ. Знаеше правилния начин.

– Невъзможно.

Това привлече вниманието ѝ.

– Какво искаш да кажеш?

– Ами, много просто. Не сме изричали брачните си обети пред свещеник, така че не можеш да ми бъдеш съпруга.

Погледът ѝ заблестя гневно.

– Няма да ти бъда любовница.

– Не. Ще станеш доживотната ми другарка веднага щом намерим свещеник.

Погледът ѝ потърси неговия и той си помисли, че никога не е изглеждала така привлекателна и красива, както сега.

– Не разбирам – прошепна тя.

Като прикриваше възбудата си, той я хвана за ръката.

– Ти, Клеър *Джоана* Макуин, ще кажеш брачния си обет.

Осъзнаването на идеята му я прати право в прегръдките му.

– О, Дръмонд. Ти си прекалено умен за думи и лоши крале.

Той я притисна към себе си.

– А ти си прекалено съблазнителна, за да може човек да ти устои.

Тя преглътна и погледна към вратата.

– Сега ли ще ме любиш?

– Винаги ще те любя? – Обви с ръка врага ѝ и сведе устни към нейните. Това беше целувка на обещания, на принадлежност и страст, която нито мястото, нито времето щяха да променят. Съзнавайки, че ще се поддаде на предателските нужди на тялото си, Дръмонд се отдръпна.

– Ще поканим сестра Маргарет за свидетел, когато *потвърждаваме* обета си.

– Така ще си мислят всички. Че потвърждаваме обета си.

Освен това той смяташе да поговори със сестра Маргарет и да потвърди произхода на Джоана.

– По-умна си дори и от оксфордски учен, скъпоценна любов моя, но трябва да продължиш да се наричаш „Клеър“, защото не знаем кой друг би могъл да знае, че е имала сестра.

– Това не ме затруднява, защото много я обичах.

– Значи е решено.

Тя обгърна с ръце тялото си.

– Как ще застана отново лице в лице с Едуард?

Дръмонд си беше мислил, че последната изненада вече е останала зад гърба му.

– Отново:

Прекрасните ѝ черти се намръщиха разтревожено.

– Беше дошъл заедно с баща си да отведат Клеър в Шотландия при тебе. Старият крал ми нареди да не се мяркам по време на посещението им. Не зная защо. Късно една вечер отидох до килера да проверя провизиите за деня – ръководех стопанската дейност в абатството.

Скъпите спомени изпълниха Дръмонд с надежда.

– Способната, оправна Джоана. Така те наричаше Клеър. И какво друго за Едуард?

– Видях го в кухнята. Ситуацията беше много странна.

– Какво и беше странното?

– Беше с някакъв друг младеж, доста мургав, не по-висок от мене и само няколко години по-възрастен. Говореха на френски, но прекалено бързо, а и диалектът беше необичаен. Зная, че езикът звучи романтично, но ми се стори, че си говореха прекалено интимно. – Тя сви рамене, очевидно нямаше обяснение.

Дори в лондонския Тауър до Дръмонд бяха достигали слухове за необичайната привързаност на новия крал към гасконския рицар Пиер

Гавестън. Дали Джоана беше станала свидетелка на онова, за което останалите само подозираха?

Дръмонд беше обхванат от страх при мисълта за тази възможност.

– Те видяха ли те?

– Да, но аз им казах, че съм Клеър.

Истината за изневяратата на Клеър проблесна като светкавица в ума на Дръмонд. Младият принц Едуард е смятал, че тя е станала свидетелка на нечестивата му привързаност към Пиер Гавестън. Само за да я дискредитира, принцът я беше въвлякъл в тази връзка. Ако тя го беше издала, никой нямаше да повярва на думите на известна прелюбодейка. Колко хитро и типично за Плантагенет. И колко тъжно за Клеър, която е била твърде невинна, за да разбере онова, от което се е страхувал Едуард.

– Какво има, Дръмонд? – Тя коленичи в краката му с очи, изпълнени със загриженост, а най-хубавата ѝ зелена рокля се разпротря върху пода.

– Няма нищо. Не се тревожи. – Но сърцето му се късаше заради младата жена, неговата съпруга, която беше продала верността си на извратения принц срещу обещанието за освобождаването на съпруга ѝ. Дръмонд беше благословен сред мъжете, защото и двете шотландски принцеси бяха негови жени, и двете го обичаха много. Той се закле безмълвно да защитава останалата жива принцеса с живота си и с лъжлива-та си клетва за вяност към недостойния крал.

– Дръмонд, аз няма да те посрамя. Ибощо не приличам на Клеър.

Натъжен, че тя е изтълкувала погрешно мълчанието му, той обви с ръце лицето ѝ.

– Напротив, Джоана, приличаш, защото тя беше красиво момиче.

– Исках да кажа...

– Зная. – Гой пхна ръце под мишниците ѝ и я повдигна в скута си. – Не е било по нейна вина.

– Значи ѝ прощаваш?

Наистина ѝ прощаваше. Поне това дължеше на Клеър. Почувства как изведнъж му олекна.

– Да, ще кажа една молитва за нея на вечерня.

Сърцето на Джоана се изпълни с радост и тя се сгуши в него.

– Само не я казвай на свети Ниниан.

Той се засмя.

– Лесно е да ме накараш да започна да призовавам любимия си светец. Притеснява ме онова, което предстои да направи Едуард Втори.

По-късно същата вечер, с Джоана от едната му страна, Дръмонд пристъпи в голямата зала на замъка Дъглас. На високата маса, между едрия Ред Дъглас и мургавия Пиер Гавестън, беше седнал Едуард Планагенет, крал на цяла Англия и защитник на вярата.

Гледката накара Дръмонд да се усмихне. Той знаеше доста повече за този мъж от останалите хора.

Сред врявата, която вдигнаха хората на Дъглас, Дръмонд дочу гласа на Джоана.

– Какво те развеселява толкова?

Джоана. Неговата любов. Той я погледна и видя, че кафявите ѝ очи са изпълнени с щастие. Беше облечена в нова кадифена наметка с цвят на ръжда, обшита по края с лисичи кожи. Великолепната ѝ коса беше завита на тила и покрита с бяло було. Върху нея имаше гирлянд от сух пирен, който приличаше на короната, която тя заслужаваше да носи.

Едва когато остарееха и дъщерите им бяха щастливо омъжени, можеше да ѝ каже истината. Изпълнен с голяма гордост, Дръмонд отклони въпроса на жена си.

– Какво мислиш за краля, любима?

Тя се изчерви и огледа подиума. После прошепна, прикривайки устата си с ръка:

– Бузите му са станали по-дебели, а устата му по-отпусната.

– Какво, няма няма да възхвалиш хубавата външност на Планагенета?

Тя бавно огледа лицето на Дръмонд, после погледът ѝ се премести върху туниката му.

– Ти си хиляди пъти по-приятен за очите и сърцето ми.

– Много ме ласкаеш, мила.

– За много години напред, надявам се.

Той сложи дланта ѝ върху своята ръка.

– Както и аз. Ще започваме ли?

Нетърпелив да приключи по-бързо предстоящият фарс, Дръмонд тръгна по дългата пътека през подобната на пещера зала. Ножницата му се удряше в бедрото и той се почуди какво ли ще каже Едуард, когато видеше острието вътре.

Освен това се замисли как ли щяха да реагират хората от клана му и осъзна, че щяха да го заклеймят заради постъпката му. Никога повече нямаше да може да претендира за титлата на вожд. В замяна на това нито на Джоана, нито на Алисдър щеше да им се наложи да носят кървавата корона на Шотландия.

Вдигнала високо кралската си глава и с поглед, прикован в краля, Джоана пристъпваше грациозно до Дръмонд. При преминаването им шумът стихваше и мъжете от тълпата ѝ хвърляха одобрителни погледи. Тя ги заслужаваше.

Перпендикулярен на останалите маси, подиумът беше покрит с лилаво кадифе и украсен със златни нишки. Покрити със скъпоценни камъни бокали и чинии със сирена и черен хляб означуваха началото на празника.

Докато Дръмонд и Джоана се приближаваха, Ред Дъглас понечи да стане, но после се сети за обноските си. Когато Едуард се изправи, всички в залата станаха на крака.

Дръмонд се поклони от кръста. Реверансът на Джоана беше наистина кралски и погледът му се замъгли от гордост заради гледката, която тя представляваше.

Когато се изправяше, тя прошепна така, че само той да я чуе.

– Запомни, съпруге. Кралят е обикновен мъж с мазни пръсти и трохи в брадата.

Смехът едва не задави Дръмонд. Само неговата Джоана можеше да намери нещо смешно при такъв тържествен случай.

В неведение за невинната ѝ забележка Едуард остави бокала си, заобиколи масата и се насочи към тях. Ред Дъглас го последва.

Когато и двамата мъже застанаха пред Джоана и Дръмонд, тя прокара пръсти през неговите. Дръмонд официално я държеше за ръката напред.

Кралят я изгледа внимателно и Дръмонд усети, че зад погледа му се крие страх.

– Лейди Клеър.

– Ваше Височество – отвърна тя. – Дано Бог да ви дари с дълголетие.

Едуард Втори примигна, а после кимна в отговор.

Изпълнила ролята си, Джоана отстъпи встрани, но Дръмонд я усещаше до себе си, как го подкрепя, как го насърчава да остане силен и непоклатим. Не можеше да постъпи по друг начин, защото беше прекалено горд.

Наклоняйки глава назад, Едуард погледна покрай тънкия си нос надолу към Дръмонд. Достатъчно високо, така че всички да чуят, той попита:

– Какво казвате вие, вожде на клана Макуин?

Дръмонд си помисли за щастливите години на благоденствие,

които му предстояха, години, изпълнени с мир и прекарани в компанията на жената, която обичаше. Тя щеше да му роди деца, той щеше да ги подготви за живота. Обзет от щастие, каквото никога преди не беше изпитвал, той наведе глава и прегъна едното си коляно.

– Обявявам се за ваш слуга и се оставям на милостта ви, Ваша Светлост.

– Тогава се изправете и се веселете – отвърна кралят. – Но преди това ми дайте меча си.

Дръмонд преглътна страха си и се изправи. С твърда ръка той извади счупения меч от ножницата и му го подаде.

Ред Дъглас ахна от изненада. Сред тълпата се разнесе шепот.

Едуард пое оръжието.

– Давате ми символа на баща ми, тъпия меч на Къртана, така ли?

– Не. Ако това удовлетворява Ваше Височество, давам ви счупения меч на Дръмонд Макуин.

Сините очи на Едуард огледаха внимателно острието, преди да го върне.

– Баща ми имаше традиция да чупи мечовете на враговете си. Заповядвам ви да носите истински меч, лорд Дръмонд, и да го владеете добре в името на мира. Това би задоволило лорд Дъглас.

Дръмонд прибра оръжието в ножницата.

– Съгласен съм.

Дъглас плесна с ръце.

– Да ядем и да се веселим.

Въздъхвайки облекчено, Дръмонд хвана Джоана за ръката и я заведе до високата маса.

Часове по-късно, когато кралят най-накрая се сбoguва, Джоана се обърна към Дръмонд.

– Ще се поразходиш ли с мене?

– Какво си намислила, любима?

Той изглеждаше толкова красив, че сърцето ѝ затуптя по-бързо.

– Трябва ли да имам определена причина, за да се разходя на лунна светлина със съпруга си?

– Мотивите ти са подозрителни. – Той се усмихна и като я хващаше за ръката, пръстите му докоснаха гърдата ѝ. – И много добре го знаеш.

Тя прекоси царствено залата. Излязоха от замъка, без да продумат, и тръгнаха по осветения от лунната светлина двор. Лонгфелоу приветства пристигането им с тръбене. Тя потупа хобота на слона и когато Дръмонд се приближи, каза:

– Лонгфелоу, прегърни ни.

Хоботът му се уви около нея и Дръмонд и ги притисна един към друг.

– Хитра палавница – промърмори на ухото ѝ Дръмонд.

– Тази хитра палавница те обича до лудост.

Устните му срещнаха нейните в целувка на обещания и дълбока любов.

– Сега, след като аз полудях, какво друго имаш в ума си?

Със сърце, изпълнено с любов, Джоана опря ръка на бузата му.

– Мисли само за тебе, могъщи вожде.

– Ще бъда ли и аз вожд, когато порасна? – намеси се Алисдър, кацнал на гърба на Лонгфелоу.

– Алисдър! – извика Дръмонд. – Веднага слез оттам.

Джоана се изви, за да види Алисдър, но беше прекалено тъмно.

– Мога да бъда склонен да сляза – провлече момчето, – ако ти склониш да ме научиш как да бъда вожд.

Дръмонд потърка бузата си в тази на Джоана.

– Какво ще правим с него? – оплака се той, достатъчно високо, за да чуе и момчето.

На още повече изпитания щеше да го подлага Алисдър, защото беше любознателно дете и имаше желание да им се хареса. Освен това се нуждаеше от дисциплина.

– Имам идея – каза тя ентузиазно. – Един вожд трябва да има роднини, които да предвожда. Предлагам да дадем на сина ни дузина братя.

– Не – възпротиви се Алисдър, спусна се по въжето и застана пред тях. – Искам сестри, цял куп. Моля ви?

– Хм. – Джоана се престори, че обмисля молбата. – Ако обещаеш да не ни подслушваш, ще направя всичко възможно да ти дам сестра.

– Кога мога да я получа? – настоя Алисдър.

– О, мисля, че за следващата Света Троица.

Дръмонд замръзна.

– Каза ли онова, което ми се стори, че чух да казваш?

Алисдър се разсмя и затанцува в кръг.

– Татко онемя, а аз ще си имам сестричка.

Джоана се усмихна.

– Наистина е доста рано, но... аз нося нашето дете.

Дръмонд я притисна към себе си.

– Благодаря ти, любов моя. Ако нямаш никакви възражения, бих

желал да ѝ дам любимото си име: Джоана.

Задавиха я сълзи. Джоана Бенисън разбра, че най-последно е изпълнила предсказанието за името си. Наистина беше благословена.

КРАЙ

© 1994 Арнет Лем
© 1994 Стамен Стойчев, превод от английски

Arnette Lamb
Chieftain, 1994

Сканиране и разпознаване: ?
Начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
ИК „Летера“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9543>]